N:r 1. ÅRG 31. 5 JANUARI 1926. PREN.-PRIS 2: 25.

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

»Då stod han upp
och tog barnet och dess
moder med sig om
natten
och drog bort till
Egypten.»

Matt. 2: 14.

GUD FÖR OSS.

Rom. 8: 31.

Nyårstankar för Sinims Land av rektor *Joh. Rinman*

Gud för oss! Kan den sanningen nu på nytt i nyårstid slå oss med häpnad såsom den i och för sig är häpnadsväckande?

När David behövde överväldigas av Guds omätliga storhet och av sin egen litenhet, synes han ha haft för vana att tillbedja, icke i hus gjorda av människohänder, utan i Guds egna händers tempel. Resningen, utsträckningen och omfattningen därav samt glansen och kraften däri — allt detta ledde hans tankar till det mest förunderliga, att den Gud, som bodde innerst och överst i ett sådant tempel, kunde så tänka på oss små människobarn, att han helt ställer sig på vår sida, visar sig vara *för oss*.

Paulus tränger, som man kunde vänta, djupare ned i sin tillbedjan. För honom ter sig icke vår obetydlighet såsom det mest förunderliga, då han vittnar om att Gud är för oss. Han ser vår syndaskuld som den mest skärande motsatsen till Guds väsen och vår syndaorenlighet som det mest mänskligt sett oöverkomliga hindret mellan Gud och oss.

Och vem av oss, när vi låta evighetsljuset bryta sig in i vårt inre, känner sig ej förvirrad av all den ondska, som där rör sig. Så länge vi ännu icke äro utsatta för de svårare frestelserna, ter sig vårt hjärta som en stillastående damm, visserligen gömmande i sig en mängd orenlighet, men som dock ej utvecklar några osunda gaser, förr än denna damm genom de svårare frestelserna upröres. Då förskräckas vi över all den »arghet och illfundighet», som döljer sig i ett människohjärta.

Och dock — det är det häpnadsväckande — Gud förenar sig med oss och lyfter oss upp till sig, tryckande oss till sitt hjärta.

Om han, över allt annat helig och rättfärdig, är tillfreds, vem kan då fördöma, frågar aposteln, v. 33. Om han, den Allsmäktige, ställer sig på även den svagastes sida, måste det vara för mer än alla dem som äro emot. Om den Allvise låter allt det som möter oss samverka till vårt bästa, måste det väga mer än både vår egen och andras dårskap.

Däri ha vi vår frid. Gud rättfärdigar den som tror på Jesus, på honom som icke skonades utan utgavs för oss alla, v. 32. Men huru skulle vi ha kunnat tro detta och låta *det* gälla, om ej Gud själv sagt det? Varifrån skulle vi ha fått frid för våra samveten, om ej Gud själv i oss inandat sin frid? Gud för oss, betyder ej det en fridsgrund, vars fasthet vi knappast ännu mer än anat, och utgör det ej möjligheter för oss att få uppleva ett fridsår som aldrig förr uti våra hjärtan?

Däri har kärleken till honom sin springkälla. Vem skulle kunna skilja oss från Kristi kärlek, v. 35? Denna kärlek i våra hjärtan är icke självuppsprungen, är icke en brunn vi själva grävt, är icke ens genklangen hos oss av hans kärlek till oss. Nej, den är »*utgjuten i oss* genom hans he-

lige Ande, som blivit oss given.» Gud helt på din sida. Öppnar ej detta utsikter till ett helt nytt kärleksliv under det nya året?

Därifrån komma de outsägliga suckarna i vår bön. Är Gud för oss, skulle han icke då själv ur djupen i oss så sucka och mana till bön att vi, väntande detta av honom, få erfara, huru bönen och förbönen uppstiga som en varmvattengeyser inom oss. Vad ha icke vi som en mission att bedja om under ett nytt år sådant som 1926 artar sig att bli! Bönelöften och bönemöjligheterna ligga däri, att Gud är för oss.

Ingen kan fördöma oss, ingen kan skilja oss från Guds kärlek och intet av allt detta i livet och arbetet kan övermanna oss, om det största av allt, att Gud är för oss, får vara störst för våra hjärtan.

"Även från i dag är jag den samme."

Es. 43: 13.

Även från i dag är jag den samme,
Herre, är det så du säger mig,
O, så hjälp mig för var dag, som randas
Taga detta dyra ord av dig!
Hjälp mig minnas vad du hittills varit
Under alla dessa år, som flytt,
Ställ det dag för dag för ögat åter;
Gör det åter för mitt hjärta nytt!

Trofast har du följt mig alla dagar,
Som en Fader älskat, vårdat hult,
Fostrat, undervisat, tuktat, straffat,
Med ett hjärta utav kärlek fullt,
Dragit mig, som du förstår att draga,
Hem till dig genom nöd och nåd,
Visat mig det mörka syndadjupet,
Men ock djupet av ditt kärleksråd.

Och hur har du icke ständigt mött mig
Med förlåtelsen så full, så rik,
Helat bristerna som ingen annan,
Sagt till tvivlets mörke ande: Vik!
Ja, hur har du icke lättat bördan,
Burit mig och den på samma gång,
Gjort mitt hjärta fritt och lärt mig sjunga,
Lärt mig jubla, trots allt tidens tvång!

Sådan har du hittills varit, Herre,
Och på nytt du samma löfte ger:
Även från i dag är jag den samme —
Skulle jag begära något mer?
Hjälp mig blott att tro och taga vara
På den nåd det löftet innebär:
Hur det växlar allt, ja, allt på jorden,
Du för evigt dock den samme är!

Ur "Samlade sånger" av L. S.

Vid årsskiftet.

Åter stå vi vid ett årsskifte. Men det är ej bara årtalet, som blivit ett annat. Vi påminnas på många sätt, att hela tidsläget är ett annat. Med skäl kunna vi räkna oss bland dem, »uppå vilka tidernas ände har kommit». Med tanke på tidens allvar, få vi tillropa varandra: Vaken, bedjen! Varen redo! Ty den stund, I icke menen, kommer Människosonen.

Det år, som gått, har för oss i vår missionsgärning varit ett händelserikt år, och händelserna hava avlöst varandra på ett sådant sätt och i ett sådant tempo, att vi aldrig kunnat förutse något i utvecklingen.

Det är ett under, ett stort under, att vi ännu få stå kvar på vår teg och i den gärning, Herren givit, trots allt hot, all oro och alla svårigheter. Den ädla säden har sätts utan hinder, tron har fötts i mångas hjärtan. Det har t. o. m. på vissa trakter försports en stark hunger efter evangelium.

Av allt att döma äro den svåra hemsökelsens dagar i Kina en frälsningstid för hela folket. Motsvara väl vi Herrens förväntningar på oss i detta läge?

Ett mycket stort ämne till tacksägelse är det, att vi kunnat i frid öppna våra skolor och att vi fått glädja oss åt att fortfarande äga föräldrarnas och ungdomens förtroende. Därtill kommer, att kärlekens band, som förenar de kristna med missionärerna, trots starka påfrestningar hållit. Herren vare lov och pris för sådan nåd!

Och här hemma har det känts, att missionsarbetet burits av missionens vänner med samma kärlek, som under gångna år. Offren ha nog varit kännbara, men de ha givits i samma villighetens ande som förut. Alabasterflaskor ha brutits, och änkans dyrbara skärvar hava givits. Att genom kärlekens offer verket kunnat fortgå, så som det gjort, är ett under, ett under av nåd, ett under, som strålar av Guds trofasthet.

Prov ha ej uteblivit under året, prov för tålamod och tro. Svaghet och sjukdom ha legat som en tung börda på flera av våra syskons skuldror, syskon, som så väl behövas i arbetet, som vi ha så svårt att vara av med. Detta framkallar behov, för vilkas fyllande Herren givit oss en väg, bönens väg. Tack för hjälp i bön! Tack för hjälp genom offer, genom sympati, genom kärlek!

Och på samma gång vi vilja sända alla våra dyrbara vänner en varm tacksamhetens hälsning, bedja vi att även under det år, som ingått, fortfarande få vara ett med Eder i de heligas gemenskap.

E. F.

Herrens vägar.

»Jag skall göra alla mina berg till öppna vägar.» Jes. 49: 11.

Herren håller alltid på att göra om något. Det som den ena dagen var ett berg, blir nästa dag en väg. Detta är ej ett bevis på bristande målmedvetenhet hos honom, vars högra hand kan allting förvandla, utan är tvärtom en yttring av hans allvisa makt. Allt liv innebär förvandling, i det att livsfaktorerna ömsesidigt anpassa sig efter varandras utveckling. Så äro också växlingarna i världen omkring oss och i Guds rike ingalunda planlösa omstörtningar utan omdaningar i tidens fullbordan, på det att allt på varje punkt må tjäna Guds syften.

År 1920 inträffade i nordvästra Kina en bland de svåraste jordbävningar, som observerats i våra dagar. En stor del av provinsen Kansuh ödelades och förvandlades ända till oigenkännlighet, och omkring 200,000 människor förlorade livet. »Varför skulle detta förspillas?» — Det visade sig att det stora flertalet bland de dödade voro muhammedaner och bland dem en, som var den drivande kraften i en sammanslutning av inflytelserika män, vilken förberedde en allmän resning av Kinas muhammedaner. Den nöd, som kom, var ojämförligt mindre än den, som avvärjdes genom ledarnas och de förleddas död. Nöden verkade också mottaglighet för evangelium både hos kineser och muhammedaner, och i synnerhet de senare

sägo, liksom de kristna, Guds hand i det som skett.

Vår största svårighet, då vi söka bedöma händelserna i det närvarande, är att vi ej kunna se dem i perspektiv. Vi kunna ej uppfatta deras inbördes förhållande, och så händer det därtill, att småsaker skymma bort något oändligt mycket viktigare. Detta seende endels är i ej ringa grad anledningen till mycket av det som hänt i Kina under det gångna året, men det är också orsaken till mycket av vår oklara uppfattning av det hända. Så har t. ex. sammanstötningen mellan polis och demonstranter i Shanghai kommit att intaga en mycket framskjuten plats i synfältet, under det att den i själva verket endast var en slags blixtbelysning på en punkt av stämningar och ställningar, vilka ägde sin motsvarighet på varje plats, där industri och skolverksamhet samlat materiel för kommunistiskt nationalistisk propaganda, fastän känslorna av ordningsmakten mestadels hindrats från att ge sig uttryck i handling. Bakgrunden av medveten och målmedveten anarkistisk agitation är av mycket större betydelse än den enstaka detalj, som ådragit sig uppmärksamheten. Denna rörelses påtagliga betydelse för den kristna missionen ligger dels däri, att den med nationalismens vapen vill bekämpa allt, som kommer utifrån och ger tillfälle till utländskt inflytande, dels — och i synnerhet — däri, att kommunismen motarbetar allt, som är ägnat att fostra laglydnad och trohet gentemot det bestående samhället. I båda dessa avseenden anses kristendomen vara de s. k. reaktionära krafternas medvetna eller omedvetna tjänarinna och är av denna orsak tillsammans med andra religioner, fastän i högre grad, föremål för en intensiv religionsfientlig propaganda.

Mot samma bakgrund torde man också behöva betrakta det förhållandet, att ett antal missionsskolor måst stängas, emedan stämningen bland eleverna och deras anhöriga för tillfället omöjliggjort arbetet. Likaså hänger därmed tillsammans vissa kristna församlingars opposition mot missionärerna, hittills företrädesvis de engelska, så att de i en del fall tillkännagivit sitt utträde ur den med missionen förbundna församlingen — »vi ha beslutat att hädanefter ej bevista gudstjänsten i engelsmännens kyrka» — och i andra fall uppmanat missionärerna att draga sig tillbaka — »det vore bäst att Ni med det snaraste reste hem och överlämnade åt missionärer, som verkligen älska Kina, att komma och frälsa det». Däri torde även åtminstone till en del finnas förklaringen på general Feng Yu-hsiangs främlingsfientliga ställning, då han t. ex. säger sig i händelse av ett krig med England skola bliva den förste att draga svärdet. I dessa fall spelar emellertid en annan viktig faktor in, nämligen rättfärdighetskravet. Genom partiska, ofullständiga eller oriktiga framställningar av historiska förhållanden och samtida tilldragelser har det av kristendomen fostrade rättsmedvetandet tvingat de klasser och individer, om vilka här är fråga, att intaga ställning gentemot missionärerna, emedan dessa genom eget oförstånd eller kinesernas missförstånd kommit att identifieras med politiska och ekonomiska metoder, som ej synas kineserna förenliga med kristendomens anda.

Det politiska upplösningstillståndet med inbördes krig och rövares ohejdade framfart har blivit så att säga normalt därute, och man har under de senare åren blivit så van vid dithörande företeelser, att man frestas att glömma dessas förmande inverkan på folkkaraktären. Grymheter och förtryck från de för tillfället maktägandes sida framkalla förvildning och hårdhet i sinnena. På samma gång åstadkommes genom de snabba omkastningarna både i maktställning och förmögenhetsförhållanden ett starkt hävdande av personligheten oberoende av ställningen. All egentlig klass- eller ståndsskillnad upphör, och förhållandet mellan över- och underordnade beror helt och hållet på ömsesidig fördel eller tillgängliga maktmedel. Allt detta återverkar helt naturligt på kinesernas förhållande till utlänningarna och bland dem även missionärerna. Dessas ställning är ej längre den självskrivne andlige ledarens. Deras hittillsvarande politiska och andra

rättigheter anses numera som medgivanden, där de ej helt förkastas. I vilket fall som helst blir deras inflytande helt beroende av deras personlighet och ämbetets värdighet av kinesernas uppfattning om dess praktiska värde.

Man må ej förundras, om alla dessa förhållanden te sig som skyhöga berg, vilka sta i vägen för gudsrikets framgång i Kina, och om missionärer och missionsvänner, som följa med utvecklingen, frestas att förlora hoppet, ju mer de betrakta dessa nutida upplagor av den kinesiska muren. Och likväl finnes det i varje sådant hinder en god kärna, som kan tjäna att befrämja Herrens verk, och som därför är värd att bemärkas och användas.

I själva kampen mot det bestående är ett sådant frö dolt. Det är frihetsbegäret, kampen mot det yttre tvånget, som innebär frivillighetens ideal, offersinnet, samhörigheten. Vilka krafter ligga ej fördolda häruti, och huru motsvara de icke Kristi sinne och den kristliga broderskärleken, fastän de förts på avvägar? De erbjuda beröringspunkter ej blott för den kristna förkunnelsen utan framför allt för den kristliga kärleken, då den såsom Mästaren kommer, ej för att låta betjäna sig utan för att tjäna. Där finnas framtidsutsikter för en kinesisk kristen församling, som väl avböjer allt vasallskap, men å andra sidan både vill och kan åtaga sig ansvaret för de uppgifter, som i och med oberoendet falla på dess lott.

Även i den speciellt kristna oppositionen ligger något förhoppningsfullt. De kristna äro ej längre villiga att reflexionslöst taga emot undervisning utan tänka själva. Låt vara att deras slutledningar äro oriktiga, de ha dock börjat öva sig i att själva undersöka halten av förkunnelsen från västerlandet och dess frukter i de mellanfolkliga förbindelserna. De söka efter det rätta och reagera mot bekännelsen utan motsvarande handlingskraft samt söka, om än bristfälligt, tillämpa på sig själva de sanningar, som gripit dem. Så citerar ett plakat Ps. 1:1: »Sälf är den man, som icke vandrar i de ogudaktigas råd och icke träder in på syndares väg, ej heller sitter där de bespottare sitta». Nog får man tro att häri ligger en traktan efter renhet och rättfärdighet, som ej skall stanna vid denna tillfälliga motsättning, utan kräva samma egenskaper i det under nydaning stadda samhället, i församlingen, vilka än dess yttre former ma vara, och i det personliga livet.

Självhävdelsen är ju också ett tecken till medvetande om plikten att använda de gåvor man fått sig anförtrodda. Den borde väl ock innebära, att man erkänner gåvorna även hos andra, där de verkligen finnas. Den ger oss i detta fall därför hopp, både att gåvorna inom den kinesiska församlingen skola komma att bättre än hittills utnyttjas, och att de personliga krafter, som från den västerländska kristenheten kunna sändas den kristna församlingen i Kina till hjälp i dess evangeliserande och uppbyggande verksamhet, skola bliva tacknämliga och vinna erkännande, i den mån de i sanning kunna tjäna det gemensamma verket.

Alltså se vi, att dessa höga berg ej äro hinder utan vägar, på vilka Gud går fram, och på vilka han vill föra sitt folk fram. Men skola vi vara med där, måste vi höjas dit upp. Detta är maningen till oss genom allt vad vi höra om synd och nöd, kiv och strid, klander och kritik. Låt oss ej se på hindren annat än för att finna ut, huru vi kunna komma högt nog upp för att hjälpa våra bröder över dem! Kanske vi själva hållit oss för lågt i vårt missionsarbete och vårt eget liv och därför nu stöta pa dessa svårigheter och denna opposition. Må vi då se till, att hindret hos oss själva undanrödjes. I stället för att ondgöras över missförstand och underskattning hos kineserna böra vi kanske minnas Jesu ord, »om du drager dig till minnes, att din broder har något emot dig», och handla därefter. Så skola vi bevaras från att lägga stötestenar i våra bröders väg, själva få vandra på »den högre vägen» och se huru Herren pa denna väg för sitt folk fram till målet.

Vi sakna ej heller ens nu under trångmålens tid bevis på att Herrens Ande verkar sitt nådefulla verk i de troendes hjär-

tan därute. Självuppoffrande kärlek emot sådana missionärer, som under oroligheterna voro i överhängande fara, visar, att ej alla de kristna ryckts med i den politiska virveln. Det kristna nationalrådets cirkulär till församlingarna manar dem att ställa det inbördes förhållandet på högre grund än de upprörda lidelsernas. I ett privatbrev från en kristen lärare på vårt fält läsa vi följande: »Jag är ett barn. Pastorn och hans kära fru äro i andligt hänseende mina kärleksfulla föräldrar. I yttre och inre avseende har jag erhållit deras fostran, så att jag nått min nuvarande ståndpunkt. Jag är nu 27 år, och det är 14 år, sedan jag kom till tron. Stundom har jag varit i arbete, stundom studerat, och nu slutligen i 5 år stått som lärare. Under tiden har jag genomgått mången nöd, men Herren har hulpit och lett mig i var och en av dem. Numera läser jag, då jag är fri från skolarbetet, ingen annan bok än Bibeln. Sannerligen, jag känner, att den är sötare än honung, dyrbarare än guld. Gud vare lov, som gett mig denna kärlek till ordet! Kanske det är emedan vänner bedja för mig. Jag beder också, att jag ma fasthålla detta sinne intill änden.»

Visst håller Herren på att verka i sina barns hjärtan även under dessa tider, och vi behöva ej misströsta utan kunna vänta efter Herrens goda och behagliga tid i visshet om att det verk, han begynt, det skall han ock fullborda. *C. F. B.*

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Ett gott nytt år

tillönskas alla vänner till Sinims Land. Red. ber att på det hjärtligaste få tacka alla, som intresserat sig för var tidning och som burit missionen i kärlek och i förbön inför Herren under det gångna året. Vi vilja också bedja att under det nu ingångna året få vara inneslutna i Eder förbön och att fortfarande få äga Eder värdefulla samverkan för missionens bästa, däri också inneslutet tidningens spridning.

Välkomst- och avskedsmöte

hålles på Stadsmissionens lokal vid Stortorget i Stockholm den 13 dennes kl. 7 e. m., då vi få hälsa våra systrar *Anna Eriksson*, *Emma Andersson* och *Elna Gunnardo* välkomna hem samt även få tillfälle säga ett avskedsord till systrarna *Maria Pettersson* och *Estrid Sjöström*, av vilka den förra under februari och den senare redan i januari månad återvänder till Kina.

Foto N. Högman.

Kina Inlandsmissionens hem i Philadelphia.

Hemförlovad missionsarbetare.

I det nyss hitkomna numret av »Chinas Millions», Kina Inlandsmissionens organ, meddelas, att missionens sekreterare i Philadelphia, U. S. A., R. W. Whittlesey, avlidit. Med hans bortgång har Kina Inlandsmissionen förlorat en av sina värdefullaste hemarbetare. Även flera av de våra, såväl medlemmar av kommittén som missionärer hava upprepade gånger av honom fått mottaga bevis på osjälvisk kärlek, omtanke och stor gästvänlighet. Vi anbefalla hans efterlämnade familj i våra vänners hågkomst och förbön.

Frid vile över hans minne och välsignelse över hans livsgärning!

Hemkomna missionärer.

Den 22 dec. landstego i Göteborg våra systrar *Emma Andersson* och *Elna Gunnardo*. I sällskap med dem kom från London Syster *Berta Flodberg*, vår nyantagna missionärskandidat, som under några månader vistats på Kina Inlandsmissionens hem därstädes för studier av engelska språket.

Det var en stor glädje för våra systrar att hinna hem i tid att fira högtiden i kretsen av de sina.

Vi hälsa dessa våra systrar hjärtligt välkomna!

Utresande missionär.

Fröken *Estrid Sjöström* återvänder under januari månad för andra gången till missionsfältet. Utresan företages med tyska ångaren »Derfflinger» från Genua den 26 jan.

S. M. K:s bönemöten i Stockholm.

taga åter sin början tisdagen den 19 jan. kl. 7 e. m. i Betesdakyrkan.

»Nu Jesus är jag färdig.»

Det var 1919 i april månad, som Ch'ao Ju-hoh genom dopet blev intagen i Jesu Kristi församling i Juicheng. Han var då 66 år gammal och hade stått som sökare ett halvt år. Hans halta hustru — en av sönerna hade slagit henne halt — döptes 1921. Hon var då 64 år. Alla sönerna voro gifta, varför där även funnos fyra sonhustrur och många barnbarn i hemmet. Bland dessa sökte nu de två gamla sprida ljus och utså livets ord.

Då vi förra året kommit åter från hemlandet, dog hustrun. Hon gick lyckligt hem och begravs i överensstämmelse med den kristna församlingens regler och ritual.

I vintras sjuknade den gamle Ch'ao. Han låg sjuk ett par veckor. Församlingens äldste Loh och undertecknad besökte honom en dag, och han fick då mottaga Herrens heliga nattvard. Han var så lycklig. Endast en sak syntes göra honom bekymmer. Åter och åter utropade han: »Ingen av de mina är frälst. Käre Jesus fräls de mina.» Efter en stund sade han: »Herre Jesus, jag vill gå hem, men fräls min familj.»

Efter ett par dagar kom bud, att Ch'ao fått flytta hem till det land, han längtade efter. Han hade gått över gränsen med jubel. Dessförinnan bad han att få vatten, ty han ville tvätta sig riktigt ren, innan han mötte Herren Jesus. Jesus hade ju renat hans själ, och nu ville han själv tvätta kroppen. Han orkade också göra det själv. Sedan sade han:

»Nu Jesus är jag färdig, kom nu och hämta mig.» Och Jesus kom i samma stund och förlossade honom och tog honom hem till sig enligt löftet: »Där jag är, där skolen I ock vara.»

Foto E. Gunnardo.

Gerda och Oscar Carlén på väg till Ch'aos begravning.

Två dagar senare voro vi på väg till begravningen. Många av församlingsmedlemmarne samlades, likaså hedniska släktingar i mängd. Dessa sistnämnda hindrade oss dock ej utan vi fingo en stilla stund för sång, bön och predikan, innan vi gingo till graven.

Då vi återvände därifrån sade någon: »Nu är det intet mera ljus, som lyser för Herren i denna by.» Herren tände dock snart ett nytt ljus. Den tredje sonen kom snart därefter över på Herrens sida. Faderns stora glädje och segervisshet i döden hade skjutit sanningens pilar in i

hans hjärta. Han tillhör nu församlingen, är lycklig och glad i Herren och går flitigt med på mötena. En av sonhustrurna synes även dragen till Herren jämte den andra sonen.

Ja, Herren hör bön. Han låter oss se ljusglimtar i mörkret.

Oscar Carlén.

*

Beredda gärningar.

Då jag för en tid sedan var ute med bibelkvinnan i byarna några dagar, bodde vi i en by, som heter Kai Fang, en halv dagsresa från Yüncheng. Den ligger uppe bland bergen. Det var så uppfriskande för sinnet att några dagar få njuta av cypressernas grönska.

I den lilla byn finns en församlingsmedlem vid namn Pe, och i hans hem fingo vi bo. Denne Pe fick höra evangelium för första gången för sex år sedan. Han var då buddist. Han började genast fundera på om ej denna lära var bättre än hans. En dag då han var inne i staden, fick han höra om »evangelichallen» och gick dit, hörde och trodde.

Sedan han blev en kristen, försökte han med alla medel övertala sin hustru att också tro på Gud, men hon var en ivrig avgudadyrkare. Just då gick en hundpest i byn. En dag sade fru Pe till sin man: »Om du kan bedja så, att Gud gör vår hund frisk, så skall jag tro.» Han bad och hunden blev frisk, men för fru Pe var det ändå svårt att tro. Då blev deras barn sjukt. »Kan du nu också bedja, så att barnet blir friskt, så skall jag tro», sade fru Pe till sin man. Mannen bad, barnet blev friskt och fru Pe höll sitt löfte.

Om alla kristna kineser vore som herr och fru Pe, så skulle Kina se ut på ett annat sätt, så tänkte jag ofta, då jag hörde Pe från morgon till kväll tala om, hur han funnit sin Frälsare och övertala andra att söka Honom. Han har vunnit en hel liten skara i sin by och närliggande byar, vilka samlas hos honom till gudstjänst varje söndag.

De dagar vi voro där, hade vi folk omkring oss hela dagen. Innan vi stigit upp om morgnarna, kommo de och frågade efter oss. Varje dag gingo vi till någon by i närheten, och då vi kommo hem om kvällarna efter att ha talat och läst med

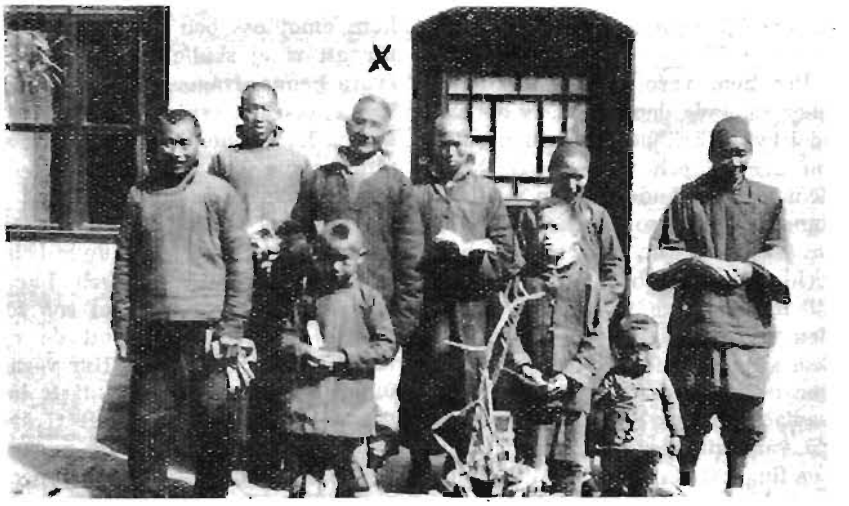

Foto Morris Bergling.

Pe (på kortet märkt med X) och några från hans by på stormöte i Yüncheng.

kvinnorna där hela dagen, väntade oss en liten skara, som ville, att vi skulle ha aftonbön med dem. Nog voro vi trötta ibland, men glädjen över att de så gärna ville höra och lära gjorde, att vi ej kände trötthet. Sent blev det också, innan de gingo var och en till sitt. Det var så mycket nytt att fråga om och att lära.

En dag redo vi på åsnor till en by, där fru Pe hade sitt föräldrahem. Familjens sjuårige son och lilla fyraåriga dotter skulle följa med till morföräldrarna och sattes därför upp på åsneryggen. Snart blev den lilla sömnig av den jämna lunken och somnade, varvid man ej hade annan råd än att binda fast henne vid storebror med en handduk, och så gick färden vidare.

I fru Pes hem voro många släktingar och vänner samlade den dagen, ty det var marknad i byn. Vi fingo ej ens matro för alla, som kommo och ville se och höra. Bland dem voro tre buddister, en man och två kvinnor, som voro mycket intresserade. De två kvinnorna sutto hos oss hela dagen och ville ej upphöra att fråga och lära. Till många fingo vi tala den dagen, ty garden var ständigt full av folk. Det blev också sent, innan vi kommo hem, ty i sin iver at predika evangelium glömde Pe att sadla åsnorna, vilket för resten ofta hände på våra utfärder.

En dag fingo vi i en by tala till en familj, som var mycket glad att höra. De frågade, om man också kunde bedja Gud om jordiska ting och inte bara om andliga. Denna familj hade haft en åsna, som någon tagit från dem förra året vid samma tid. Jag vet ej, om de bådo Gud om att få igen sin åsna, men nästa dag kommer en man vandrande med åsnan. Familjen kände genast igen sitt djur, men mannen förklarade, att han köpt det. Då de fingo höra, vem som sått åsnan till honom, visste de också vem tjuven var. Nu skulle det bli rättegång av, och det slutar väl med att familjen får igen sin åsna.

I en annan by hände, att ett par kvinnor strax innan vi kommo haft så ovanliga drömmar. Den ena, som aldrig förr hört ett ord av evangelium, drömde att Gud själv kom till henne och uppmanade henne att bedja. »Jag vet ej vad bedja är», svarade hon. Gud svarade henne då, att någon snart skulle komma till hennes by och undervisa henne.

Den andra var en mycket gammal kvinna, som på natten drömt, att Jesus kom till henne. Då vi skulle lämna ett hem, där vi stannat hela dagen, satt hon utanför ett gammalt tempel med sin bomullskorg. Mycket folk hade samlats omkring henne, ty hon hade berättat för dem om sin dröm. Nu väntade hon ivrigt på oss för att få höra, vem denne Jesus var, ty hon kunde ej glömma Honom, som hon sett i sin dröm. Hon var så ivrig, att hon kom emot oss och ställde sig i vår väg, för att vi ej skulle kunna undgå att besvara hennes frågor. Vi talade länge med henne, och det syntes sa småningom börja klarna för henne. Hur underbart att frälsningens ljus kan lysa in även i den mest förmörkade och okunniga själ!

Ack, hur mången längtar ej i denna stund efter någon, som kunde bringa dem frälsningens budskap! Och hur många, många äro ej de, som ej ens förstå att längta därefter, därför att de ej känna något högre och bättre! Hur våra hjärtan ömma för dessa, som vi måste lämna att gå sin egen väg, därför att vi äro för få i arbetet! Var äro alla de unga, som nu kunde stå vid vår sida i kampen för kinesernas frälsning?

»Hören I det ej, hur de klaga sin nöd
Viljen i eder förbarma?
Vi, som funnit liv i vår Frälsares död,
Skyndom att hjälpa de arma!
Livet är så kort — ännu är tid att gå.
Vem vill ge sitt liv, vem vill den suck förstå:
Ack hur länge än dröjer dagen att gry,
Kommer ej frälsningens timma?»

Carola Bergling.

De mänskliga tingen måste man k ä n n a för att kunna älska dem; men de gudomliga tingen måste man ä l s k a för att kunna känna dem. BLAISE PASCAL.

»Utöver allt vida mer än vi vågat begära eller tänka.»

Så är Guds rike, som när en man kastar säden i jorden — av sig självt bär jorden frukt, först brodd, sedan ax, sedan fullbildat vete i axet.
Mark. 4: 26, 28.

Vilka utsikter äga vi i arbetet? Vad skall resultatet bliva av allt, som göres? Frågor liknande dessa tränga sig gärna in på en arbetare i Herrens vingård. Svaret på dem synes ligga i det ovan anförda Herrens ord. Våra utsikter äro lika ljusa som Herrens löften, och i dem finnes intet mörker. Enligt Herrens ord synes ej resultatet i första hand vara beroende av sådningsmannen men väl av den säd, som han sår. Huru många brister finnes ej hos Herrens sådningsmän? Men säden är Guds eget ord, som förmår att »av sig självt bära frukt». Herrens lag är utan brist. Guds eget livgivande ord är en kraft till frälsning för var och en som tror.

Verksamheten i staden har sista tiden givit mycken anledning till glädje och uppmuntran. Allt sedan vi kommo ned från berget, där vi hade en tids rekreation efter den krävande våren med dess oroligheter, ha vi fått erfara, hur Herren öppnat dörrar, som förut voro stängda. Våra regelbundna gudstjänster ha varit mer än vanligt väl besökta även av sådana, som eljest ej bruka komma. Den säd, som utsåddes under vårens oroligheter, synes börja spira. Under kriget här hade vi stationen fylld av folk, som ej vågade vistas i sina hem, och möten för dem höllos två gånger om dagen. Det synes ha medverkat till att väcka intresse för evangelium hos många, och folk, som eljest aldrig kom hit inom våra dörrar, lärde sig förstå, vad vi ville. Vi vänta, att den uppspirande brodden även skall bära ax och fullbordat vete i axen! Biblar och kristlig litteratur ha rönt en livlig efterfrågan. En mindre lokal, lämplig för möten och klasser, har blivit ställd till vårt förfogande av en av vara troende inom staden. Den fyller en uppgift från evangelisationssynpunkt, enär den är belägen ett gott stycke från vår station i en tätt bebodd del av staden.

Utstationerna. Arbetet på utstationerna har i stort sett varit glädjande. I Songhsien har Herren givit evangelisten Heo Shuen tao mycken uppmuntran sista tiden. Några nya troende ha kommit till genom anordnande av bibelklasser och en bokförsäljare, som jag underhållit några månader på frivilliga gåvor, har sålt ganska mycken kristlig litteratur. De troendes länge närda önskan att där få en egen småskola till stånd synes nu börja närma sig sin fullbordan.

I Y iang har likaledes ett par nya troende kommit till under sommaren. Det nya hus, som inköptes där för cirka tre år sedan, ha vi fått nödtorftigt reparerat. De troende själva ha gjort en del frivilligt arbete och lämnat sina bidrag. Vi ha försökt att uppmuntra dem genom lite hjälp nu och då.

I Hungshui, där vi genom förra vinterns fältverksamhet fingo ingång för evangelium, har evangelisten Ko Shu chen varit stationerad de sista månaderna. Hans underhåll utgår av medel från The Stewart Evangelistic funds i Amerika. Han har till uppgift att särskilt hjälpa de platser, som blivit öppnade direkt genom fältverksamheten. Vi ha nu i Hungshui fått en mycket lämplig lokal, som ställts till vårt förfogande av en sökare. Denne man är en av platsens förnämsta män och vi bedja och tro, att han måtte riktigt helt komma över på Herrens sida.

Skolorna. Våra skolor ha kunnat öppnas som vanligt, och Herren har hållit sin hand över oss, så att inga svårigheter uppstått. Det är en särskild Guds nåd under dessa tider, då antiutländsk propaganda på många håll i Kina bedrives så kraftigt, att vi kunnat fortsätta vårt arbete i lugn. Hur undrade ej många under vistelsen på berget i somras, vad hösten skulle bära i sitt sköte. Hittintills ha vi här endast haft anledning att tacka Gud för den uppmuntran han givit. Han har givit oss »utöver allt, vida mer än vi vågat begära eller tänka». I förtröstan på att Han skall giva oss all den vishet och nåd, som kräves att under

dessa tider föra Hans arbete framåt på bästa sätt, våga vi med frimodighet se framtiden an.

Må vi också såsom en Herrens tjänare uttryckt det »se till att vi, Herrens sånings-män, ha ren och ädel säd i skäppan» och må vi få nåd att medan tid är flitigt utså den goda säden. Då skall frukten ej heller utebliva. Såväl de erfarenheter vi haft som Herrens eget ord ge oss försäkran därom. Huru längta vi ej efter att få se både brodd och ax och fullbordat vete i axen.

Honanfu Ho. China okt. 1925.

Nath. Engbäck.

En tidsbild från Kina.

Mitt under det jag sitter och skriver kommer en av kvinnorna in till mig och säger: »En främmande har kommit». Hon hade knappast uttalat orden, förrän en dam rusade in. Det var en ryska, gift med den ryske järnvägsmannen vid stationen. Under stor förskräckelse omtalar hon, att en av järnvägsmännen, som följa tåget som biljettkontrollör, hade blivit slagen, varför han rusat in i deras rum, som var näst intill stationshuset. Soldaterna hade rusat efter, och sköto in i hemmet, varför de måste fly, och nu plundrade soldaterna deras hem. Hennes föräldrar, som bo hos de unga voro i livsfara, ty ropet: »Döda utlänningarna» hade redan höjts, innan de unga flydde. Nu voro de lyckligt och väl på missionsstationen, men oron för föräldrar och hem var stor.

Så småningom fick jag genom andra veta, hur det förhöll sig. En italienare, biljettkontrollören, som nyss nämndes, hade funnit en kines utan biljett på tåget. Det är mycket vanligt, att både soldater och andra försöka »tjuv-åka» på tåget, men denne italienare var ung, och ville väl fylla sin plikt, så han körde av mannen. Det sades, att tåget var i gång, då mannen blev avkastad. Soldaterna på tåget började då skjuta och slå italienaren, och han försökte komma undan dem genom att här fly in i det ryska hemmet.

Men detta hade sorgliga följder för ryssarna. Ej nog med att italienaren blev illa slagen och träffad av kulor, utan deras hem blev plundrat på allt, vad som fanns. Skåp, lådor och skrivbord — allt tömdes på sitt innehåll, och vad som ansågs värdefullt togs, t. o. m. sängkläderna. Brev och dylikt ströddes på golvet. Genom yxor, som togos i vedboden, hade fönster och dörrar förstörts, så det var en ryslig syn,

Foto Morris Bergling.

Fullsatt tåg med passagerare även på taken.

som mötte mig, då jag senare på dagen besökte dem.

När allt var plundrat, kom mandarinen och en officer från staden och förbjöd vidare våldsdåd. Trots soldaternas hot, att italienaren skulle dödas, innan de fortsatte sin färd, så måste de fortsätta utan att fullborda sitt onda uppsåt. Den illa misshandlade fördes till sjukhuset i Chengchow, och är nu på bättringsvägen. Soldaterna voro på resa, och de hindrade tåget att fortsätta, tills de voro färdiga och fått upp sitt byte på tåget!!!

Emellertid hade de gamla ryssarna också flytt, fastän åt annat håll. De fingo höra, att deras dotter och måg voro halshuggna, och det gjorde dem än mer nervösa. Lyckligtvis var det ej sant, och litet senare fingo de veta, att ryktet överdrivit. En tjänare fick reda på dem och förde dem hem.

En man från järnvägen kom också hit för att tala om, att nu var faran över, och de kunde gå hem. Tåget med de vilda soldaterna hade nu gått, ungefär ett par timmar försenat. Men så deras hem såg ut! Ett par timmars plundring hade ej lämnat

mycket kvar, som redan nämnts, och de hade ej mera kläder än vad de hade på sig, och det var ej mycket.

Efter all den spänning de varit utsatta för, kunde de ej stanna kvar i Sinan. Den unge järnvägstjänstemannen har varit officer i Ryssland, men eftersom han såväl som hustruns föräldrar höra till de »vita», ha de nu ej någon plats i sitt eget land.

skadestånd för den sårade italienaren, men de stackars ryssarna ha ju ingen, som kan föra deras talan.

Genom detta kunna ni förstå, att förhållandena i Kina närmast motsvara livet på en vulkan, där när som helst ett utbrott kan ske. Soldater och skolungdom äro Kinas härskare. De ha makten och andra ha ingenting att säga till om.

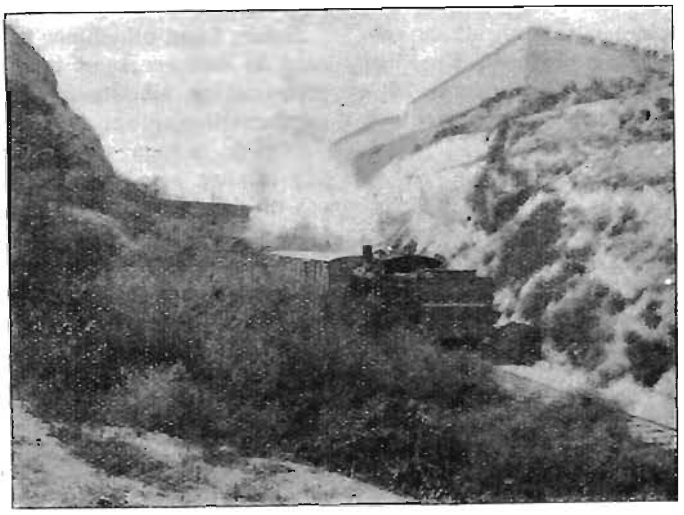

Tåg, utgående ifrån Sinans station.

Deras egendom där måste lämnas, då de flydde för sina liv undan de »röda».

Så kommo de till Kina, där han lyckades få anställning. Men här har oron varit stor de senare åren, och ryssarna ha fått hemmet plundrat flera gånger. I våras sköts deras tjänare strax utanför deras dörr. Nu har detta allt tagit så hårt på nerverna, att de begärt få bo på lugnare plats, och denna deras önskan har järnvägen tillmötesgått.

Italienske ministern i Peking har begärt

Vi gå svåra tider tillmötes i vinter, enligt vad kineserna själva såväl som utlänningar påstå. Kanske mer än en utlänning får bli offret för den laglöshet, som nu råder. Därför skriver jag detta för att förbereda eder på att nödtid stundar, och vi behöva förbön.

Boxarne, bekanta sedan 1900, förbereda sig för utrotandet av missionärer igen.

Sinanhsien, Honan, N. China, den 1 okt. 1925.

Ingeborg Ackzell.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

De tillfällen som ännu ges att deltaga i skolverksamhet såväl som annat missionsarbete, s. 4.

Det kärlekens band, som förenar de kristna med missionärerna, s. 4.

Missionens vänner i hemlandet, som i trofast kärlek burit och bär missionsarbetet, s. 4.

Det politiska upplösningstillståndet i Kina och missionärernas ställning på grund härav, s. 5.

Hemkommande och utresande missionärer, s. 7, 8.

Missionärernas verksamhet, s. 8—13.
Sinims Land, s. 14.
Missionsvännernas offervillighet och missionens ekonomiska behov, s. 15, 16.

Överfallna av rövare blevo fem tyska missionärer, associerade med Kina Inlandsmissionen, tillsammans med miss Craig då de voro på resa till Tafingfu i provinsen Kweichow och voro nära gränsen till Szechwan. Röverne frånrövade dem både penningar och saker.

*

Från Kingsi, Kina, skriver en av Kina Inlands Missionens missionärer. Jag skulle särskilt vilja anbefalla till Eder förbön en ung löjtnant, vilken blev omvänd till Gud genom att läsa Nya testamentet, som han fått av en av våra församlingsmedlemmar. Denne unge man kom under sin vistelse här i staden på besök hos oss. Han önskade då ingenting hellre än att tala om sin Frälsare, som han nyss funnit, och om Boken. Han är ett nådens segerbyte, och det verk, som är utfört i hans hjärta, är verkligen ett Andeus verk. Då han var helt ung tilläts han av sina föräldrar att göra allt, vad han ville, och gå varthelst han själv önskade. Under många år levde han sålunda ett utsvävande liv. Vid 18 års ålder fattades han av en mycket stark känsla, att han borde lämna sina syndiga vägar, och han lyckades verkligen att i viss mån reformera sig själv. Han studerade konfucianismen, buddismen och andra läror utan att dock vinna den tillfredsställelse, som han sökte. Slutligen uppgick emellertid ljuset för hans själ, och i Kristus blev han en ny människa. Ehuru ännu ung, är han full av nit att vinna andra för Kristus. En dag hade han med sig fem andra officerare, vilka alla köpte biblar.

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 31:a årgång.

Sinims Land, som är organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer år 1926 enligt samma plan som det sist förflutna året och redigeras av Nath. Högman under medverkan av Erik Folke, Martin Lindén m. fl.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina samt missionsnotiser från när och fjärran.

För de många vänliga uttalanden om vår tidning, som tid efter annan kommit oss till del, ber red. att på det hjärtligaste få tacka.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp vid anskaffandet av nya prenumeranter. Varje ny prenumerant icke blott tillför tidningen ökat ekonomiskt stöd. Det är en ännu högre synpunkt, som härvidlag bör anläggas: ju fler nya prenumeranter, ju fler vänner till missionen och ju fler förebedjare samt desto större seger för hela det arbete för vilket Sinims Land vill vara ett organ.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2: 25 för varje 5-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

När mindre än 5 ex. tagas bör prenumeration helst ske på posten.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under december 1925.

Allmänna missionsmedel.

1747. A. O., Norderön 10: 66
1749. K. M. A:s Pensionsf. till A. Forssbergs underh. 75: —
1750. K. M. A. till d:o 50: —
1751. Efterskörd till försäljningen 100: —
1752. »Annie» 10: —
1753. E. A. »ett tack», gm G. G., Uppsala 20: —
1754. H. J., Gripenberg 50: —

1757. Koll. a Södra K. F. U. K., Sthlm 12: 15
1758. E. P., Mölnbo 3: 75
1759. Solberga och Vijs arbetsförening 50: —
1760. Holsby mfg 175:
1761. »Ur Guds rika förråd» 10: —
1762. »En vän från landet» 10: —
1763. Rab. på H. S. Ö. 1: 45
1766. Koll. vid G. V. W:s besök i Borgholm 18: 17
1767. D:o vid d:o i Bredsätra 10: —
1768. D:o vid d:o i Runstens kyrka 10: —
1769. D:o vid d:o i Långlöts kyrka 10: —
1770. D:o vid d:o i Färjestaden 3: 79, Skogsby 3: 85, Algotsrum 6: 15, Mörbylånga 6: 25, Lerkaka 5: 75, Tingsdal 3: 92, Föra 5: 69, Persnäs 8: 51, Vedborn 8: 41, Enerum 17: 12, Långlöt 7: 39 76: 83
1771. Stengöl-Spjutsbygds syförening »Symötestioöringar». 5: —
1772. B. J., Undersåker, sparb.-medel, gm G. A., Järpen 7: 70
1773. J. H., Ystad, rab. å H. S. Ö. 5: 62
1774. Erstorps mfg 15: —
1778. Testamentsmedel efter avl. kyrkoh. Aug. Lindström, Sthlm 4,625: —
1779. E. J., Boden, till J. Aspbergs underh. 100: —
1780. Hamränge Kvinnoförening 50: —
1781. »Herrens tionde» 40: —
1782. E. R., Kneippbaden 50: —
1783. L. J. 10: —
1784. C. J. 10: —
1785. Koll. vid bönestund i Grebo 24/11 29: 55
1786. B. S., sparb.-medel 15: —
1787. Koll. vid Kina-afton i Sjöviks missionshus 17: 47
1788. J. N., Ljungby 5: —
1789. »n. Jer. 32: 27» 30: —
1790. Östra och Västra arbetsfören., Jönköping, 1/3 av försäljn. den 30/11 150: —
1794. D. U. F., Piteå 30: —
1795. »Lille Erik», d:o —: 10
1796. Koll. i Piteå 1/12 90: —
1797. D:o i Öjebyn 2/12 22: —
1798. Missionsvänner i Boden, koll. 3/12 24: 45
1799. Koll. i Sunderbyn 6/12 23: 16
1800. Koll. i Luleå 7/12 77: 15
1801. »Gunnar» 20: —
1802. Karstorps mfg 50: —
1803. C. J. C., gm C. J. C., Ekenässjön 50: —
1804. A. N., Kimstad 13: 91
1805. Myresjö Östra mfg 40: —
1806. H. och S. B., Raus 25: —
1807. Offerkuvert fr. Fridhem, gm H. I. 4: —
1811. A. O., Norderön 20: —
1813. J. K., Sanda, sparade medel 100: —
1814. »Onämnd, Krisdala, del av Herrens tionde» 800: —
1815. S. L., Hvetlanda 100: —
1816. Flickornas syförening i Boda 50: —
1817. S. H., »för sålda krukväxter», gm A. H. 1: —
1818. A. H., Stensjön, »missionspengar» 25: —
1822. H. och I. J., Gbg 30: —
1823. H. S., Norrköping, rab. å H. S. Ö. 22: 75
1824. Ryds syförening, Mulseryd 75: —
1825. I. A., Lyrestad, gm C. W. C., Leksberg 10: —
1826. I. J., Hädinge 10: —
1827. Säby arbetsförening 75: —
1828. Simtuna syförening 200: —
1829. Bäckseda mfg 60: —
1830. Kinakretsen, Norrköping, sparb.-medel 45: —
1831. Koll. vid Adventsmötet i Skellefteå, gm A. B. 117: —
1832. Vid Kinamöte i Skellefteå, gm d:o 40: —
1833. N. S., till E. Sjöströms underh. gm d:o 10: —
1834. E. Ö., Fredsberg 10: —
1835. Värna mfg 75: —
1836. Stäckö mfg, till N. Engbäcks underh. 75: —
1837. Vid missionsföredrag i Strand, gm F. Ö., Spöland 14: 38
1839. Klöverdala mfg 25: —
1840. Bankeryds Östra mfg 25: —
1841. K. G—s sparbössa 3: 47
1844. »Sparb.-medel» 18: —
1845. Kinesernas Vänner, Jönköping, resebidrag 50: —
1846. Ingarps Ungd.-förening, till Judith Hultqvists underh. 15: —
1847. K. F. U. M:s södra distrikt 500: —
1848. Koll. i d:o vid missionär M. Lindéns föredrag under nov. 120: 33
1849. Missionsmedel fr. Mora, gm M. S. 10: —
1850. Koll. i Lundsbrunn d. 15/12 25: 65
1858. K. L., Kristdala 5: —
1859. Koll. i Flisby 32: —
1860. Skärstads Norra mfg 125: —
1861. D:o, resebidrag 3: —
1862. Ölmstads mfg, d:o 10: —
1863. Koll. i Forserum 8: 10
1864. Barkeryds arbetsfören., resebidrag 10: —
1865. Koll. i soldathemmet, Eksjö 15: 20
1866. D:o i Holsby 18: —
1867. G. S., Stockaryd 10: —
1868. H. N., Sävsjö 10: —
1869. Koll. i Bodafors 28: 20
1870. K. T., Hook 5: —
1871. C. S., d:o 11: —
1872. Resebidrag, gm E. T. Hook 5: —
1873. Koll. i Malmbäck 26: 25
1874. Koll. och sparbössa i Fredriksdal 40: 15
1875. M. K., Björkö 50: —
1876. A. J., d:o 10: —
1877. M. L., d:o 5: —
1878. E. V., Björköby 5: —
1879. Mfg i Ulriksdal, Björkö 40: —
1880. D:o, resebidrag 10: —
1881. »En kinavän» 30: —
1882. L. L., Vetlanda, »en blomma på Anna Östervalls grav» 10: —
1883. Misssionsarbetsföreningen, Kristianstad 50: —
1884. Hännaryds mfg 30: —
1885. »Solglimtarna», Bankeryd, till H. Linders underh. 50: —
1886. A. S., Björköby, »del av Herrens del» 15: —
1887. Ryggestorps syförening 90: —
1889. Koll. vid G. V. W:s besök i Hult 10: 25
1890. D:o vid d:o i Oskarshamn 7: 50
1891. D:o vid d:o i Mörlunda 5: 47
1892. D:o vid d:o i Målilla 12: 52
1893. D:o vid d:o i Hultsfred 33: 50
1894. D:o vid d:o i Ingatorp 14: 25
1895. D:o vid d:o i Hjältevad 6: 50
1896. D:o vid d:o i Hvena 26: 48
1897. D:o vid d:o i Berga 6: 50
1898. Gåva vid d:o i Åhult 15: —
1899. E. A., Vetlanda, »Julgåva» 100: —
1902 b. E. E., Sävsjö, »Julhälsning» 10: —
1903. M. R., Växjö 40: —
1904. »A. H—ns sparbössa för Kina» 25: —
1905. »Onämnd», Alingsås 100: —
1906. B. E. P., Ödeshög 100: —
1907. F. B., »tack för hjälp» 10: —
1908. »Onämnd, Hes. 22: 30» 500: —
1913. Baggetorps Kristl. ungd.-förening 25: —
1914. A. S., Norrköping, prov å S. L. 4: 50
1915. L. O. P., Mariestad 25: —
1916. A. D:n, Sala 50: —
1918. »Onämnd», för fröken E. Sjöström 50: —
1927. N. H., Hörle 2: 28
1928. Bankeryds Kristna Församling 50: —
1929. A. E., Laxå 25: —
1930. Till Joh:s H—ns minne, gm O. H., Hidingebro 16: —
1931. Barbro och Sven H—n, gm d:o 15: —
1932. G. K., Björköby 15: —
1933. Söndagsskolans i Flisby sparbössa 32: 60
1934. En sparbössa från en gammal Kinavän i Flisby 21: 15
1935. C. och A. J—n, gm H. B., Hova 6: —
1936. K. N., Sthlm 5: —

1937. Borås-Sjömarkens Kinakrets 100: —
1941. E. E., Falun 50: —
1942. Husaby och Skjelfvums mfg, sparb. medel 40: —
1943. Sparb.-medel, saml. på symöten för S. M. K. i Ulricehamn, gm R. E. 62: 12
1944. Kimstads syförening 100: —
1945. T., Sthlm 5: —

Kronor 11,575: 43

S. M. K:s Pensionsfond.

1755. Syföreningen N:o 2, Sthlm 116: —
1775. A. S., Gbg 25: —
1917. Från Kina 261: 19

Kronor 402: 19

Särskilda ändamål.

1748. »Maria Alsings minne», till Hilma Tjäder att anv. eft. gottf. 39: —
1756. Riala syförening, till barnh. i Sinan 11: 55
1764. »Två systrar», till barnh. i Sinan 8: —
1765. »En Kinavän» till d:o 12: —
1776. Holmestads sykrets, till d:o 100: —
1777. K. F. U. M:s missionskrets, Gtbg, till K. F. U. M:s arb. i Kina 150: —
1791. C. A., till missionär R. Berglings, att anv. eft. gottf. 10: —
1792. Erstorps ungdomsförening, till evang. Feng Shi-tsüin's underh. 100: —
1793. S. T., Sthlm, för bibelkv. Wang Tiao-si underh. 50: —
1808. E. B., Torsjöhult, till barnhem i Sinan gm H. J., Älgarås 8: —
1809. M. M., Ljungby till I. Ackzell för verks. bland barn och kvinnor 30: —
1810. Malmköpings kyrkl. syförening, till I. Ackzell att användas i verks. 50: —
1812. H. G., Sthlm, bidrag till inköp av garden för kapell i Pucheng 50: —
1819. Sparb.-medel från skolbarnen i Boda, till J. Hultqvist, att anv. enl. överensk. 6: 10
1820. Mörtevids söndagsskolbarn, till d:o 6: 25
1821. Koll. i Stenstan den 9/12, till barnh. i Sinan 29: 43
1838. Skolbarn i Ryssby, till I. Ackzell, att anv. för barn i Kina, gm H. N. 5: —
1842. »E. L., Joh. 6: 27», till gudstj.-lokal i Pucheng 4: —
1943. A. B., I. W., Luk. 8: 46, till d:o 25: —
1851. Koll. i Götene, 11/12, till barnh. i Sinan 34: —
1852. Redbergslids mfg, till d:o 10: —
1853. Kinakretsen i Gbg, koll. 13/12, till d:o 27: 05
1854. Hedmavännernas-Allians för deras tre evangelisters underh. 300: —
1855. A. G., Duvbo, till E. Sjöström för arb. bland kvinnor i Kina 20: —
1856. Sunne Kristl. Ungd.-förening, till underh. av en gosse i Chiehebow skola 50: —
1857. P. E. W., Djursholm, för evang. Sung Hsi-lien 30: —
1888. E. W., Hälsingborg, till bokspridning i Kina 30: —
1900. Redbergslids syförening, Gbg, till underh. av en evang. och en lärare i Mienchih 280: —
1901. »Barnen i kl. 1 C, Katrineholms folkskola, till I. Ackzell, för barnh. i Sinan, gm L. M. F. 3: —
1902 a) L. M. F., utjämning av summan till underh. av Kv. Sem. och Övningsskolan 175: 35
1909. Koll. på Essgärdet, Husaby, till barnh. i Sinan, gm J. J. 50: —
1910. Binnie och Alice, sparb.-m. till d:o, gm A. J. 19: 45
1911. Koll. i Kjestad 17/12 till d:o 11: 31
1912. A.-B. J. & S., Tranas, för evang:s underh. 200: —
1919. Söndagsskolbarnen i Björkulla, Älgaras, till barnh. i Sinan, gm A. R. 10: —
1920. »Herren förser», till d:o 50: —
1921. »Herren förser», till d:o 10: —
1922. Barnens i Spigarden sparbössa, till d:o 5: —
1923. Vänner i Habelsbolet, till d:o 5: —
1924. Från en ung vän i Bredebolet, till d:o 30: —
1925. K. P., Bredebolet, till d:o 5: —
1926. N. H., Hörle, till H. Linder, att anv. eft. gottf. 15: —
1938. M. M. & M. P., till en skolgosses underh. 50: —
1939. Vänner i Köping på A. H:s 70-årsdag, till H. och H. Tjäders verks. 26: —
1940. »Tillägg» till d:o 24: —

Kronor 2,165: 19

Allmänna missionsmedel	*11,575: 43*
S. M. K:s Pensionsfond	*402: 19*
Särskilda ändamål	*2,165: 19*
Summa under dec. månad 1925	*Kr. 14,142: 81*

Med varmt tack till varje givare!

»Lovad vare Herren! Dag efter dag bär han oss.»
Ps. 68: 20.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Gud för oss. — »Även från i dag är jag den samme.» — Vid årsskiftet. — Herrens vägar. — Från Redaktion och Expedition. — Från missionärerna. — Tacksägelse- och Böneämnen. — Från När och Fjärran. — Prenumerationsanmälan. — Redovisning.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm, 1926.

N:r 2. ÅRG 31. 20 JANUARI 1926. PREN.-PRIS 2:25.

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

JAG ÄR VÄRLDENS LJUS.*

»Åter talade Jesus till dem och sade: 'Jag är världens ljus; den som följer mig, han skall förvisso icke vandra i mörkret, utan skall hava livets ljus.'» Joh. 8: 12.

Dessa ord utgöra en grundsanning i evangeliet. Den kunde uttryckas så: Vad Jesus är, är grunden till, vad vi kunna bliva och äga. Och detta är en fast grund, ja, en evigt fast grund

Evangelium säger oss, vad Jesus är. Evangelium säger oss t. ex. att Jesus är försoningen för våra synder. Därför kommer försoningens ord till oss och till människorna på jorden, och därför är vägen in i helgedomen öppen och fri ända fram till nådastolen. Jesus är försoningen, den för evigheten gällande grunden för vår försoning.

Evangelium säger oss också, att Jesus är vår rättfärdighet, och därför händer det, att syndare bli förklarade rättfärdiga inför Gud själv. Därför händer det, att brottslingar bli förklarade fria. Därför att Jesus är vår rättfärdighet, därför händer det, att skulderna tagas bort, och gäldenärer bli skuldfria.

Evangelium säger oss också, att Jesus är vår frid, och därför är det möjligt, att friden kan fylla människornas hjärtan i stället för fruktan, oro och klagan. Vi kunna få vårt hjärta fyllt av frid, därför att Jesus själv är vår frid. Ja, den är så outsägligt rik, denna frid. Jesu frid gör vår levnadsväg ljus. Jesus är vår frid, och därför få vi äga friden.

»Jag helgar mig själv för dem», säger Jesus i sin underbara förbön för oss. Varför? — På det att de må vara helgade i sanning. Helgelsens verk, som för männniskor är omöjligt att utföra, att verkställa, det verkställes därigenom, att Jesus gick offervägen för att på den vägen bliva vår helgelse.

Det står också, att han är vår för-

* Föredrag — i sammandrag — av missionsförståndare *E. Folke* vid missionshögtiden i Betesdakyrkan, trettondedagen 1926.

lossning. Ja, Jesus vill vara allt för oss hela vägen! Han lämnar oss ej utan han följer oss ända fram till dödsflodens strand, för den som skall gå den vägen, och ända fram till det ögonblick, när basunen ljuder, för den som får leva till dess. Vad Jesus är, det är grunden till, vad vi kunna bli. Låtom oss vila tungt på, ja, riktigt hålla oss fast vid denna välsignade grund.

I vår text säger Herren, att han är världens ljus, på det att den som följer honom, icke skall vandra i mörkret, utan hava livets ljus. Därför att Jesus är världens ljus, kan var och en, som håller sig tätt intill honom, få göra den erfarenheten, att han själv blir ljus. Jag är livets ljus, säger han. Låt oss lägga märke till, att Herren Jesus här brukar mycket bestämda ordalag. Han är angelägen om, att vad han säger, skall bli riktigt klart och fast, varför också den apostel, som återger dessa ord, använder språkets alla resurser för att riktigt inpränta den sanning, Herren Jesus här uttalar.

Jag är. Jag är världens ljus, säger han. Möter oss inte här ett underbart budskap, som livligt erinrar oss om det tillfället, när Herren själv steg ned från himmelen för att möta sin tjänare i Horebs vildmarker. Då Moses frågar Herren, vem han skall framföra budskapet till Israel ifrån, svarar Herren: »Så skall du säga till Israels barn. Jag är har sänt mig till eder.»

Det är »Jag är», som idag sänder sitt outsägligt rika budskap till oss, älskade vänner. Det är Jehova. Det är frälsningens Gud. Det är han, som såg sitt folks ångest och nöd, och som inte bara såg det, utan som steg ned för att hjälpa dem. Låt oss lägga märke till att i alla utsagor om sig själv liknande denna använder Jesus samma starka uttryckssätt. »Jag är livets bröd.» »Jag är den gode Herden.» »Jag är uppståndelsen och livet», o. s. v.

O, vad det är välsignat, att vår Frälsare har talat så till oss, som han talar i detta ord och i med detta ord liknande utsagor. Han vill säga oss, att vi först och främst få stanna för, att han är Gud Jehova, förbundets Gud, frälsningens Gud. Han har sagt detta, för att vi skulle få en fast grund att stå på, för att vi skulle få ett evigt evangelium. Det är endast det, att Jesus kan säga om sig: Jag är, som är ett verkligt evangelium.

Jag är världens ljus, säger han. Vi fa därför lyfta vår blick upp till vår gudomlige Frälsare, och vi få stanna i tillbedjan inför honom, som är Gud, inte en Gud, som fjärran är, utan en Gud som är nära. Vi få skåda upp i hans ansikte, och där se hans ljus.

Vad det är stort, vänner, att slippa ha mörker till föremål för vårt seende. Det finns någon, som gärna vill vända vår blick, så att vi se blott mörkret. Men vi slippa följa hans ledning, ty Jesus säger: Jag är världens ljus. Oss är den nåden given, att få stanna inför ljuset, som strålar ut ifrån Jesus. Och vi få mäta ljusets styrka, vi behöva ej mäta mörkrets. Må vi då stanna inför Jesus Kristus och låta honom vara vårt ljus! När vi se på Jesus, som är ljus, ja idel ljus, då tändes ljuset inom oss. Då bli vi lösta ifrån allt mörker. Ja, då bli vi själva ljus.

Ljusets evangelium är ett rikt evangelium. Det har förkunnats ibland oss under denna juletid. Det folket, som vandrar i mörkret, skall se ett stort ljus, och för dem, som bo i mörka skuggors land, är ett ljus uppgånget, det är julens budskap. Hur mörkt man än tycker sig ha det, hur svåra förhållandena än äro, det ljuset skingrar allt mörker. Jesus Kristus, han som är världens ljus, har en outsäglig längtan. Han vill med sitt ljus tränga in i det innersta av vårt väsende. Vill du släppa in det sanna ljuset i ditt hjärta? Två de dunkla fönstren, öppna vitt din dörr! Ljuset vill komma in.

Det är välsignat, när det blir ljust ända in i hjärtats innersta. Men är det ändå inte så med oss människobarn, att vi, fastän vi vilja låta Jesus lysa in, ofta ej låta honom lysa över allt? Den stora frågan är: Får Jesus komma in överallt, i alla vrår och vinklar av vårt förunderliga hjärta, som är så obeskrivligt svårt att komma till rätta med? Jag är världens ljus, säger han, och han säger det som Frälsare i dag. Han skall säga det som domare en gång, men i dag säger han det som Frälsare.

Det finns ingen större välsignelse än att Jesus får lysa in i hjärtat. Den människa, i vars hjärta han får lysa, skall h a v a livets ljus. Det är också ett underbart rikt uttryck. Det står ej: han skall bliva upplyst. Det vore stort det, men Herren går i sin godhet ändå längre. Han säger: Den som följer mig, han skall hava livets ljus. När Jesus får lysa, som han vill i människornas själar, då stannar ljuset kvar. Man äger då ljuset, ja, det ljus, som är livets ljus.

När täckelset faller en gång, när evighetens ljus strålar fram, blir det inte då så, att det, som Jesus fått giva oss, det han fått verka hos oss, det skall stråla fram med en förunderlig glans. Men det skall ej bliva något vårt eget ljus, som då skall stråla fram. Det är han, Jesus, som då skall förhärligas i sina heliga och visa sig underbar i alla dem, som hava kommit till tro. (Forts.)

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Sparbössetömningar.

Söndagen den 3 jan. var missionshögtid med sparbössetömning anordnad i *Tranås*, vid vilken missionär M. Lindén hade förmånen att ta medverka. Denna insamling inbragte kr. 673:40. Trettondagen anordnades, såsom förut meddelats i denna tidning, en liknande högtid i *Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm*, da i sparbössor och offergavor tillsammans inflöto kr. 962:13. Missionär Lindén hade sedan den 8 jan. även förmånen att ta vara med om en missionsstund med sparbössetömning, anordnad av *Kyrkobröderna på Kungsholmen*, från vilken kr. 203:50 överlämnats till S. M. K.

Från alla dessa missionsstunder gömma vi uppmuntrande hågkomster och bedja att härmed få uttala ett varmt tack till missionens vänner, vilka på detta sätt stödja och deltaga i det arbete, Herren anförtrott åt oss. Vi bedja också att få påminna om, att sparbössor på begäran kostnadsfritt erhållas från vår expedition.

Välkomst- och avskedsmöte

var den 13 dennes anordnat av S. M. K. på Stadsmissionens lokal vid Stortorget i Stockholm. Det var en av Gud rikt välsignad missionsstund, om vilken vi i nästa

nummer hoppas att kunna införa fullständigare referat.

Utresande missionär.

Fröken *Estrid Sjöström* avreser, v. Gud, den 21 jan. kl. 8.15 e. m. från Stockholm till Genua för att därifrån med angaren Derfflinger utresa till Kina. Vi anbefalla henne och hennes resa åt missionsvännernas förböner.

En vädjan.

Ett mindre antal av årets missionskalender Hans Stjärna i Östern finnes ännu kvar. Då kalendern icke blott är en julkalender utan en missionsbok med innehåll, som ständigt behåller sitt värde, våga vi göra en vördsam hänvändelse till vara vänner om en liten handräckning med spridandet av den återstående upplagan.

Prenumerationen

på Sinims Land fortgår. Ett innerligt tack till alla som hjälpt att skaffa prenumeranter!

Sparbössemedeln, s. 19.
Fröken Sjöström och hennes utresa, s. 20.
Sinims Land och S. M. K:s missionskalender, s. 20.
Evangelisationsarbetet i marskalk Fengs armé, s. 20 f.
Hancheng- och Hoyang-församlingarnas 2 missionärer, s. 23 f.
Det närvarande läget i Kina, s. 24.
De under november på Kina Inlandsmissionens stationer döpta 900 kineserna, s. 24.
Kina Inlandsmissionens ledare, Mr Hoste, och hans resor.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Evangelisationsarbetet i marskalk Fengs armé.

Den från sina resor även i Sverige kände kristne kinesen, pastor *Marcus Ch'eng*, har till *Göteborgs Veckotidning* sänt följande brev, som Red. för sagda tidning godhetsfullt tillställt oss. Vi tro att många av Sinims Lands läsare med intresse skola taga del av brevets innehåll och införa det därför även här.

Dyra vänner i Jesus Kristus!

Med honom, som förmår göra mer, ja, långt mer än allt vad vi bedja eller tänka, efter den kraft som är verksam i oss, honom tillhör äran i församlingen och i Kristus Jesus alla släkter igenom i evigheternas evighet. Amen.

Med dessa ord önskar jag giva eder min varma hälsning. Det är länge sedan jag sist skrev till eder. Ni observerar säkert min ändrade adress. Genom Guds underbara ledning hava vi flyttat vårt hem från Kingchow till Kalgan. Jag har lämnat skolarbetet för evangelisk tjänst i marskalk Fengs armé. I aderton års tid var jag nära förbunden med det

Marskalk Feng Yu-hsiang.

Marskalk Feng i kretsen av missionärer och kristna kineser.

teologiska skolarbetet inom Missionsförbundet och jag hade så vuxit in i detta, att det blev mycket smärtsamt för mig att skiljas därifrån. Under de senaste tre åren har jag arbetat som resande evangelist, och Gud har öppnat så gott som hela Kina för mig. Mer och mer inser jag, att Gud vill använda hela min tid till direkt evangelisk tjänst.

Kristus sade: »Skörden är mycken men arbetarne äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre, att han sänder ut arbetare till sin skörd.» På intet skördefält äro dessa ord mera sanna än i denna armé, där det finnes över 100,000 soldater och officerare, och överbefälhavaren marskalk Feng Yu-hsiang och de flesta av hans högre officerare äro angelägna att dessa män skola lära känna Kristus. Denna armé är redan känd över hela världen som den »kristna armén». I många avseenden är detta sant, och armén kan med all rätt kallas så. Den har redan spelat en betydande roll i de politiska händelserna. Den växer till i makt och kommer att påverka hela livet i Kina. Men den har sina speciella faror och behöver alldeles särskilt alla deras förbön och kärleksfulla intresse, som älska Kristus och Kina.

I våras besökte jag många av lägren och höll särskilda möten. Fem veckor tillbringade jag bland dessa män och lärde mig da första dels de underbara möjligheter och de utmärkta tillfällen de ha att komma i beröring med evangelium men ock deras säregna faror och behov. Marskalk Feng känner nödvändigheten av ett allt mera inträngande evangeliskt arbete särskilt i form av bibelstudier och undervisning av nyrekryterade soldater. Därför måste det evangeliska arbetet inom armén organiseras och utföras systematiskt. Han sände mig en enträgen kallelse att komma och bliva hans generalfältpräst. Vi hade ett långt samtal och han bad mig enträget att mottaga denna kallelse. Efter mycket övervägande och mycken bön blev jag övertygad att det var Guds vilja för mig att antaga denna kallelse och att använda åtminstone ett eller två år i arméns arbete.

Det kristliga arbetet i armén står under ledning av det »Kristna Rådet», som har bildats sedan jag kom till Kalgan. Jag utsågs till generalsekreterare med en stab av sju sekreterare under mig. Meningen är att få en pastor för varje 1,000-tal soldater samt en sekreterare för varje 10.000-tal; dessa sekreterare stå ansvariga inför Kristna Rådet. Rådets sekreterare stå i kontakt med pastorerna genom ständiga resor och brevväxling. Vi utarbeta textböcker för bibelstudier, en sångbok och annan kristlig litteratur.

För officerarnes hustrur har fru Feng upprättat skolor i olika centra. I Kalgan finnes en sådan skola, där officerarnes fruar äro ålagda att gå igenom en tre månaders kurs. På detta sätt hoppas

vi att det kristna inflytandet skall nå alla officerarnes hem. Fru Feng var skolans direktor, men sedan hon lämnat Kalgan har också detta ansvar lagts på mina skuldror.

Vi hava f. n. ett 50-tal präster arbetande i de olika lägren och vi hoppas att inom den närmaste framtiden få anställa omkring ett hundra. Vi ha funnit att huvudvikten i detta arbete är att anställa den rätta sortens män, därför beslöto vi att själva upprätta en skola, där vi kunde utbilda fältpräster. Gud gav oss denna tanke i mitten av augusti och vi satte den genast i verket. En av de första dagarna i oktober öppnade vi skolan med fyrtiosex studerande. Marskalk Feng blev emellertid utsedd till ledare för Kansuprovinsen, så att han med familj måste lämna Kalgan. Då överlät han godhetsfullt sitt residens till oss för skolans räkning. Omkostnaderna gå till omkring 30,000 dollars pr år. Marskalk Feng åtog sig att själv bekosta hela denna summa. Och då han verkligen icke har mycket i sin ficka, få vi taga ut medlen från honom vecka efter vecka. Huset är mycket enkelt, just som en vanlig arbetares hem, och studenterna ha fått reda på — innan de inskrevos i skolan — att de komme att få leva på enkel föda och måste gå klädda i vanlig soldatuniform. Vi äro särdeles noggranna med vår inträdesexamen, fordrande att studenterna skola kunna läsa engelska och skriva god kinesiska. Vi vänta av dem att de läsa engelska kommentarer och andaktsböcker för sig själva. Vår studiekurs omfattar två år, under vilka de använda mycken tid till studium av bibeln och de konfucianska klassikerna. Pastor Paul Pu, skolans rektor, och undertecknad undervisa i kristendom och teologi. Vi ha hopp om att få motse åttio studenter vårterminen 1926. Då jag lämnade Kingchow, trodde jag, att jag ej längre skulle arbeta som lärare, men här i Kalgan undervisar jag återigen churu endast i bibeln. Det är en sådan glädje att undervisa detta stora antal intelligenta och allvarliga unga män. Jag tackar Gud för denna förman. Så har jag också att undervisa kvinnor, vilket är ett alldeles nytt arbete. Min huvudsakliga uppgift är dock att predika evangelium för soldaterna.

Såsom general-fältpräst för armén kommer jag ofta i kontakt med ämbetsmän och mandariner och får ofta tillfälle att predika evangelium för dem. Kalgan är också ett centrum för industrier, av vilka de flesta stå under ledning av kristna överuppsyningsmän, och varje lördag går jag till ett stort järnbruk för att tala till arbetarna. Under en timmes tid står allt arbete stilla och alla arbetarna äro kallade tillsammans för att höra en enkel predikan.

Nu har jag skrivit alldeles för mycket om mitt arbete här, men jag har känt mig nödd och tvungen härtill, för att klargöra min ställning, som på sina håll missförståtts.

* * *

En sak som jag är alldeles uttröttad på att höra talas eller läsa om är vad marskalk Fengs politiska motståndare hava sagt. De göra sitt yttersta för att nedsvärta honom på vad sätt de kunna. De hitta på och sprida alla slags onda rykten, men vi kunna skilja mellan vad som är sant eller falskt. Så mycket har skrivits om hans bolsjevism och han har kallats för den »röde» generalen, men de av oss som äro med honom varje dag och väl känna honom och veta vad som pågår omkring oss, vi veta icke att Feng är »röd» eller att han har någon förbindelse med bolsjevismen. Tvärtom, vi veta huru han, både i ord och handling, förbjuder och försöker att sätta stopp för bolsjevismen och dess propaganda. Jag kan visa dokument och andra handlingar, som bestyrka detta faktum. Det fanns en professor vid Yenchings universitet, som var full av sådana förutfattade meningar om marskalk Feng, men han var klok nog att komma till Kalgan för att taga reda på huru »röd» Feng var. Han kom, såg och hörde. Då utbrast han entusiastiskt: »Å, jag ser hur röd marskalk Feng

är. Han är röd, men röd genom Jesu Kristi blod.» Denne professor var villig att uppgiva sin goda ställning och gå in i arbetet här för att hjälpa den »röde» generalen. Han sade i sin avskedsansökan till universitetet, att »både för Kinas framtid och den kinesiska kyrkan anser jag det vara min heliga plikt att ägna mig åt arbetet i marskalk Fengs armé.»

Jag förundras dagligen över att denne kristne statsman och soldat kan behållas i sanning och ödmjukhet och i kärlek till Gud och människor, när jag tänker på huru mycket som omger honom och som arbetar för att föra honom i motsatt riktning. Den enda förklaringen är att så många kristna bedja för honom och att han själv lever så nära Gud. Sistlidne fredag, då jag åt middag tillsammans med honom, stod han själv upp och bad Gud välsigna maten. Han utgöt sitt hjärta inför Gud för sitt folk. »O, himmelske Fader, varje gång jag får intaga föda blyges jag. Jag är icke värdig denna gåva, när så många av mitt folk, män och kvinnor, svälta och frysa denna stund. Gud, förbarma dig över Kina och det arma folket! Gör oss värdiga denna din gåva, att vi må bli villiga att utgjuta ända till den sista droppen av vårt blod för att frälsa vårt folk. För Jesu skull. Amen.» Det var en sådan bön och vid ett sådant tillfälle, att det berörde det innersta av mitt hjärta och jag kunde knappast svälja en bit. Denne man har nu att dagligen läsa omkring 200 telegram, sända till honom från olika delar av Kina, och samtala med omkring 300 inflytelserika män under dessa orostider i Kina. Under allt detta är han så lugn och i sådan jämnvikt, att han alltid sätter det första först, att han använder mer än två timmar med oss för att diskutera planer för hållande av särskilda möten för hela armén. Han utfärdade en specialorder till alla officerarne, att varje man väntas skola lyssna till predikan en timma i veckan. Hur länge detta skall fortgå har han icke sagt. Sedan valde han och gav prästerna tio texter: Rom. 12:1; 8:31—39; 1 Kor. 15:50—58; 1 Kor. 4:16—18; Joh. 1:19—27; Hes. 33:1—6; Job. 42:1—6; Jer. 1:4—10; 1 Kor. 9:23—27; Fil. 3:13—16. Nu äro omkring 50 präster ute i hela armén för att för omkring 100,000 soldater predika över dessa ord av Gud. Föreställ eder dessa scener och tänk på vad som kan vinnas under dessa möten. Men kommen ock ihåg hurudana tiderna äro i Kina. Om denne man är »bolsjevik» och »röd», då säger jag av hela mitt hjärta: Gud, gör oss alla till likadana »bolsjeviker» och »röda», som han är. Då skola vi snart få uppleva den världsväckelse, vi så länge hoppats på och bedit om. Gud vare med oss och göre oss trogna intill änden.

Eder i Kristus och hans lyckliga tjänst

Marcus Ch'eng.

Kalgan, China, 4 nov. 1925.

Axplock ur brev från fältet.

Missionär *Robert Bergling* skriver från Juicheng den 22 okt.: »Som en uppmuntrande nyhet kan jag nämna, att Hanchengoch Hoyangförsamlingarna nu utsänt sina två första missionärer. Det är den nyvalda församlingsäldsten Wang Lohmin med fru, som församlingarna kallat att gå till staden Ichuan för att fortsätta och utveckla det där påbörjade missionsarbetet.

Det gick ej utan tårar för dem att gå åstad, ty kalletsen omfattade tre år, och avståndet är omkring 21 sv. mil från hemorten. Resan dit är också farofylld, en

bergstig, som ofta härjas av rövare. Men de kände båda, att kallelsen var från Gud och vågade icke säga nej, ehuru de samtidigt från en annan mission blevo erbjudna en mera inkomstbringande och i flera andra avseenden förmånligare plats. Nu ha de snart varit i Ichuan två månader och ha sänt oss den glädjande underrättelsen, att de haft en utmärkt resa, fått ett hjärtligt mottagande och att där finnes en hel skara sökare.

Församlingen har i och med deras utsändande för tre år iklätt sig en utgift på över 500 dollars, vartill kommer omkostnader för anskaffande av en större lokal samt dess inredning. Utom dessa utgifter ha vara församlingar att svara för omkostnaderna för verksamheten på våra 31 utstationer. Dessutom ha de tre småskolor i gång och underhålla 2 evangelister, som giva all sin tid åt utstationsverksamheten. Jag vill därför här uttala min stora tacksamhet till den anonyme givare, som vid årets början gav ett bidrag till Ichuanarbetet. Ett varmt tack ber jag ock att få säga till alla trogna förbedjare!» — — —

*

Kina Inlandsmissionens sekreterare i Shanghai, *J. Stark*, skriver den 10 dec.: »Det är åtskilliga sidor i det närvarande läget i Kina, som mana oss att ägna oss åt att framlägga dem inför Gud i uthållig och enträgen bön. Den nationella kinesiska studentföreningen har beslutat att upptaga en kraftig kamp emot kristendomen under närvarande julhögtid. Deras mål är att söka förhindra all undervisning i den heliga skrift i missionsskolorna och att med alla möjliga medel hindra evangelii framgång. Vi här i Shanghai komma tillsammans varje dag vid middagstiden och bedja Gud att omintetgöra detta fiendens anlopp mot missionen.

Det har varit stor uppmuntran för oss att under november månad icke mindre än 900 nya medlemmar genom dopet blivit införlivade med de olika församlingarna. Särskilt är det uppmuntrande i denna tid att så många ha mod att öppet bekänna Kristus, nu när den anti-utländska och anti-kristliga agitationen är så kraftig över hela landet. Må Gud bevara dessa nyomvända och giva dem ståndaktighet i tron och i Kristi efterföljelse!

Det har varit en stor glädje för oss att just nu få välkomna Mr Hoste — Kina Inlandsmissionens ledare — tillbaka till Kina stärkt till hälsan efter sin resa till Australien. Han ämnar att stanna här i Shanghai 2 à 3 månader och därefter fortsätta resan till Nordamerika, England och Europas kontinent. Må vi följa honom med våra böner!

Missionstidningen

SINIMS LAND,

utkommer 1926 i sin 31:ta årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, redigerad av *Nath. Högman* under medverkan av *Erik Folke*, *Martin Lindén* m. fl., utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, samt missionsnotiser från när och fjärran.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal. kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 5-tal ex. men då intet friexemplar.

När mindre än 5 ex. tagas bör prenumeration ske på posten.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Jag är världens ljus. — Från Red. och Exp. — Evangelisationsarbetet i marskalk Fengs armé. — Från missionärerna. — Missionstidningen Sinims Land.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm, 1926.

Nr 3. ÅRG 31. 5 FEBRUARI 1926. PREN.-PRIS 2: 25.

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

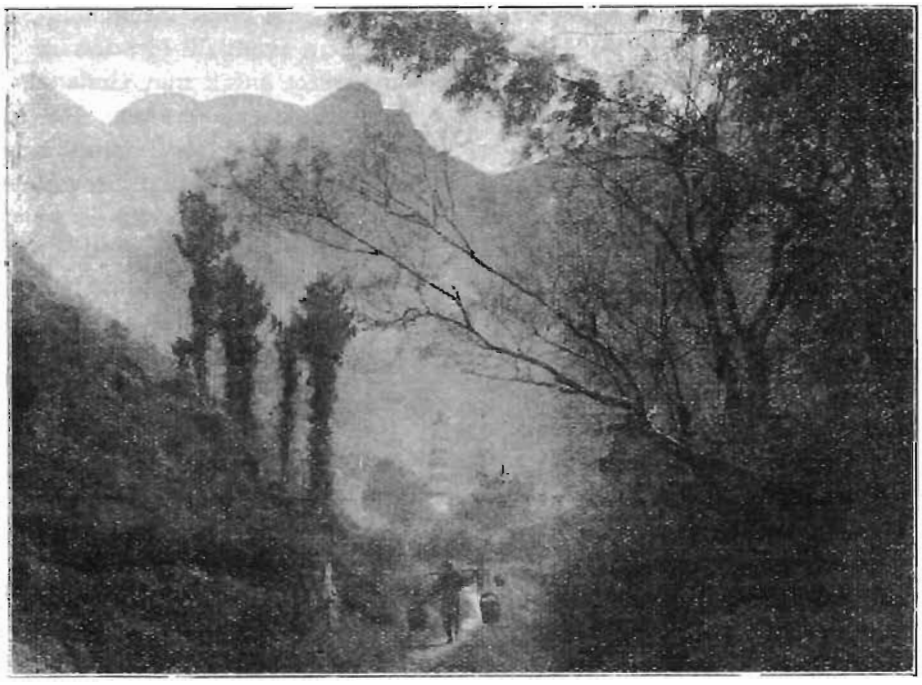

Landskapsbild från norra Kina.

JAG ÄR VÄRLDENS LJUS.*

II.

Herren säger: »Jag är världens ljus.» Att han är världens ljus betyder, att han är alla människors ljus. Ännu vandrar dock större delen av människosläktet i mörker. Huru skall då Jesus kunna bliva ett ljus för alla dessa? Skall det ej ske därigenom, att hans lärjungar uti sig upptaga och sedan återstråla Jesu ljus. I Jesu efterföljd gives åt en hans lärjunge att hava livets ljus såsom livets högsta skatt, men ej för att endast för sig själva äga den och njuta av den utan för att förmedla den åt de människor, som sakna den. Att få livets ljus är att mottaga en gåva, som medför ansvar. Herren Jesus väntar, att han skall få använda oss som ljusbärare ut i det stora mörkret.

Det är visserligen så, att det under senare tid i den icke-kristna världen inträtt en stor förändring, vad kännedom om Jesus angår. Då man t. ex. i Kina för ej så många tiotal år sedan kunde genomfara stora trakter, där Jesusnamnet var alldeles okänt, är det numera ej så. Huru har det då skett, att kännedomen om Jesus nu spritts så vida? Jag tror, att vi i första hand kunna nämna boxartiden med dess martyrlidanden. Missionärernas och de infödda kristnas frimodighet inför döden och deras bekännelse av Jesus gjorde ett outplånligt intryck på Kinas folk. Men på senaste tid har i Kina något inträffat, som gjort, att Jesusnamnet tilldragit sig en säregen uppmärksamhet. Vi ha hört om den antikristliga propaganda, som för några år sedan började bedrivas med utomordentlig energi. Denna mattades visserligen sedan av men för att åter blossa upp med förnyad kraft, så att den just nu står på höjden av kraftutveckling.

Uppropet, som sista sommaren utgick från Nanking att under innevarande julhögtid över hela landet föra krig emot Guds folk, är bekant. Man skulle mobilisera alla tillgängliga krafter att vid de kristnas möten uppträda och tala emot kristendomen för att förvirra evangelii förkunnare. Ett målmedvetet anfall mot Guds rike efter stora mått planerades. Det torde dock denna gång ej kunnat komma till utförande på grund av statsmakternas ingripande. Genom denna våldsamma propaganda medelst antikristlig förkunnelse och antikristlig litteratur har den allmänna uppmärksamheten blivit vänd till Jesus som aldrig förr. Men skall Jesusnamnet bliva fört till folkens kännedom genom Jesu fienders verksamhet? Är detta Guds bästa vilja? Förvisso icke. O, vilken skuld, som här vilar på oss! Icke är det antal missionärer vi sänt så stort som dessa Jesu motståndares sändebud. Sådana finna vi överallt i landet, men missionärerna äro tunnsådda. Icke hava vi bemödat oss om att sprida kristlig litteratur i sådan utsträckning som dessa förnekare ha gjort i fråga om sina skrifter. Vi kun-

* Föredrag — i sammandrag — av missionsföreståndare *E. Folke* vid missionshögtiden i Betesdakyrkan, trettondedagen 1926.

Martin Bergling.

Martin Bergling, som nu antagits till Svenska Missionens i Kina missionär, föddes den 10 sept. 1903 i Hancheng, Shensi, Kina, där hans föräldrar då verkade. Sedan Martin Bergling år 1910 anlände till Sverige, har han där genomgått 5 klasser av realskolan, en skrivmaskins- och stenografikurs jämte bankkurs och en kurs vid Norske Indremissionens Bibelskole i Oslo.

I sin ansökningshandling skriver Martin Bergling bland annat: »Under de första barnaåren (på missionsstationen i Hancheng) väcktes hos mig en om än då oförklarlig kärlek till missionen och missionsarbetet, vilken aldrig lämnat mig. I stället har den för varje år tilltagit och fördjupats i samma mån, som jag lärt mig fatta, vad det vill säga, att offra sig åt missionen.»

Under skoltiden i Sverige kände han sig hava sitt hem i Kina och längtade tillbaka dit.

År 1922 fick Martin Bergling sin önskan om utresa till Kina uppfylld. Härom berättar han, att han från nyårstiden oavbrutet bett Herren öppna vägen för honom till Kina. Då kom en av de sista dagarna i mars ett brev från två för honom obekanta missionsvänner i Norge. Dessa erbjödo honom i brevet medel till utrustning, utresa och underhåll ett par år framåt. Så öppnade Gud som svar på bön vägen för honom till Kina, fastän han ej då kunde antagas av missionen, eftersom han ej uppnått den därför fastställda åldern.

Under mera än tre år har han alltså nu fått pröva, huruvida Guds kallelse till honom att bliva missionär var verklig eller ej, om kallelsen höll provet inför verkligheterna därute.

Särskilt sista hösten, då han varit ensam utlänning i Hoyang och omgiven av strid och oro, har säkert för honom varit ett riktigt eldprov. Breven från honom ha också visat, att nöden omkring honom väl också blivit nöd för honom, men ock att han trots allt varit lycklig och nöjd på sin ansvarsfulla post.

Då han nu av Kommittén antagits till Svenska Missionens i Kina missionär hälsa vi honom med glädje välkommen till detta kall, anbefalla honom åt missionsvännernas hågkomst och förbön samt tillönska honom Guds rikaste välsignelse!

---

de ha gjort det, men vi ha försummat oss.

Under allt detta virrvarr märka vi emellertid en allt starkare hunger efter evangelium ibland Kinas folk. Mörkret känns tryckande och längtan efter ljus blir allt starkare. Och i denna sin längtan sträcka de sig allt ivrigare efter Jesus. Det är från Jesus de vänta ljuset. Det säges visserligen många skarpa ord i Kina i dag emot de kristna folken här i Europa, men det händer blott sällan, att någon säger något förklenande om Jesus. Detta faktum har just nu en av Kinas ledande kristna påpekat. Utgör ej detta en maning till oss att bedja Herren om den nåden att få på ett nytt sätt och på ett mera hängivet sätt helga oss åt honom, att Jesus må kunna genom oss låta sitt härliga ljus skina för Kinas folk. Give han oss den nåden för sitt namns skull!

Välkommen — farväl.

Välkomst- och avskedskänslor synas vara ganska oförenliga. De första äro väl i regel fulla av glädje; de senare av vemod. För missionens vänner ges dock ofta stunder, da dessa känslor maste förenas. Och kanske välkomst- och avskedskänslorna för dem ej äro motsatta begrepp utan snärare av ganska likartad natur.

Missionärerna känna glädje, då de välkommas hem, men i deras glädje blandas ofta en känsla av vemod med tanke på arbetet därute. Da de säga farväl för att ater resa ut, kännes väl vemod vid tanken pa skilsmässan från släkt och vänner, men vemodskänslan blandas med glädje över att få gå. Sa blir det för dem i bada fallen känslor blandade av glädje och vemod.

För missionsvännerna i hemlandet torde ocksa förhållandet vara likartat. Man är glad, da man får hälsa Herrens tjänare och tjänarinnor välkomna hem och lyssna till deras vittnesbörd om vad Gud gjort och gör. Man glädes ocksa, da Herren ånyo öppnar väg för dem att gå ut för att på missionsfältet utföra det uppdrag, Herren anförtrott åt sina vänner.

*

Den 13 jan. samlades en stor skara missionsvänner pa Stadsmissionens lokal vid Stortorget, Stockholm, för att hälsa fröknarna Anna Eriksson och Emma Andersson välkomna till hemlandet och för att säga farväl till fröknarna Estrid Sjöström och Maria Pettersson.

Kyrkoherde *G. Arbman*, som pa grund av Kommitténs för S. M. K. sammanträde var närvarande, talade först över orden i 2 Kor. 10:3—5. Detta föredrag hoppas vi att i ett kommande nummer fa införa i sammandrag, varför vi ej nu referera detsamma.

Sedan direkt. *Edmund Skoglund* sjungit en solosang, talade fröken *Emma Andersson*, som redan ar 1895 första gången kom till Kina. Hon tackade för förbön och talade om Guds trofasthet. Vid utresan hade Gud lovat att vara med alla dagar och försäkrat, att han ingalunda skulle lämna ej heller någonsin övergiva sin tjänarinna. Han hade ocksa varit med och lyftat av alla bördor, sa att hon vid hemresan kände sig full av tack och lov till Gud för hans trofasthet.

Vi uppmanades ocksa att under kommande dagar pröva Guds trofasthet och påmindes om, att det är vad vi behöva. Trots all oro och strid i Kina äro tillfällena att förkunna evangelium nu kanske rikare än de någonsin varit. Vid tältpredikan fyllas t. ex. tälten av uppmärksamma åhörare. Det är kineserna, som mer och mer skola träda in i arbetet, men där är ännu rum för missionärer. Stora äro missionärernas arbetsuppgifter. Stort ansvar vilar ock pa den bedjande och offrande hemförsamlingen. Bedjen om djupgående väckelser och om arbetare, som i förtröstan pa Guds trofasthet bärga den myckna skörden!

*

Guds trofasta omvårdnad om de sina var ocksa ämnet för fröken *Anna Erikssons* vittnesbörd. Hon berättade en händelse, om vilken hon nagon gång läst.

En gammal kvinna fick en gång, da hon satt vid sitt fönster, se brandkåren komma framrusande. Pa sin fråga om var det brann, fick hon till svar, att det var i just det hus, i vilket hon bodde. Hon utbrast da: Gud vare tack, att jag fick se räddningsmedlet, innan jag fick veta om faran!

Sa hade Gud i sin trofasthet under farofyllda tider i Kina visat räddningsmedlet, innan faran fått komma nära. Innan ryktet om rövarne »Vita vargen» och »Svarta Kaften» och om att de närmade sig med sina rövarehorder nått fröken Eriksson, hade hon t. ex. genom en väggalmanacka påmints om många av Guds löften om beskydd och hjälp. Da oron närmade sig, hade hon alltsa likt kvinnan anledning utbrista: Gud vare tack, att jag fick veta om räddningsmedlet före faran.

En händelse, som fröken Eriksson omtalade, och som visar Guds trofasta omvårdnad om kinesiska kristna och huru

han på olika sätt undervisar dem, taga vi oss också friheten att meddela tidningens läsare.

En ung evangelist och en studerande vid vara skolor voro ute på några dagars evangelisationsresa. De trivdes så gott tillsammans och samarbetade i kärlek och enighet ända till sista dagen av resan. Då blevo de oense om en liten småsak. De sågo en fågel på en åker. Den ene sade, att det var en rapphöna, och den andre, att det var en vanlig höna. De började diskutera saken, och ju mera de diskuterade, desto svårare blev det för dem att ändra sig. Friden och glädjen rövades ifrån dem.

Den unge evangelisten, som sedan berättat härom, började så småningom fråga sig, varför Gud låtit detta ske. I stillhet inför Gud fann han snart nog svar på sin undran: Förut hade de varje dag tagit sig tid till morgonbön. Denna dag hade de sovit länge och ej hunnit bedja tillsammans. De hade försummat begagna räddningsmedlet, innan de mötte faran. Därför hade de blivit överrumplade och lidit nederlag. Nederlaget blev emellertid sålunda ett tillfälle, då Gud fick tala och undervisa. Genom bekännelse förbyttes det i seger.

*

De nyligen hemkomna missionärerna hade sålunda Guds trofasta omvårdnad som gemensamt ämne. De nu utresande systrarnas anföranden präglades båda av glädje och frimodighet.

Fröken *Estrid Sjöström*, som talade, sedan direktör Skoglund sjungit en sång, hoppades, att ingen av missionsvännerna missförstod henne, då hon sade sig vara storligen glad över att den stunden äntligen kommit, då hon fick säga farväl. Väl hade under semestertiden kärlek i överflödande mått kommit henne till del, men när Herren kallat sina tjänare att gå ut och arbeta på en viss teg av Guds stora åkerfält, då blir själen aldrig rätt tillfredsställd på någon annan plats i världen, hur bra man än har det där.

Samtidigt med uppbrottsordern hade Gud liksom på nytt givit henne ordet i Es. 52: 12: »Herren går framför eder, och Israels Gud slutar edert tåg.» Det ordet hade gett frimodighet och trygghet även med tanke på svårigheter och trångmål, vilka troligen bliva större nu än de varit förut. Störst är dock den nåd, Gud giver.

*

Fröken *Maria Pettersson* gav i ett kort men innehållsrikt anförande uttryck för sin tacksamhet för vänner, vilka givits henne av Gud. Hennes resa skulle gå över Amerika, och fastän hon till en början ej velat resa den vägen, var hon nu så tacksam för att hon fick göra det. Med glädje och frimodighet sag hon framåt mot resan, ty Gud hade lovat, att hans nåd icke skulle vika från henne.

*

Sedan flera närvarande vänner lämnat minnesord och efter en gemensam bönestund fortsatte samkvämet med tesupé. Efter denna sjöng direktör *Skoglund* ännu en solosång, och missionär *C. F. Blom* avslöt samvaron med ett kort anförande och bön.

M. L.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Kommittén för S. M. K.

hade den 13 jan. sitt första ordinarie sammanträde för året.

De vid detta sammanträde varje år förekommande valen förrättades därvid. De ledamöter, som voro i tur att avgå ur Kommittén, nämligen missionsföreståndare E. Folke, sekreterare N. Högman, grosshandlare Sven Johnson och disponent Gust. Törnqvist, omvaldes, och till suppleanter valdes tre av de förutvarande rådgivande ledamöterna, vilka förklarat sig villiga att mottaga detta uppdrag: Doktor Knut Bergh, Tranås, rektor Joh. Rinman, Östertälje, samt musikdirektör Harald Gillgren.

Kommittén för Svenska Missionen i Kina 1926 består alltså av följande ordinarie

medlemmar: Överste *H. Dillner*, missionsföreståndare *E. Folke*, doktor *K. Fries*, missionssekreterare *N. Högman*, direktör *H. Hallencreutz*, marinintendent *O. v. Malmborg*, grosshandlare *Sven Johnson*, apotekare *K. Nilenius*, fru *Anna Peterson*, fröken *Anna Gauffin*, kyrkoherde *G. Arbman* och disponent *Gust. Törnqvist*. Suppleanter äro: Doktor *Knut Bergh*, Tranås, rektor *Joh. Rinman*, Östertälje, samt musikdirektör *H. Gillgren*.

Vid val av funktionärer valdes till ordförande överste *H. Dillner*, till kassaförvaltare direktör *H. Hallencreutz* samt till vice ordf. missionsföreståndare *E. Folke*.

Till styrelseledamöter i Andelsföreningen Svenska Skolan i Kina u. p. a. valdes såsom ordinarie ledamöter: Missionsföreståndare *E. Folke*, direktör *H. Hallencreutz* och missionssekreterare *Nath. Högman*. Till suppleanter valdes: Rektor *Joh. Rinman*, direktör *H. Gillgren* och missionär *M. Lindén*.

Frågan om de kinesiska missionsarbetarnas ställning i förhållande till missionen och den kinesiska församlingen var också uppe för behandling. Vi meddela detta, dels emedan vi veta, att många av missionens vänner i hemlandet med intresse följa denna frågas utveckling, och dels emedan denna svara fråga behöver bliva föremål för allvarlig förbön.

Av kassarapporten, som kassaförvaltaren föredrog vid sammanträdet framgick, att missionens inkomster under år 1925 varit omkring 8,000 kr. större än under föregående år. Dessa inkomster utgjordes dock till större del än under år 1924 av testamentsmedel, under det de vanliga gåvomedlen något minskats. Vi hava alltså anledning till stor tacksamhet mot Gud, som hitintills så nådefullt hulpit, men behöva också allvarligt bedja honom i nåd giva oss vart dagliga bröd.

Utresande missionärer.

Såsom förut meddelats i vår tidning avreste fröken *Estrid Sjöström* den 21 jan. från Stockholm. En stor skara missionsvänner hade samlats för att säga henne farväl och sjöngo därvid gemensamt sången: »En tillflyktsort är urtidens Gud», en sanning, som vi åter och åter behöva erinras om.

Fröken *Maria Pettersson* avreser, vill Gud, den 13 febr. från Göteborg med »Gripsholm» till Amerika för att sedan, efter ett par månaders vistelse där, fortsätta resan till Kina.

Vi anbefalla båda dessa missionärer och deras utresor i missionsvännernas hågkomst och förböner.

Då tidningen var färdig att läggas i press, nådde oss sorgebudskapet, att Kommitténs för Svenska Missionen i Kina mångårige ledamot, Kommendören O. von Feilitzen, den 30 jan. fått sluta sitt jordeliv och bryta upp för att vara med den Herre, han älskat och tjänat.

I nästkommande nummer av Sinims Land hoppas vi bliva i stånd att något utförligare redogöra för vad Gud genom honom givit vår mission.

Med stor tacksamhet till Gud erinra vi oss vad Kommendören, genom Guds nåd, varit för oss och vad han givit oss. Med saknad tänka vi på, att hans plats nu är tom.

»Saliga äro de döda, som dö i Herren härefter. Ja, säger Anden, de skola få vila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem.»

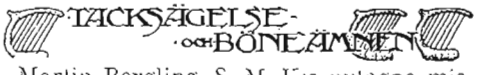

Martin Bergling, S. M. K:s nytagne missionär s. 27.
De hemkomna och utresande missionärerna s. 28.
De kinesiska missionsarbetarna och deras ställning till missionen och den kinesiska församlingen s. 30.
De i hedendomens mörker vandrande s. 31.
Missionsarbetet i våra olika distrikt s. 33.
Influtna missionsmedel s. 38.
Sinims Land s. 40.

Utan Gud och utan hopp.

Vi ha nu varit här över en månads tid. Vi kommo sent tillbaka i höst, emedan vi stannade i Puchow en halv månad. Jag kände det verkligen svårt i somras vid tanken på att återvända hit. Här var ju så många ledsamma minnen och så mycken oro. Ja, jag riktigt gruvade mig för det. Herren bjöd oss dock gå just hit, och han har hjälpt på ett underbart sätt, säkert såsom svar på egna och vänners böner.

Vi ha fått arbeta i ro, och jag har tillsammans med bibelkvinnan fått göra många husbesök. Mest ha vi gått till troendes hem, men där ha vi oftast träffat hedniska grannar och ha fått tala till dem också. Vi ha också besökt några hedniska hem på särskild inbjudan.

*

En kväll blev jag ombedd att komma och hjälpa en ung kvinna, som tagit opium. Hon blev återställd och var så glad därför, ehuru hon själv ämnat taga sitt liv. Några dagar senare kommo två herrar från ett förmöget hem i en annan del av staden och undrade, om jag kunde komma till en ung kvinna, som tagit en stor dos av opium för att ta livet av sig. Jag gjorde mig i ordning med vad jag skulle behöva för att gå med dem. »Hur är det med kvinnan?» frågade jag, just som vi skulle gå (det var kl. fem på eftermiddagen). »Jo, hon dog kl. tio f. m.» svarade de. »Men om hon redan är död, varför kommen I då hit? Inte kan jag uppväcka henne. Jag kan inte gå med er. Är hon verkligen död?» »Ja då, hon dog kl. 10, och någon sade, att om vi grävde en djup grop i jorden och lade henne i den, skulle hon komma till sig igen. Och nu ville vi fråga er, vad ni tror om det, om det skall lyckas?» — »Något sådant har jag aldrig hört talas om», svarade jag, »och om hon redan är död, som I sägen, så kan jag inte se, hur hon skall kunna bli levande igen, hur I än bären eder åt.» Då gingo de hem.

Efter vad vi sedan hörde grävde de en sju fot djup grav, i vilken kvinnan lades ned med huvudet i ett handfat vatten. En stege sattes ned, så att den som skulle sköta om henne dessa dagar kunde gå upp och ned. Flera gånger om dagen hälldes »guldvatten» d. v. s. vatten, i vilket guldornament legat, i munnen på henne, dessutom tvättades hon flera gånger om dagen på överkroppen, som var bar. Efter sju dagars sådan behandling skulle hon komma till liv igen, hade det utlovats. Det kostade omkr. 10 dollar att få denna behandling utförd.

Efter sju dagar var kroppen, som man ju kunde vänta, i ett sådant upplösningstillstånd, att de anhöriga inte ville komma i närheten, utan de måste leja några stackars tiggare att ta upp den döda ur gropen, svepa och lägga henne i en kista, så att det kunde bliva begravning. Trots detta gick rykten i staden, att den döda efter två—tre dagars behandling hade rört på en hand och en fot. Och inte blott det, utan det sades ock, att det var *jag*, som rått dem till detta tillvägagångssätt och även givit medicinen, som de hällde i henne. O, dessa kineser! De äro mästare i att ljuga och dikta ihop historier, och lika kvicka äro de att tro lögnen.

*

Till en annan kvinna, som tagit opium, också hon tilhörande ett förmöget hem, blev jag tidigt en morgon, innan jag ännu var fullt klädd, kallad. Hon hade tagit opium kvällen förut, sades det. Jag hade därför inte mycket hopp om henne, trots deras försäkringar att hon levde. Jag känner ju till hur de narras. Jag följde i hast

Kineskvinnor anställda som barnsköterskor vid stadens barnhem i Yüncheng. *Foto M. Folke.*

med mannen, som kom och hämtade mig, men tog också med en kvinna, bekant till familjen. Kommen in i hemmet, fann jag kvinnan sittande på en stol med fyra slyeken kvinnor omkring sig, som stödde hennes huvud och kropp. De ropade på henne och talade till henne, såsom om hon hade kunnat höra, och då jag kom in, sade de åt mig att skynda och göra något för henne, ty hon andades ännu. Jag såg genast, att kvinnan var död, men lick ej latsa om det, förr än jag känt på hennes puls och lyssnat på hjärtat. Då jag sedan sade, att hon redan var död, ropade mannen under förtvivlan: »O, frun, gör något för henne! Försök att väcka henne till liv! Skynda! Skynda!» — Jag tyckte det var så synd om dem och för att göra dem till viljes gav jag henne ett par insprutningar, fastän jag visste, att det inte skulle tjäna till något. De hade kallat mig försent. Då jag åter sade: »Det är försent; vi kunna intet göra», sade mannen: »Finns det ingen råd?» Om vi lägga henne i en djup grop några dagar, kan hon inte komma till liv da?» Så gavs mig ett gott tillfälle att bevisa, att jag inte trodde på sådant. »Min herre», sade jag, »da anden redan flytt från kroppen, kunna vi människor inte på något sätt kalla den tillbaka», och så tillade jag några ord om den ende sanne Guden, från vilken vi fått vårt liv och inför vilken vi skola göra räkenskap. Förhållandena voro sådana, att jag inte kunde säga mycket. De förstodo da, att intet hopp fanns, och kvinnorna började genast att kläda på henne begravningskläderna. Det blev högljudd gråt och klagolåt.

Jag tyckte så synd om hennes fyra små flickor, den äldsta tio år och den yngsta sex. Så självviskt av kvinnan att ta sitt liv och lämna dem! Anledningen var att mannen nyligen tagit sig ännu en hustru, därför att hon ej fött honom någon son. Det gjorde ett så vemodigt intryck på mig att se denna förmögna familj med dyrbara saker överallt och överflöd både på det ena och det andra, som de anse värt att äga, och ändå så olyckliga. De saknade det allra dyrbaraste: Frid! »Guds frid, Guds frid, så dag, som natt. Guds frid, o, vilken dyrbar skatt!» Vi ha hört om så många denna tid, vilka tagit opium och dött. O, hur jag önskade att ha kunnat

fa visa alla dessa människor, som voro i hemmet där, till Frälsaren, men jag hade blott tillfälle att säga några ord till en ung kvinna, en sonhustru, den lilla stund jag satt i hennes rum, innan jag gick. Utan Gud, utan hopp. Arma folk!

*

Nu litet om vårt arbete. Vi halla på att iordningställa en lokal för kindergarten, men det är nästan omöjligt att fa arbetare här. Så många hus och murar ha rasat under de häftiga regnen i sommar, att hantverkarna ha så brått. Dessutom äro arbetarna fa och därtill dåliga här, så det gar sa långsamt. — Några dagar efter sedan vi kommit hem firades bröllop här. Äldste Iangs son, lärare i Tungchow gosskola, sammanvigdes med en ung flicka, som skall bli vår kindergartenlärarinna. Hon har varit hos Maria Linder i Pucheng och där fatt sin utbildning. Mycket folk kom hit, för att se de kristna fira bröllop, och allmänna omdömet var, att det var trevligt och bra.

Paulus Li har börjat söndagsskola här, och omkring fyrtiofem barn komma fran hedniska hem förutom de troendes barn. Den 21 dennes resa vi v. G. till Tungchowfu för att vara med om nagra dagars dopklass och stormöte, som skall börja den 28.

*

Den 5 nov. kommo vi hem från Tungchow. Vi hörde skott och det var oroligt, da vi kommo i närheten av staden. Vi fingo höra, att det varit ganska oroligt här en tre dagars tid till följd av att trupper västerifrån gingo härigenom österut. Dessa skulle enligt order från guvernören i Sian här avväpnas. Detta lyckades visst endast delvis. Nu gå trupper dagligen österrut och hela arméstyrkan här skall också gå österut dessa dagar och hjälpa till i kriget mot Chang Tso Lin, som det säges. En hel del av dem ha redan gatt, och andra ha kommit hit i stället. Inte är det något hopp om att de skola vara bättre soldater, ty de äro alla lika usla tyckes det. Vi ha hittills haft dessa, som plundrade oss i våras, och de ha mycket dåligt namn om sig bland folket. Det är de som gå nu. F. n. är det visst tre olika grupper av soldater här inne i staden. Må de bara inte räka i strid med varandra och sa skaffa sig tillfälle till att plundra! — Ett flygskepp gick häröver i dag från Sianfu.

*

Vi hade ett välsignat stormöte i Tungchow. Goda, värdefulla predikningar av alla talare. Br. H. Linder med sina evangelister Li och Hai voro hos oss en dag och gav värdefull hjälp. Sa hade vi Paulus Li, som talade flera ganger. Den senare talade vid olika tillfällen om församlingens plikter och om offervillighet. Vi fingo se, att budskapet mottogs, och vi tro att de troende vaknade upp över att de böra hjälpa till och inte bara ta emot. Det tar bättre, da en av deras egna säger något i den riktningen, än da vi utlänningar göra det. Han sade också skarpa saker, som vi inte skulle kunnat säga. Stormötet varade i fyra dagar och ingen tyckte det var för langt, utan de vilja ha det lika langt nästa gang också. Pa måndagen, da de flesta gatt hem, hade arbetsutskottet sitt möte, da särskilt skolans angelägenheter dryftades. Många hade gruvat sig för detta möte, ty det var saker, som behövde dryftas och utredas, vilka inte voro sa lätta. Vi

Evangelist Paulus Li.
Foto: Olga Sergsson.

sutto från tidiga förmiddagen till sena kvällen, men Herren hjälpte så underbart, att innan vi skiljdes åt, kunde vi ha ett riktigt tack- och lov-möte. Det var det roligaste på hela stormötet.

Ledsamma saker hade ju också varit före: församlingsmedlemmar, som fallit för opiumlasten, maste uteslutas, och andra av samma orsak givas varning och en tre månaders tid att avvänja sig på, i annat fall skulle också de uteslutas. Må Herren hjälpa dem att lämna synden. Det är en stor frestelse för dessa särskilt för dem, som förr varit opiumrökare, att så snart de bli det minsta sjuka ta till opiet igen. Bed för dessa svaga.

Tungkwan den 14 nov. 1925.

I Herrens tjänst
Olga Svensson.

Axplock ur brev från fältet.

Ur ett brev från missionär *Robert Bergling*, skrivet den 2 november, meddela vi följande utdrag: »Det är nu redan fyra dagar sedan jag mottog brev om den upprörande händelsen — — — staden Hanchengs intagande och plundring — — — men som jag var på resa fram emot Hoyang och Hancheng, tänkte jag, för att kunna lämna exakta detaljerade uppgifter om förloppet, vänta tills jag kom fram innan jag skrev därom. Framkommen till floden vid Wu Wang, 30 km. från Hoyang, fann jag övergången absolut stängd. Jag vände då om till Linchin för att hos majoren, som har ansvaret för flodövergången, utverka tillåtelse att komma över, men detta var förgäves. Sände därför bud till Yüncheng med begäran om, att bröderna där skulle hos generalen söka utverka tillåtelse för mig att fara över till Hoyang.

Arma Hancheng! Om äldste Chang, som hade hand om gatukappellet, och hans vistelseort visste de, som meddelade mig om plundringen, ingenting fyra dagar efter händelsen. Vad det blir mycket, som kommer som en sorgebörda över en, när man väl kommer fram, och när skall det bli möjligt, då alla vägar dit äro stängda. Stackars skollickor i daggryningens skola i Hoyang och gossar i vår folkskola och industriskola! Vad de arma barnen, omkring 90 till antalet, måste ha känt det svårt under bombarderingen! Icke har nu daggryningen sin fröken Ester Berg hos sig. F. n. är min son Martin ensam utlänning där. Det är väl mycket för så unga skuldror under en sådan tid. Må Herren bevara honom! Om vi förut ha känt oss relativt säkra under det staden bytt om herrar, kunna vi nu inte längre känna oss så. Tiderna ha förändrats. Utlänningens kurs står f. n. lagt. Må missionsvännernas bönerop ljuda så mycket högre!

Från *Puchow* skriver *Ester Berg* den 10 nov.: »Det säges, att över 3,000 av f. d. Shensi-guvernörens trupper kommit över Gula floden och slagit läger 20 km. härifrån. Vad meningen därmed kan vara, synes ingen riktigt veta, men här rustas för krig. Stadens skolor ha slutat, och eleverna äro hemskickade. Mycken oro råder och har ökats för varje dag sedan i torsdags, då ryktet först spreds både här och på landsorten. I kväll kom sonen till en av de två kvinnliga opiepatienterna med mjöl och ville hämta hem sin mor. I natt hörde vi massor av resande skramla förbi på gatan. Trupperna draga sig nedåt för att hindra Shensisoldaterna att komma norrut. — — —

Att få vara med om stormötet här var så roligt. Allt var så väl ordnat för kineser och utlänningar i gästrum såväl som kapell, och alla voro så glada och vänliga. Många kvinnor hade samlats från distriktet. Arbetet står ej stilla. Det går framåt. Fem döptes och flera nya sökare antogos. Äldste Sie är verkligen som en pastor med omsorg om allt och alla. Man kan bara tacka Gud, när man ser en sådan man och hör honom tala Guds ord. Det är riktigt välsignat. Måtte bara ej ansvaret och arbetsbördan bli för tung för honom! Han säger, att han har så svårt för att sova, när det blir så mycket som det har varit sista tiden, dopklass, stormöte, räkenskaper m. m.

Kinesiska kristna samlade i Puchow. Äldste Sie, som omtalas i fröken Bergs brev, längst fram till höger hållande lille Sven Wester i armen. Foto: V. Wester.

Dessutom vikarierade han i skolan, när läraren var borta några dagar. Bibelkvinnan här är ock en riktig pärla. Tyst och tillbakadragen, men ända frimodig, villig och hjälpsam både mot kineserna och mot oss. Ja, det har varit en sådan ljuvlig tid de 2—3 veckor, jag fått vara här. Jag har visserligen varit ensam utlänning, men har haft sådant trevligt sällskap av kineserna. Lärarna äro så glada och vänliga och alla mycket tacksamma för den hjälp, som man kan ge.»

*

Missionär *Axel Hahne* skriver i sin berättelse om stormötet i Puchow följande: »En av diakonerna i Puchow talade om tillståndet i församlingarna och yttrade därvid bland annat: 'Predika hjälper icke. Det enda, som kan åstadkomma någon ändring är *bön*.' Och så berättade han, att han höll på att bedja Gud särskilt om väckelse och välsignelse först *i sin egen familj* och därnäst i församlingen. Ja, bönen är det viktiga, men det förekommer kanske mera bedjande än verklig bön, som är ett liv i bönens värld.»

Från Ishihdistriktet.

»Det är bara vi två kvar nu», sade lille Sven Wester, när Gud tagit hem hans mamma och syster, så att ingen mer fanns i hemmet än hans pappa och han själv. — Så blev det också för oss i våras; Maria Björklund reste hem, Lisa Gustafsson for till Yüncheng, för att där, med bättre lärarehjälp än här stod att få, driva språkstudierna. När hon sedan vid het-tidens ankomst fortsatte till sommarhemmet vid Shui-iu, så var det bokstavligen av missionärerna här »bara vi två kvar», min hustru och jag.

*

Vid gosskolan måste grundliga reparationer göras. För att förbereda och få i gång dessa, var det nödvändigt för mig att stanna kvar i Ishih en tid, och sa drog det ut ända till den 22 juli, innan vi kunde få fara till vår sommarbostad i Wanchüan.

Här blev det en ny hemkomst för oss, ett återseende efter tre års bortovaro. Platsen var sig dock alldeles lik. Allting stod som vi lämnat det sommaren före vår

Sverige-resa. Det bara fattades litet i inventarierna, eftersom påpassliga tjuvar dragit bort med en del. Men »vårt Galileen», som vi brukade kalla Wanchüan, var sig dock ej riktigt likt. Var voro de många lärjungarna?

Den gamle fangvaktaren fanns där visserligen likasa hans gamla hustru. Hans dotter var också kvar och levde i lukt och ära hos sin man såsom en sann kristen — vilken evangelii seger, när *hon* blev sant omvänd! Det var också några fler, som kommo med, men många fattades av den skara, som brukade samlas omkring Guds ord för några år sedan, isynnerhet rövaråret 1917.

*

Vi hade heller icke någon *gudstjänstlokal* att samla folk i. Var troende gramme skulle gärna, liksom förut, ha hyrt ut sitt hus åt oss, men hans son är en motstandare och ville icke nu vara med därom. Därför fingo vi reda oss med en gammal fälldug över vår gård och kalla denna anordning för kapell. Här hade vi såväl högmässa som otte- och aftonsång — var morgonbön måste ju hållas här, och på kvällarna samlades alltid en liten skara, som gärna ville sjunga om Jesus.

Två evangelister och bada bibelkvinnorna voro med oss däruppe. Det löpande *arbetet i distriktet* skulle skötas härifrån, ty evangelisten Li, som stanuat i Ishih, hade nog med reparationerna där. Dessutom skulle Wanchüan med omnejd evangeliseras under var sommarvistelse här. Med detta senare gick det nog klent. Dock voro bibelkvinnorna flitiga både att göra besök i byarna nära staden och att vittna om Herren för kvinnorna inom staden, liksom även evangelisterna troget gjorde sin del.

*

Vi hade ämnat att som vanligt besöka grannförsamlingarna någon gång under sommaren. Detta blev dock omöjligt på grund av regnet. Evangelisten Hai försökte ett par gånger komma fram med sin cykel till mötesplatser, men måste vända om. Regnet, som hållit på nästan ända från vår ankomst, slutade dock lagom till vårt *stormöte* däruppe, som var utsatt till den 16 aug.

Detta var visserligen icke »stort» var anslutning beträffar, men det var dock stormötesstämning över detsamma, och *en stor händelse* inträffade: gamla fru Hai döptes. Hon har länge väntat att få döpas.

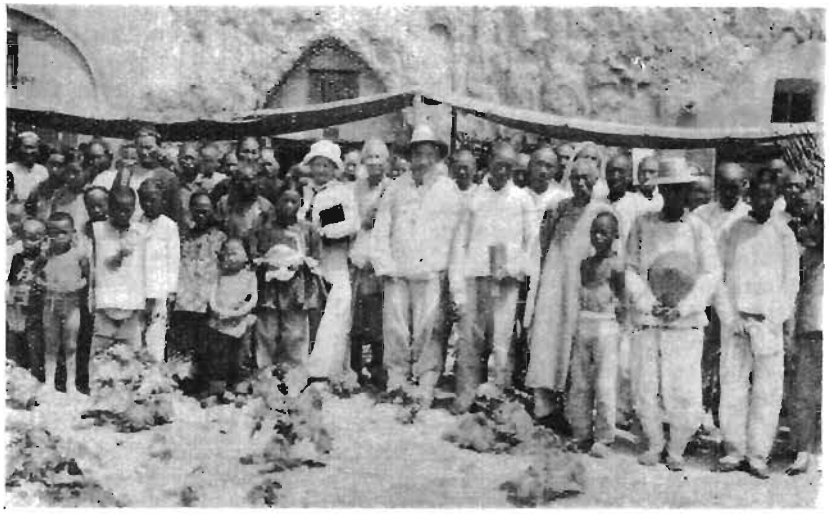

Stormöte på en utstation, som saknar gudstjänstlokal.

Foto: V. Wester.

men det har varit hinder. Hennes vänner här ha tyckt, att hon borde ha mera kunskap än hon har. Nu ville de dock, att hon, med det kunskapsmått hon hade, skulle döpas. Detta kunskapsmått motsvarar ungefär innehållet i den sångvers, som hon gjort till sin egen:

»Synden hårt mig bundit har —
O, Herre Jesus, fräls mig!
Ingen egen kraft är kvar —
O, Herre Jesus, fräls mig!
Himlafader, misskunda dig!
Nu av allt hjärta jag ångrar mig.
Borttag synden evinnerlig!
O, Herre Jesus, fräls mig!»

Undersöker man gumman Hais teologi närmare, finner man dock, att hon vet icke så litet. Hon vet, att Jesus dött för henne, och att hon genom tron på honom blir frälst. »Jag är en syndare, men Jesus är Frälsaren, det passar ju riktigt bra. Jag bara tror på Honom, så blir jag frälst», säger hon så förnöjd, och så berättar hon, huru Jesus hjälper henne i det dagliga livet — »inte skulle det gå så bra i det och det, om inte *Jesus* hjälpte mig» — och huru hon har umgänge med sin Frälsare om dagarna. På denna höga bekännelse blev då gumman Hai döpt. Enligt löftet i Apg. 2:38 så skulle hon vid dopet få den helige Ande, sålunda skall hon hädanefter få blicka än djupare in i Kristi läras hemligheter. Vid stormötet var det inga främmande talare, men jag tyckte vår unge evangelist Hai var som ny och främmande — vid jämförelse med hurn jag fann honom i början av året. Han höll vid mötet ett föredrag, som var *så* genomgott, *fullt av Kristi lära* och även egna erfarenheter. Herren har hållit honom om hand under våren och sommaren, som jag också i vintras hoppades, då Herren behagade lägga sina hand på det han hade kärt, taga ifrån honom hans lille gosse. Så gott, när operationen lyckas, såsom man tydligen märker, att den gjort hos Hai.

*

Ett *stort bekymmer* framlades även inför församlingen vid stormötet. Den lägenhet, som vi nu i 8 år haft till vår bostad om somrarna och till gudstjänstlokal för övrigt, går oss nu ur händerna, då ägaren ämnar inlösa den. Vi ha nämligen haft den på s. k. förpantning. Det ser mörkt ut angående ny lägenhet, och vi kommo överens om att bedja Gud giva oss en sådan.

*

Vår *hemresa från Wanchüan* kom att bli just på »Farmors» dag, sjunde månadens sjunde dag. Överallt i byarna sågo vi »Konsttörfarna Farmors» bild, gjord av halm och klädd i granna kläder, bredvid ett bord fullt av offergåvor. De unga flickorna tillbedja denna gudomlighet för att bli skickliga i handarbete.

*

Efter ihållande regn, som fyllde vägar och fält med vatten och hindrade nästan all samfärdsel, blev det slutligen mot mitten av september bättre väder. Men många av särskilt de fattigas kojor ha störtat in, och i missionsräkningarna torde »Rep. av ramlade murar» bli en stående rubrik. I gosskolan blevo reparationerna avsevärt dyrare genom regnet. På vår

Missionärer på resa i Kina.
Foto Martin Bergling.

gård rasade flera murar och i Puchow ramponerades ett hus allvarsamt.

*

Sedan vägarna blivit farbara, gjorde vi en resa till vår största landsortskrets, Peichuang, som vi ej kunnat besöka förut. Dr. Liu var nu hemkommen från Kansuh, där han senast varit i tre år. Dr. Liu är vår gamle skolgosse, har icke studerat vid vårt seminarium, men utbildats till läkare vid en engelsk läroanstalt, där han lärt engelska och fått västerländsk doktorsgrad. Det var dock den gamle enkle gossen, vi funno. Barnasinnet och den enfaldiga Jesustron var kvar. Trots lärdomen var han lika ödmjuk som förr och anspråkslös i högsta grad.

Två unga män från trakten hade varit tillsammans med honom i Kansuh såsom elever på sjukhuset. Dessa voro nu ock hemkomna och tycktes lika litet som Dr. Liu ha blivit »stora», såsom i dylika fall så ofta sker. Dr. King, under vars ledning de studerat och arbetat, är visserligen en läkaremissionär med Guds nåde och har synbarligen även fått nåd att rätt handleda de unga.

Vid kvällsmötet gavs tillfälle för dessa vänner att meddela något av sina upplevelser under dessa tre år. Somliga väntade väl att få höra något om upplevda äventyr — på vägen hem hade de bl. a. råkat i rövarehänder och utplundrats på både egna och andras tillhörigheter, som de hade med sig — men vad vi fingo lyssna till var i stället bara andliga erfarenheter.

När den ene av de unga männen berättade om en evangelisationsresa, som Dr. Liu och han gjort, och skildrade, huru de därvid en natt legat och talat om sin hemförsamlings sorgliga tillstånd, då grepos våra hjärtan. Han gjorde det på ett så stilla sätt, men så, att man nästan hörde gråten i rösten, och när vi omedelbart därpå föllo på knä och bådo, var bönens Ande med, och det blev *bön*. (Forts.)

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under januari 1926.

Allmänna missionsmedel.

1. Kineserna Vänner, Jönköping 400: —
2. Innehallet i avl. fröken Anna Österwalls missionssparb. 20: —
3. »Ida och Anna, Kristdala, söndagsföreningar», till Anna Erikssons underh. 15: —
4. Bjurbäcks Missionsförsamling 75: —
5. H. C., Sandhem 20: —
6. K. F. U. M:s mellersta distrikt, till M. Ringbergs underh. 750: —
7. H. J., Motala Verkstad, gm C. W. 10: —
10. K. M. A:s pensionsfond, till A. Forssbergs underh. 75: —
11. K. M. A., till d:o 50: —
14. E. I., Mariestad, till R. Anderssons underh. 50: —
15. L. U., Sthlm 100: —
16. Önämnd 250: —
17. D. U. F. i Önnestad, skördefestmedel 85: —
18. C. A., Visby 70: —
19. E. S., Hovmansdorp 50: —
20. »Nyårsgåva från M—a» 31: —
21. A. L., Grebo 7: 22
22. K. W., »en droppe» 8: —
25. L., Enskede, gm L. G. 5: —
26. »Annie» 10: —
27. E. J., Boden, till J. Aspbergs underh. 100: —
28. D:o, rab. på H. S. Ö. 11: 30
31. »För en gåva» 4: —
32. Svenska Alliansmissionen till Aug. och Augusta Bergs underh. 3,000: —
33. Svenska Alliansmissionens Ungd.-förb. till Hugo Linders underh. 1,500: —
34. Sparb.-medel från Tranås m. omnejd. gm K. B. 673: 40
35. Resebidrag fr. Tranås, gm d:o 20: —
36. D:o fr. P. J., Stensjön 5: —
37. Evang. Luth. Mfg i Grebo, till N. Engbäcks underh. 75: —
38. »Ur Guds rika förråd» 10: —
41. Ränta från Östersund 375: —
42. E. C., Österkorsberga, prov. å S. L. 4: 50
44. S. T., Sthlm, sparb.-medel 22: 90
45. »Tack, Duvbo» 100: —
46. Koll. i Hässelby, 6/1 16: 64
47. Resebidrag fr. Hova 10: —
48. Mark. 6: 41, till missionärernas underh. 1,000: —
49. Kinne-Vedums mfg, sparb.-medel 50: —
50. Önämnd 20: —
51. O. A., Spjutsbygd 25: —
52. E. C., Högsby-Arhult 5: —
53. H. J., Grönskära 5: —
54. E. G., d:o 35: —
55. M. H., d:o 5: —
56. M. S., gm S. J., Örebro 10: —
57. D:o gm d:o, »rab. och överskott» 8: 94
58. Sparb.-medel, Trettondedagen, i Betesdadyrkan, Sthlm 576: 63
59. Offergåvor i Betesdakyrkan, Sthlm, Trettondedagen 385: 50
61. E. N., Sthlm, »tacksamhet till Gud» 13: 23
62. K. ng, Norrköping, offerkuvert 5: —
63. I. A., Norrköping 25: —
64. »Ur syster Hannas sparbössa» 90: —
67. Resebidrag fr. Katrineholm, G. E. 10: —
68. K. S., Bornholm 6: 35
69. H. H., Sthlm 10: —
70. Björköbys Mfg 30: —
71. »Upp. 1: 17, 18» 8: 75
72. Hj. S., Uppsala 25: —

73. Kinakretsen, Gbg, till Elna Gunnardos underh. 70: —
74. Össby krets av Risinge mfg 50: —
77. Kyrkobröderna i Kungsholmen, sparb.-medel 8/1 1926 203: 50
79. S. B., »tackoffer», gm G. W., Rögle 5: —
80. B. V., d:o gm d:o 1: —
81. Missionsmedel från Nyc, insaml. vid J. H:s besök, gm E. S. 30: —
82. H. B—n, Tranas 22: —
83. Walleberga syförening 75: —
84. F. S., Hedvigsdal 20: —
85. O. v. M., Minneapolis 100: —
86. Skillingaryds Kr. Ungd.-förening 100: —
87. Del av frkn E. Fredrikssons testam., samt ränta 542: 75
88. H. B., Enskede 50: —
90. S. A. A., Höganäs, rab. å H. S. Ö. 7: 23
91. Missionsvänner i Grebo, gm A. L. 10: —
92. Sparb.-medel, gm G. B., Kumla 7: 65
93. T. N., Kristdala, till Minnie Nicholsons underh. 50: —
94. E. H., Älvsjö 10: —
96. »Förstlingen, från Onämnd» 80: —
97. »I Jesu namn» 10: 48
100. Från skördefest i Frösö församling, till Hanna Wangs underh., gm J. R. 100: —
101. A. K., Figeholm, gm B. W. 5: 50
103. Koll. från Kinamöte i Arvidsjaur 32: —
104. A. L., Hedvigsdal 30: —
105. »Onämnd» 125: —
106. Styrestads mfg 200: —
107. O. A. O., Östervåla 5: —
108. H. B., Sihlm 10: —
109. K. L., Lund 15: —
110. M. N., Sthlm, hjälp till frkn A. Palmærs underh. i bibelskolan 100: —
111. M. B., till d:o 100: —
112. »Ur Marias sparbössa» 25: —
113. S. L., Ystad, prov å S. L. 9: —
114. »Ett löfte till Herren från Medle», gm A. B. 15: —
115. N. N., »tackoffer», till Estrid Sjöströms underh. 10: —
116. »Tackoffer, Upp. 7: 9, 10» 100: —
118. Koll. i Nyland, Undersåker, Trettondedagen, gm G. A. 62: —
119. »Gunnar» 20: —
120. M. L. L., Tyringe 100: —
121. E. B., gm J. N., Kramfors 4: —
122. L. G., gm d:o 1: 50
123. J. W. F—m, gm d:o 2: 50
124. A. A—u, gm d:o 2: 50
125. E. F—n, gm d:o 5: —
126. K. H—g, gm d:o 2: —
127. J. N—d, gm d:o 2: 50
128. G. P—n, gm d:o 2: —
129. M. M—d, gm d:o 2: 50
130. L. K., gm d:o 2: 25
131. B. S—n, gm d:o 6: 25
132. »Fyllnad», gm d:o 7: —
133. Offerkuvert fr. Köping för 4:e kv., gm A. H. 26: —
134. »Tömda sparbössor 1925», fr. Köping, gm d:o 105: 22
135. K. D., Växjö, rab. å H. S. Ö. 16: 87
136. Sparb.-medel, gm K. D., Växjö 17: 15
137. D:o fr. A. R., gm d:o 3: —
138. D:o fr. A. L., gm d:o 10: —
139. Bogla Mfgs kvinnoförening, för kvinnl. missionärers underh. 55: 65
141. Sparb.-medel från Kinakretsen i Boden 116: —
142. T. H. 100: —
143. Ekekulls mfg, årsbidrag för 1925 50: —
146. L. J. G., »en liten blomma på Almas grav 23/1» 10: —
147. Till C. och E. Bloms underh.: från Hvetlanda 150: —, Skede 50: —, Lämnhult 25: —; till M. Lindéns underh.: fr. Näsby 100: —, fr. Ulriksdal, koll. vid kretsmöte 30: —; till J. Hultqvists underh.: fr. Mörteryd 150: —; till S. M. K.: fr. Hjältaryd 40: —, fr. Ingarp 10: —, Koll. vid J. Hultqvists besök i Björkö 10:15, Bäckseda 25: —, Korsberga 16: —, Naglarp 18: 50, Lämnhult 10: —, Hjältaryd 7: —, Slättakra 27: 31, Näsby 25: —, Karstorp 13: 10, Bodstenstorp 15: —. 722: 06
148. Sparb.-medel från A. H. och M. S. 85: 68
149. »Ps. 103: 1—4», till E. Sjöströms utresa 500: —
150. A. H., Fjärdhundra 40: —
151. M. K., d:o 10: —
152. Ur en sparbössa 35: —
153. S. O., Sala, ur sparbössan 10: —
154. Koll. i Bjursås 38: —
155. Hj. T., Bjursås 40: —
156. L. T. E., Älvdalen, reseb. 10: —
157. Koll. i Ovanmyra 30: 50
158. Koll. i Skattungbyn 17: 70
159. D:o i Edsbyn 55: 60
160. D:o i Hagmuren, Åshammar 8: —
161. D:o i Hosjö 8: —
162. A. W., Korsnäs, resebidrag 15: —
163. B. S., Hofversberg 5: 50
164. Allerums mfg 25: —
165. E. S., Arnemark 5: 50
166. E. F., Herrljunga 13: 97
169. Offerkuvert fr. Frödhem, gm H. L., Älgarås 2: 50
170. H. G., Gbg 10: —
171. Sparb.-medel fr. Applaryds syförening och skolbarn 68: 70
172. »B. A., ett tackoffer för mottagen nåd» 25: —
173. Ps. 37: 39, 40 50: —
175. »L. T.» 50: —
176. »Missionsoffer i Sörby vid H. och R. Andersons besök 35: —
177. E. och G. N., Egelsta 10: —
178. Missionsoffer i Mariestad vid H. och R. Andersons besök 17/1 82: 15
179. Lemnhults mfg, sparb.-medel 22: 25
180. M. och E. J., Ödeshög 100: —
182. E. A., Höganäs 8: 75
183. Boda mfg, Stensjön, årsbidrag 25: —
184. Barnsyföreningen i Öhrviken, Kallholmen, gm D. U. F. 30: —
185. »Syster Anna», sparb.-medel 9: 11
186. R. L—n, Växjö 10: —
187. Hörsta friförsamling, koll.-medel, till Axel Halmes underh. 28: —
188. G. L., offerkuvert, gm H. B., Hova 13: —
189. Sparb.-m. och gåvor, gm d:o 30: —
190. »I st. för blommor vid en väns bår 23/1» 5: —
192. F. G. D., Lundsbrunn, »ett litet tackoffer på Herrens altare» 25: —
197. Hävryds Mfg 40: —
198. »M. E., Höganäs» 25: —
199. L. W., Hoverberg, sparb.-medel 10: —
200. »Ps. 100, till direkt evangelisationsarbete» 102: 32
201. O. A. J., Norrköping 50: —
202. »Syföreningen, Brobarka» 500: —
204. Sparb.-medel fr. vänner i Värnamo, gm J. U. 107: 32
205. Sv. L. M., till D. Landins underh. 1,225: —
206. A. L., offerkuvert, gm A. B., Skellefteå 20: —
207. L. N., Lödemp, sparb.-medel 8: 45
208. M. N., d:o, d:o 11: 55
209. Syföreningen i Ekenäs 175: —
213. Kinnekleva och Kjestads mfg, sparb.-medel 124: 87
214. I. A., Norrköping 15: —
215. H. L., d:o 10: —
216. L. M. F., till F. Prytz och M. Nylins underh. 900: —
217. K. E., Gbg, Uppsala 22: 75
218. Koll. i Glommersträsk vid C. J. Bergqvists föredrag, gm G. P. 15: —
219. Tillägg till sparb.-tömningen i Betesdakyrkan, Trettondedagen 5: —
220. Vänner i Hassle mfg, till Hildur Anderssons underh., gm S. A. 71: 25
221. Söndagsskolbarnens sparbössa, till d:o gm d:o 18: —

222. A. J., Österäng, till d:o 31: 75
223. W. G., Tibro, till missionär och fru Carléns underh. 100 —
224. Ps. 3: 4, till R. Anderssons underh. 200: —
226. T. L. E., Elvdalen 3: 75
227. P. O. O., d:o 10: —
228. A. P. d:o 10: —
229. H. A., d:o 1: 50
230. »E. H., Ps. 106: 1» 100: -
231. »En sparbössa, Ps. 105: 1» 57: 26

Kr. 19.633: 10

S. M. K:s Pensionsfond.

191. Es. 46: 4 7: —
225. 2 Mos. 35: 5 50: —

Kr. 57: --

Särskilda ändamal.

8. D—n, Ulsbyn, till J. Aspberg, att anv. efter gottf., gm A. A., Boden 5: —
9. O. W., Malmö, till en evangelists underh. 100: —
12. H. N., Sävsjö, till en gosses underh. i barnh. i Sinan 100: —
13. »Karl-Erik och Sten», Mariestad, till missionär Carléns att. anv. enl. överensk. 51: 05
23. Gräsgards syförening, för Malte Ringbergs verksamhet 100: —
24. A. G., Sthlm, till M. Ringbergs verks. i Mienchih 50: —
29. Barnfören., Asaka, till hjälp för »Dyrbar Liljas» underh. 18: --
30. Söndagsskolb. i Asaka, sparb.-medel, till barnh. i Sinan 8: 50
39. »Ur en sparbössa», till d:o 10: --
40. E. A:s sparbössa, till d:o 5: -
43. Gustafs, Torstens och Sigrids sparbössor, till d:o 57: 25
60. N. L., Norrtälje, till M. Ringberg, att anv. i verks. efter gottf. 200: —
65. Koll. på K. F. E. K., Norrköping, till barnh. i Sinan, gm E. R. 47: 50
66. D:o i Bäckefors skola 1/1, till d:o 12: 19
75. »Silverpengar», till inköp av gard för kapellet i Pucheng 9: 25
76. »Mycket ovanifrån sett», till d:o 2: 15
78. Duvbovänner, till Martin Berglings arbete 10: --
89. S. A. A., Höganäs, till missionsverks. i Pucheng 10: —
95. N. J., Jkpg, till E. Berg, att anv. efter gottf. 10: —
98. Bönerings sparbössa, Duvbo, till Hanna Wang för Ching feng's underh. 22: 41
99. A. G:s, Duvbo, 10-öres insaml. till fru Gerda Carlén, att anv. efter gottf. 42: 20
102. E. S. E., Vingåker, för evang. Tsiao Y-ming, Hoyang 100: —
117. Ch. J., Wrigstad, till underh. för en evang. hos Carléns 100: —
140. K. D., Växjö, för en skolgosses underh. i Chichchow 150: -
144. Insaml. av vänner, till Tjäders att anv. dels för rep. på miss.-stationen, dels att anv. i verks. efter gottf., gm N. E., Malmö 300: --
145. Husk varna söndagsskola, bidrag till gossen Heo Fuh-yens underh. 150: —
167. »Senapskornet», Sävsjö, till underh. för två skolgossar i Sinan 200: —
168. »Matfilda», till barnh. i Sinan, gm H. L., Älgarås 10: —
174. Vänner i Tålebo för evang. Yuen Yuin-shengs underh., gm F. F. 25: --
181. »Barnen J:son, Ödeshög», till barnh. i Sinan 13: 97
193. Vänner i Han, till I. Aekzell, att anv. efter gottf., gm B. B., Haberget 35: --
194. K. L., till Barnh. i Sinan, gm M. H., Björnö 20: --
195. »Tackoffer på födelsedagen», till d:o gm d:o 45: —
196. S. U., Sthlm, till evang:s underh. 500: —
203. E. L., Sthlm, bidrag till Li Pao-los underh. 50: --
210. V. S., Skövde, till O. Carléns verks., att anv. enl. överensk. 25: --
211. A. H., d:o, till d:o för d:o 10: --
212. S. J., d:o, till d:o för d:o 15: —

Kr. 2.619: 47

Allmänna missionsmedel	*19.633: 10*
S. M. K:s Pensionsfond	*57: —*
Särskilda ändamal	*2,619: 47*
Summa under jan. mån. 1926	*Kr. 22,309: 57*

Med varmt tack till varje givare!

»Din nåd är stor ända upp över himmelen, och din trofasthet allt upp till skyarna.» Ps. 108: 5.

Missionstidningen

SINIMS LAND,

utkommer 1926 i sin 31:ta årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, redigerad av *Nath. Högman* under medverkan av *Erik Folke, Martin Lindén* m. fl., utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, samt missionsnotiser från när och fjärran.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal. kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 5-tal ex. men då intet friexemplar.

När mindre än 5 ex. tagas bör prenumeration ske på posten.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 44 59. Norr 224 73.

INNEHÅLL:

Ill. — Jag är världens ljus. — Martin Bergling. — Välkommen — Farväl. — Från Red. och Exp. — Tacksägelse- och Böneämnen. — Från missionärerna. — Redovisning. — Missionstidningen Sinims Land.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm. 1926.

N:r 4. ÅRG. 31. 20 FEBRUARI 1926. PREN.-PRIS 2: 25.

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Döden — Livet.

Tunga vila jordebanden,
Fjättrad bidar mänskoanden
Sin förlossnings stora dag.
Sluter bojan tätt kring foten,
Trycker mullen hjärteroten,
Tvång är jordelivets lag.

Kommer dag, då länkar brista,
Fångenskapens dag den sista,
Ändad prövotidens nöd.
Frigjord stiger själ ur gruset,
Vänder hem till Fadershuset;
Livsbefriarn nämnes Död.

Döden livets krafter löser,
Upp ur livets källa öser
Världsbefruktande dess våg.
Liv behållet — kraft bevingad,
Livet låtet — kraft bevingad.
Död är livets segertåg.

Jesus så gav liv i döden,
Så ur evig källas flöden
Springer livet, evigt nytt.
Vattnad som oas i sanden
Törstande och trötta anden
Lever fullt, när livet flytt.

Så hav trost, betryckta hjärta,
Du har del i dödens smärta,
Del du har i livets hopp.
Syns förgängelsen här trona,
En ovansklig livets krona
Döden blir vid slutat lopp.

C. F. Blom.

Vid Nath. Högmans jordfästning den 16 februari 1926.

RÄTTFÄRDIGHETENS, LIVETS OCH HÄRLIGHETENS OVANSKLIGA KRONA.*)

»Härefter är mig förvarad rättfärdighetens krona vilken Herren, den rättfärdige domaren, skall giva mig på den dagen, men icke blott åt mig utan ock åt alla, som älska hans tillkommelse.»

2 Tim. 4: 8.

Här i texten talas om en krona, och vi veta väl alla, att vår bibel talar om tre olika slags kronor, vilka utlovas åt dem, som hålla ut intill änden i gemenskap med Herren Jesus. Jag har tänkt, att nu stanna något vid dessa tre kronor.

När man i bibeln läser om dem, så är det nog så, att man får det intrycket, att de först skulle givas, då Jesus kommer tillbaka. Men jag kan inte frigöra mig riktigt från den tanken, att den som har nått målet och fått möta Jesus, han har ock fått kronan. Naturligtvis få, när Jesus kommer, de som möta honom för första gången sina kronor. Det är ju alldeles självklart. Men jag älskar den tanken, att vi skola få den krona, som utlovas åt Guds barn, när vår ande lämnat det jordiska och vi så få blicka in uti Jesu ansikte och skåda honom, som vi ha älskat här nere på jorden. Det är ju emellertid icke fullt tydligt, när vi skola få kronan, men att där finns en krona i beredskap åt dem, som höra Gud till, det är alldeles tydligt och klart. För vår broder, vän och medarbetare, som nu har fått gå hem till Gud, står detta säkert mera levande och verkligt än någonsin under den tid, han vandrade här nere på jorden. Han har nu klarare begrepp om den härlighet, som ligger uti att få emottaga de kronorna ifrån Herrens hand.

Bibeln talar visserligen om tre kronor, men jag förmodar, att det är tre olika sidor av den krona, som väntar. Vi kunna inte fatta så mycket av härligheten däruppe, och därför får Gud i sitt ord tala till oss i sådana bilder, som vi kunna förstå. Och dessa tre kronor, tänker jag, äro tre olika sidor av det, som Herren en gång vill skänka oss. I nya översättningen kallas de för kransar. Jag tycker för min egen del mera om uttrycket i vår gamla översättning. En krona är något bra mycket större och härligare att få mottaga än en krans.

Texten talar om rättfärdighetens krona. Den rättfärdighetens krona, som Paulus väntade efter, det var naturligtvis inte en krona, som han fick på grund av sin egen rättfärdighet. Det förstå vi. Den gavs på grund av den rättfärdighet, som Jesus hade vunnit. Endast därför kunna vi någonsin ha utsikt att få rättfärdighetens krona däruppe i himmelen. Vi skola få den från vår domare, den rättfärdige domaren, som också är den barmhärtige samariten, som förstår och vet allt.

Jag var i våras under en vecka i Budapest. Överallt såg man där på statens hus och andra offentliga byggnader ungerska vapnet, som kröntes av ungerska kronan. Denna framställes alltid med korset böjt nedåt, med

*) Föredrag av *Prins O. Bernadotte* vid minnesbögtiden efter Kommendör O. von Feilitzen den $^{9}/_{2}$ 1926.

ett brutet kors, och jag frågade, varför så var förhållandet. Jo det var på grund av en händelse för många hundra år sedan, då ungerska konungen flydde för turkarna, tror jag. Kiksregalerna togos med under flykten. Kronan tappades, och korset på den böjdes. Sedan vågade man inte räta ut det, emedan man var rädd, att det skulle brytas av. Från den tiden är korset på ungerska kronan och på landets vapen böjt nedåt. — Vi få tacka Gud, att vår krona i himmelen är en krona, som krönes av ett kors, som aldrig skall böjas. Det korset skall stå upprätt i alla tider. Det korset tror jag, att vi skola få skåda upp till i himmelen, och det skall vara vår glädje, vår fröjd och vår salighet.

De som få kronan, äro de, som älska hans tillkommelse, heter det, och vi älska väl hans tillkommelse därför, att vi älska honom. Det är därför, som vi glädjas att se framåt emot den tid, då vår Herre skall komma tillbaka för att lösa allt det som är bundet, för att hämta sin skara och även för att taga sin makt och regera över hela jorden.

Paulus var viss, att han skulle få den kronan. Varför? Jo, han kämpade den goda kampen. Han stod på Jesu sida, och den som står på Jesu sida och är villig att underordna sig sin Herre, han kan vara viss att han kämpar den goda kampen. Han säger sig hava fullbordat loppet, innan han hade slutat sitt liv. Det är inte många, som våga säga så. Men jag tänker, att vi, när vi minnas vår broder, inte behöva vara rädda att säga, att han har kämpat den goda kampen, han har fullbordat loppet, och han har bevarat tron intill änden. Därför kunde han också vara viss om att nå målet. Åt honom var förvarad rättfärdighetens krona.

En annan krona är l i v e t s krona, och det ställe, som talar om denna krona, återfinna vi i Jak. 1: 12. Livets krona är det eviga livets krona, som varje Guds barn skall få, och som skall vara liksom inseglet på, att vi för evigt höra Herren till.

Tänk så stort, att Guds folk med trygghet kunna blicka framåt och blicka in uti evigheten och veta, att det eviga livet är en verklighet. Det är inte endast sköna ord, som vi tala. Det är inte vackra bilder blott, som framställas för oss i Guds ord, utan det är en verklighet.

I morse läste jag i den lilla boken »Daily Ligth». Det sista språket där var Upp. 21: 4. Då jag läste det, tänkte jag på den här stunden och på vår broder, som har fått erfara det ordets verklighet. När jag sedan slog upp min bibel och läste den versen, så förstod jag, att där i första hand syftas på tillståndet härnere på jorden, när det blir en ny himmel och en ny jord. Men en ny himmel och en ny jord kommer ju ner ifrån himmelen, och det skulle ju inte vara en ny himmel och en ny jord där Jesus regerar, om inte tillståndet och förhållandena på den nya jorden skall vara lika tillståndet däruppe i himmelen. Därför är jag alldeles övertygad om, att beskrivningen där i fjärde versen också är beskrivningen på tillståndet i himmelen.

När man i Guds ord läser om him-

melen, så finner man, att inte så litet säges om himmelen. Det är likväl inte så mycket, som säges oss rörande det vi få, i det nya hemmet och hur livet gestaltar sig där, men det är mycket vi få veta om, vad vid slippa i himmelen.

I Upp. 21:4 läsa vi: »Och Gud skall avtorka alla tårar från deras ögon, och döden skall icke vara mer, icke heller sorg, icke heller rop, icke heller värk varder mer, ty det första har gått till ända.»

Gud är där, det förstå vi. Men där skall inte vara några tårar. Dem skall Gud torka bort. O, hur många tårar, som ljutas här. Det är millioner tårar varje dag på denna jord. I himmelen skall inte ljutas några tårar. Där äro tårarna avtorkade av Jesus. Det skall inte vara någon död, och döden, det är väl det bittraste på jorden. Ingen död skall vara i himmelen, ingen grav, ingen kista, som någonsin bäres ut. Icke ögon, som slutas, icke människor, som stå sörjande omkring en öppen grav. Sådant skall icke finnas i himmelen. Det är för alltid slut, när en människa lämnat denna jorden. Det skall inte vara någon sorg, eller rop eller veklagan. I himmelen få vi vila till våra själar. I himmelen där är det intet mörker, utan där är det ljust, och i himmelen skall det aldrig vara någon värk och aldrig vara någon plåga, inga verop, ty det första är förgånget. Så betygar oss denna text.

Allt detta är en verklighet, en verklighet, som vår hemgångne broder nu har fått erfara, ty att »vara nära Kristus», det är väl att leva med honom och då får man ock erfara, vad Herren har att skänka oss. Det som vi läsa om i den versen, det är, vad Herren har berett icke blott för honom vars minne vi fira, utan även för oss allesamman. Vi skola en gång få slippa allt, som härnere trycker oss, och vi skola få äga allt, vad Gud har berett åt oss däruppe i himmelen.

Livets krona är för dem, som älska Herren, för dem, som tåligt ha lidit härnere på jorden, och som ha bestått provet. Jag tror, att vi, som kände kommendör von Feilitzen, vi äro benägna att säga: Han bestod provet så mycket som en människa kan göra det. Det finns ingen, som fullt består provet, det förstå vi, men han bestod det säkert i så hög grad att hans Herre i himmelen med glädje räcker honom livets krona.

Den sista kronan är härlighetens ovanskliga krona, om vilken vi läsa i 1 Petr. 5:4. Det är något alldeles obeskrivligt skönt att tänka på detta uttryck: härlighetens ovanskliga krona. Uti den nya översättningen kallas den för segerkrans. Det påminner oss om, att striden är slut, och den fulla segern är vunnen.

Kronor äro sköna och dyrbara härnere på jorden. Ibland läsa vi i tidningarna om ryska tsarens krona, som är så dyrbar, att ingen kan köpa den, fast ryssarna bjuda ut den över hela världen. Ändå är det intet emot härlighetens krona i himmelen, och den kronan är ovansklig och oförgänglig. Den är lika oförgänglig, som den saliga evighet, som Herren har vunnit åt oss, då han gav sitt liv på Golgata kors. Emedan han gav sitt liv, kunna

O. von Feilitzen.

Kommendör O. v. Feilitzen var redan i unga år dragen till Gud. En hans kadettkamrat har berättat, att han varje morgon drog sig undan i stillhet och läste sin bibel, vilken han ständigt bar på sig. Bibeln förblev sedan under hela livet hans käraste bok. För att tränga in i dess sanningsdjup skaffade han sig de bästa hjälpkällor och med tillhjälp av dessa ägnade han sig med stor iver åt studiet av de heliga skrifterna. En synnerligen stor glädje beredde det honom, då han i sin sena ålder fick till present en konkordans till Gamla Testamentet på hebreiska. Med tillhjälp av denna forskade han nu ivrigare än någonsin i ordet. Då han under senare år genom sin svaga hörsel hindrades ifrån att höra och uppfatta predikan, ägnade han sig så mycket mer åt studiet av Guds ord. Detta fyllde hans genom svaghet och sjukdom mera ensamma år med stor glädje. Vid ett tillfälle omtalade han, att han varit sysselsatt i tre hela veckor med att utforska en enda vers i Efeserbrevet, men han hade ej ännu uttömt dess djup.

Vilket bibliskt ämne man än berörde var han genast färdig att från alla delar av bibeln belysa dess innehåll. En sådan förtrogenhet med ordet gav en stor stadga åt hans andliga liv. Kommendör v. Feilitzen blev också alltigenom en helgjuten kristlig personlighet, en biblisk kristen. Denna världen hade ingen dragning för honom. Och dock var han ingen mystiker utan en det praktiska livets man. I alla livets förhållanden utmärkte han sig för den största plikttrohet. Gedigenhet och grundlighet voro utmärkande för hans karaktär. Det intryck, han gav, var detta: en människa kan aldrig utvinna något större och rikare i livet än då hon hämtar insikt och ljus ur Guds ord, och ingenting ger henne mera kraft att vandra ett himmelskt liv på jorden.

Denna förtrogenhet med ordet gjorde också att kommendör O. v. Feilitzen blev en mycket verksam kristen. De olyckliga i våra fängelser lågo honom tungt på hjärtat. Regelbundet besökte han Långholmen och läste bibeln med fångarna. I soldatmissionen var han också mycket verksam och var under en följd av år medlem i dess styrelse.

Genom kapten John Ahlberg infördes kommendör v. Feilitzen i den vänkrets, som särskilt arbetade för Kinamissionen, och 1889 ingick han som medlem i Kommittén för Svenska Missionen i Kina samt åtog sig uppdraget att vara missionens kassör. Svenska Missionen i Kina var alltsedan den teg i Guds vingård, han mest

---

vi en gång få mottaga härlighetens ovanskliga krona. Segerkransarna härnere på jorden de vissna och multna, men segerkransen, härlighetens ovanskliga krona, multnar aldrig. Den få vi behålla, den förblir, den rostar icke. Den strålar alltid lika härlig och överst är den krönt med korsets tecken. Icke minst därför blir det vår glädje att få bära kronan en gång däruppe i himmelen. Amen.

intresserade sig för. Till ordförande i Kommittén valdes han år 1897, och kvarstod på denna post i tretton år. Vid pastor Josef Holmgrens frånfälle åtog han sig att sköta sekreterarearbetet, tills Herren givit missionen en kraft för denna post. I över sju år gav kommendör v. Feilitzen utan någon pekuniär ersättning odelat sin tid och kraft åt denna uppgift. Med sällspord noggranhet och hängivenhet verkade han för missionen under denna tid. Man finner ej många i besittning av en så grundlig missionskunskap, som han ägde, och denna sökte han på allt sätt göra fruktbärande. I förbönen var han uthållig. Ända in i de sista dagarna av sitt liv var han i bön för missionärerna. Dagen före sin hemgång hörde man honom säga: »Nu är hon på Medelhavet» och tänkte då på en av våra till Kina utresande systrar. Detta varma hjärta har nu upphört att slå. Efter ett långt och träget arbete har denne Herrens trogne tjänare fått ingå i sin Herres glädje, manande oss att följa efter och icke förtröttas. E. F.

Döden.

Döden är ingen död, om den höjer från mörker till ljus, från svaghet till styrka, från syndfullhet till helighet. Döden är ingen död, om den för oss närmare Kristus, som är livets källa. Döden är ingen död, om den förvandlar vår tro i åskådning och låter oss se honom, på vilken vi hava trott. Döden är ingen död, om den befriar oss från tvivel och fruktan, från växlingar och tillfälligheter, från tid och rum och från allt som tid och rum föra med sig och sedan förstöra. Döden är ingen död, ty Kristus har övervunnit döden.

Ch. Kingsley.
(Ur Sanningsvittnet.)

†

Nathanael Högman.

»Herrens förlossade skola vända tillbaka och komma till Sion med jubel, evig glädje skall kröna deras huvuden, fröjd och glädje skola de undfå, sorg och bekymmer skola dö bort.» (Es. 51: 11). Så betygar Skriften, och då vi få vara vittnen till, hur Herren ur vår krets kallar de sina den ene efter den andre till sig, veta vi, att det är till sin högtidsskara på Sions berg, han församlar dem, och vi veta, vad han där har i beredskap för dem.

Vår käre Broder Nathanael Högman har nu lyft vingen för att stiga upp till jublets, till den eviga glädjens land. Vår Broders hemgång var en hemgång i frid. Han vilade tryggt på den fasta grunden. Det var med full trosvisshet han såg fram emot mötet med sin Frälsare.

Vår Broders vandring härnere blev ej lång. Han var vid sitt frånfälle endast något över 47 år gammal. Ända ifrån barndomen blev hans väg en smärteväg. Tre och ett halft år gammal blev han faderlös, och sin moder fick han ej behålla längre än till sitt femte år. Den fader- och moderlöse gossen togs emellertid om hand av gudfruktiga vänner till hans föräldrar, och i deras hem åtnjöt han öm omvårdnad.

Sina skolår tillbragte Nathanael i sin födelsestad Göteborg, där han genomgick Lundénska privatskolan. Som hans håg stod till lantbruk, fick han sedan genomgå en kurs i Kristinehamns praktiska skola, efter vars slut han tog anställning vid ett par lant-

egendomar. Den andra av dessa var belägen i norra Västergötland.

»Här fann» — skriver han i sin ansökan — »Herren mitt hjärta och gav mig syndaförlåtelse och frid. Fastän sedan barndomen ofta sökt av Guds Ande, var jag ända hittills främmande för ett sant liv i Gud. Efter mycken inre strid och nöd gjorde jag upp min sak med Herren i Mariestads missionshus den 1 februari 1897 under en därstädes pågående väckelse.

Någon tid efter min omvändelse blev jag ledd att upptaga söndagsskolarbete på en avlägsen plats i socknen, där ej sådan verksamhet fanns. I detta arbete väcktes mitt hjärta till kärlek för Herrens rikssak, och en längtan att få tjäna Jesus ibland hedningarna började besjäla mig. Redan i barndomen hade missionstankar föresvävat mig. Nu började dessa missionstankar återkomma med allt mäktigare styrka, till dess en afton vintern 1899 jag offrade åt Jesus mitt liv för hedningarna. När så boxareupproret utbröt år 1900, drogs min längtan på ett särskilt sätt till Kina.

Hösten 1900 genomgick jag en bibelkurs vid Götabro, Nerike, och har sedan dess ägnat all min tid åt att offentligt vittna om Herren, huvudsakligast i Småland och Västergötland.»

Genom en särskild Herrens ledning kom Nathanael Högman att utgå till Svenska Missionens i Kina fält i stället för till Helgelseförbundets, som först var ämnat. Vissheten om att detta var Herrens väg för honom, vann han under en tid av djup rannsakan och helig bönekamp.

Till Kina utsändes han år 1903 och verkade därstädes i nio år. År 1908 ingick han äktenskap med fröken Judith Gustafsson från Nässjö. De unga makarna arbetade dels i Hoyang, dels i Tungchowfu i Shensi. Fru Högmans krafter brötos emellertid ned under det ansträngande arbetet, och hon nödgades återvända till hemlandet ett par år före sin make.

Sin semester i hemlandet var vår Broder angelägen om att utnyttja på bästa sätt för att bli dugliggjord för sin missionsuppgift i Kina. Han kände ett djupt behov av grundligare bibelkännedom och sökte därför inträde i d:r White's bibelinstitut i New-York.

Nathanael Högman fick emellertid aldrig sin önskan att återvända till Kina uppfylld. Herrens väg med honom blev en annan. Vårt arbete i hemlandet krävde förstärkning av arbetskrafterna, och då han av Kommittén kallades till resesekreterare, mottog han villigt detta uppdrag. För detta arbete var han också mycket lämplig. Hans naturliga begåvning, hans helgade väsen, hans insikt och erfarenhet uti missionsverksamheten voro egenskaper, som skulle komma att visa sig mycket fruktbärande. Därtill kom att de principer vår mission sökt följa, voro för honom heliga, och att han därför med hela sin övertygelse följde dem.

Åren 1916—1918 var han ständigt upptagen av reseverksamhet. Det var en tid full av välsignelse för vår Broder. Under de bibelstunder, han ledde, fick han nåd att med stor kraft frambära budskapet. Guds barn ble-

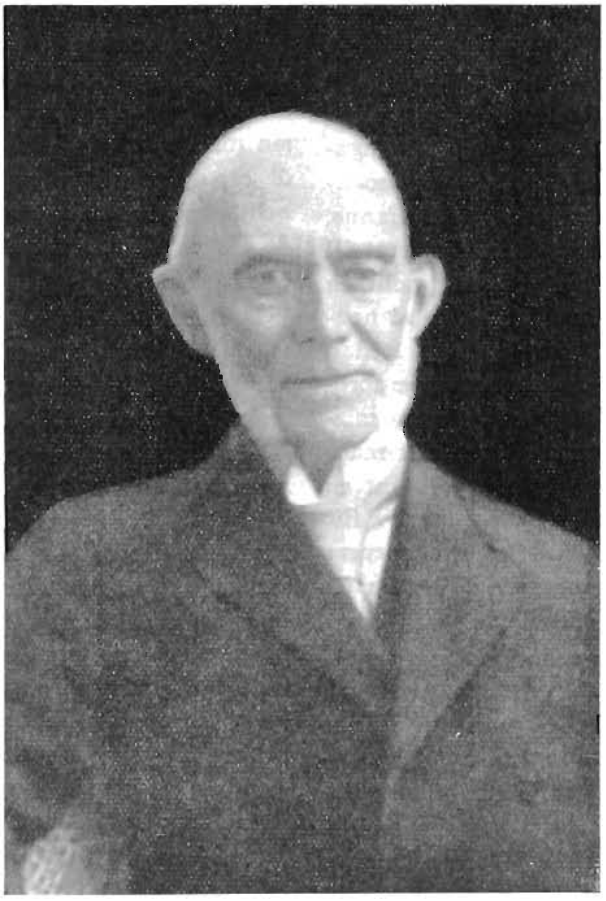

O. von FEILITZEN.

NATH. HÖGMAN.

vo förnyade, och många, som förut vandrat främmande för livet i Gud, blevo väckta och kommo till tro.

Från och med år 1918 kallades Nathanael Högman till missionens ordinarie sekreterare och ingick som medlem i Kommittén. Arbetsuppgiften blev nu mera omfattande. Han fick därför ej tid att som förut ägna sig uteslutande åt Ordets tjänst. Ofta uttryckte han en längtan att få återgå till denna verksamhet, men då han var fullt övertygad, att han även i detta var på Guds viljas väg, tjänade han i lydnad och med villighetens ande sin Mästare.

Under de sju år, han tjänstgjorde som sekreterare, fick han många tillfällen att göra insatser av bestående värde i Missionens ledning. Hans mogna insikt, hans sunda omdöme tillika med hans andliga syn på Guds rike gjorde, att man gärna lyssnade till hans råd, och detta gjorde man så mycket mer, som han framträdde med den fina takt och kristliga försynthet, som är utmärkande för en gudsmänniska.

Därför åtnjöt han förtroende icke blott inom den trängre kretsen — Svenska Missionen i Kina och dess vänner — utan inom alla de kristna lägren. Det var på grund därav, som han kallades att som suppleant vara Sveriges representant vid det Internationella Missionsrådets första konstituerande möte i Lake Mohonk i U. S. A. år 1921.

Jämte sekreterarearbetet åtog han sig också redigeringen av Missionens tidning Sinims Land. För denna gren av hemverksamheten hyste han stort intresse och utförde som redaktör ett synnerligen förtjänstfullt arbete. Hans egna bidrag i tidningen, i synnerhet hans bibelstudier, voro mycket givande.

Hans bibelstudier över Uppenbarelseboken, utgivna på Svenska Missionens i Kina förlag under titeln »Framtidsutsikter», hava vunnit stor spridning och fått vara till hjälp för många genom det ljus, som däri sprides över Herrens vägar och över det levande hopp, vartill Guds barn blivit födda genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda.

För vår Broder blev missionsgärningen ej endast till en uppgift, som givits honom. Missionen var hans liv, han blev ett med den, och troget gick han med alla dess svårigheter, all dess nöd och alla dess behov till sin himmelske Fader i bön.

Ej långt efter sin hemkomst från Kina, började vår Broder känna tecken till den sjukdom, som skulle bryta ned hans jordiska tälthydda. Under den långvariga sjukdomsnöden framträdde hans Gudsförhållande på ett sätt, som var mycket lärorikt och som manade till efterföljd. Under hela sin svaghetstid, under de stunder, då han hade att kämpa sin hårdaste troskamp, kunde han av intet förmås att taga något steg, som han ej kände höra till Guds bestämda ledning. Denna trohet var något särdeles utmärkande för honom, och den gav åt hans kristliga vandel en hög grad av fasthet och styrka.

Under julhögtiden tog hans svaghet så överhanden, att han nödgades intaga sängen. De sista veckorna hava

varit smärtfyllda, men ända in i det sista präglades hans väsen av en ljuvlig stilla förtröstan. Man kände, att han vilade i den gode Herdens famn, och då uppbrottstimmen kom, lyfte han stadigt sin blick uppåt och hans förlossade ande mötte sin Frälsare.

Missionens vänner vilja säkert i kärlekens förbön tänka på hans kära, som nu stå ensamma och äro beröva-de det goda stöd, som de ägde i maken och fadern. Må vår Gud, som är faderlösas fader och änkors försvarare uppehålla dem och fylla det stora tomrummet.

För oss, som stodo honom nära i arbetet, kännes vår Broders bortgång ifrån jordelivet som en synnerligen stor och smärtsam förlust, men då vi veta, att han blivit förflyttad till högre tjänst inför sin Guds ansikte i den himmelska helgedomen, vilja vi vara stilla inför vår Faders vilja, tackande honom för vad han gav oss och vår mission genom denne sin trogne tjänare och bedjande honom om nåd att få leva genom Herren och för Herren, under den lilla tid, som ännu återstår tills hembudet når även oss.

E. F.

Gud gömmer en bok med vita blad,
i vilken han tecknat de sina.
Där lyser ett namn för varje rad,
som stjärnor de namnen skina.
Och alla de stredo Guds strider här,
men nu ha de vilan hunnit.
Och alla de hade sin Konung kär
och ned för honom brunnit.

(Okänd förf.)

O. von Feilitzen — Nathanael Högman.

Vilken stor förmån det är, att i missionsarbetet ha fått stå nära en sådan personlighet som kommendör O. von Feilitzen. De lärdomar, han gav genom sitt liv och arbete, äro så värdefulla, att vi aldrig nog kunna tacka Gud för dem. Hans stora kärlek och ödmjukhet, hans förmåga att överse med fel och brist, då han var förvissad om, att motivet ändå var gott, hans tro, hans tacksamhet, glädje och frimodighet, det sätt, varpå varje del av arbetet frambars inför Gud, huru han bad för varje missionär och de infödda kristna, den glädje, han kände över varje infödd arbetare, allt detta är värden, som vi ej kunna nog högt skatta.

Få kunna som han följa detaljerna i arbetet på fältet. Med vilken glädje gick han ej igenom rapporterna därutifrån och upprättade statistik över församlingsmedlemmar, evangelister, bibelkvinnor och skolbarn. Att syssla med detaljer blev aldrig för honom något smått eller tungt. Han insåg nödvändigheten av att alla länkar fogades väl tillsammans för att något fast och helt därigenom skulle uppstå.

Han kunde också bära bördor, men han bar dem fram till korsets fot, och han fick nåd att lägga dem där. Med djup tacksamhet minnes jag den dag, Kommendören bad Gud välsigna mig i det då för mig nya arbetet på S. M. K:s expedition. Den oro, som hjärtat kände, försvann, och jag fick tacka Gud då och många, många gånger sedan för all den stora kärlek, varmed

jag möttes av honom och som sedan alltid följde mig.

Dagen innan han fick lämna detta livet, hade jag den stora förmånen att för några minuter få sitta vid hans bädd. Bland de ord, som han då sade, var detta: »Jesus dog för oss för att vi skulle få leva med honom.» Däri låg hemligheten till hans innerliga gudsförhållande och till hans frimodighet i dödens stund.

*

Nathanael Högman, vännen, brodern, har han verkligen lämnat oss? — Icke kan jag fatta, att vi aldrig mer skola få se honom ibland oss på expeditionen. Det var, som om solen gått i moln, då vi fingo klart för oss, att Gud tänkte taga hem sin tjänare nu.

Allt vad han varit såsom Gudsordets förkunnare, missionsman och ledare ha andra röster tolkat på ett gripande sätt. Här ville jag endast få säga några ord av tacksamhet om vännen.

Han gav så rikt, även då det han gav var bräddfullt av lidande, att det var en nåd att få taga del däri. Dock mycken glädje bodde i Nathanael, en naturlig av Gud helgad glädje, och av den förmådde han dela med sig åt andra. Det var en stark sida hos honom.

Han levde ett rikt liv i Gud, och att under samtal med honom få höra något ur det livet, ja det var evighetsstunder. Han älskade sitt arbete i missionens tjänst, och att ha fått tjäna tillsammans med honom där, är en stor förmån. Gud vare tack för de år, han lånade oss sin tjänare!

Det möter så mycket i missionsarbetet. Det blir nöd och oro många gånger, men ock en fröjd och en tacksamhet till Gud för all hans nåd, som i så stor trofasthet möter oss dag för dag i det arbetet. Gud har mött oss på många olika sätt många gånger dessa år Nathanael Högman har stått i hemarbetet, och det har varit lärorikt, ja underbart att få se, hur han kunde taga allt från Gud — även då det svåra lidande kom, som nedbröt honom själv. — Mycket litet talade han om detta lidande till någon annan än Gud. Men ibland kunde vi få kämpa med honom i bön även för detta.

Det har varit lyckliga år i samarbetet med honom, år, som lämnat djupa spår efter sig. Att Nathanael lämnat oss är ännu som en dröm, men trots saknaden, ja smärtan över, att vi förlorat honom, kunna vi ändå tacka. Tacka för att Gud så underbart välsignat ett människoliv, och tacka för att tjänsten får fortsätta, fast vår broder fått gå in i evighetens värld.

*

Minnet av kommendör O. von Feilitzen och missionssekreterare Nathanael Högman, deras helgade umgängelse och stora kärlek är ett dyrbart testamente. Gud give mig och oss alla nåd att rätt kunna förvalta denna stora rikedom!

Lisa Blom.

Två minneshögtider.

Tvänne tisdagar å rad ha Sv. Missionens i Kina vänner varit samlade till minneshögtider i Stockholm. Sorgebudskapen ha kommit så tätt. Saknadens vemod har gripit oss, ty två av dem som stått oss närmast ha lämnat oss.

Tisdagen den 9 febr. voro vi samlade omkring kommendör *O. von Feilitzens* minne, ja, omkring hans liv. I kärlek hade han givit sig åt Gud och åt oss, och i tacksamhet och kärlek bevara vi därför hans minne.

Ett rikt inslag i den stämningsfulla och mycket givande minnesstunden gavs oss genom Prins *O. Bernadotte* i det föredrag, som vi på annat ställe i denna tidning fått förmånen referera. Med stor tacksamhet lyssnade vi också till de budskap, vilka framburos av hans personliga vänner överste *Ch. Tottie* och major *O. von Malmborg*. De erinrade bl. a. om huru den hemförlovade ägt en underbar inblick i Guds ord, som han läst ända sedan sin kadettid, om huru han betonade vikten av helgelse samt ofta talade om reningskällan och om det himmelska hemmet, till vilket han nu fått flytta.

För missionärerna talade missionär *C. F. Blom*, och anknöt sig därvid till Ebr. 13:7: »Tänken på edra lärare, som hava talat Guds ord till eder; sen huru de slutade sin levnad, och efterföljen deras tro.»

Missionär Blom påminde om, att kommendör O. von Feilitzen varit vår lärare och ledare, emedan han själv varit lärd och ledd av Gud. Såsom sådan få vi nu tänka på honom, se huru han slutade sin levnad och efterfölja hans tro. Han var målmedveten och han vandrade framåt mot målet i tro, som tog sig uttryck i trohet i det minsta. »Det var ingenting i livet, som inte var viktigt eller inte var helgat åt Herrens tjänst.»

Missionärsbarnen hade till sin talesman fått pastor *Henrik Berg*, som erinrade om lärjungarnes ord efter vandringen tillsammans med Jesus på vägen till Emmaus: »Voro icke våra hjärtan brinnande i oss, när han talade med oss på vägen och uttydde skrifterna för oss?»

Mycket kan göra oss hänförda, men intet kan göra våra hjärtan så brinnande, som det att vara nära Herren Jesus. Då vi kommo i beröring med kommendör O. von Feilitzen kände vi, att han var brinnande därför att han varit med Herren Jesus. Han var helt driven av Gud. Han älskade våra föräldrar, och hans kärlek räckte även till för oss, missionärernas barn. Han var tålig i bedrövelsen och en bönens man. Göre Herren även oss brinnande liksom vår hänsovne vördade vän var det.

Missionsföreståndare *E. Folke* avslöt minneshögtiden. Han erinrade om ledamöter i Kom. för S. M. K., vilka flyttats från den stridande skaran till den triumferande. De äro oss övermåttan kära för det verks skull som de utfört. Vi minnas dem med tacksamhet och deras minne manar och uppmuntrar oss till uthållighet och trohet under vandringen mot målet.

*

På dagen en vecka senare samlades vi omkring missionssekreterare *Nath. Högmans* bår och följde honom till den sista vilan. På kvällen samma dag var minneshögtid efter honom anordnad.

I sorgehuset samlades en skara närmare vänner till den hemgångne samt missionärer och missionsledare.

Missionsdirektor *E. Folke* ledde våra tankar till Jes. 51:11: »Ja, Herrens förlossade skola vända tillbaka och komma till Sion med jubel; evig glädje skall kröna deras huvuden, fröjd och glädje skola de undfå, sorg och suckan skola fly bort.» Professorskan *Hellström* sjöng en solosång och gemensamt sjöngs: »I hoppet sig min frälsta själ förnöjer.»

I Bromma kyrka, där jordfästningen förrättades, mötte dessutom flera vänner. Pastor *J. Hagner* förrättade jordfästningen och talade därvid över orden: »Var och en som bekänner mig inför människorna, honom skall ock Människosonen bekänna inför Guds änglar.» I ett kom-

Till Nathanael Högman.

Vid minneshögtiden den 16/2 1926.

Än en gång har himlens klocka ljudit
Och kallat ifrån jordens sorg och strid
En Herrens ädle och trogne kämpe
Till landet med evig vila och frid.

Du gick ifrån oss, du gode, käre,
Och lämnade kvar en talrik skara
Som ville äga dig länge, länge,
Men dig dock unnar hos Herren vara.

Du längtat länge till livets älv,
Till strömmen från Guds och Lammets tron
Att där få dricka ur klara källan
I evig fullhet, med evig jubelton.

Du hade redan härnere smakat
Båd tröst och glädje ur livets flod.
Vi det förnummo. Ditt väsen sade,
Att du dig tvagit i Lammets blod.

Du gav oss alltid i ord och gärning
Ett bud från himlen, från nådens Gud.
Din röst, din blick, ditt hela, rika liv,
I allt vi funno från höjden ljud.

Vi dig nu se i himlens helgonskara
Du är bland dem, som livets krona vunnit.
I handen bär du segerpalmen skön,
Och evighetens krans din hjässa funnit.

Nu töcken mer din blick ej skymmer,
Men klart du skådar Guds kärleks öga,
Och livets lidande och dunkla spår
Ha blivit mening i himlen höga.

Då där du tackar för Herrens nåd,
Vår röst vi höja i böners ljud
Och bedja ödmjukt med rörda hjärtan
Att också vi en gång må skåda Gud.

Carl Olsson.

---

mande nummer hoppas vi kunna närmare referera detta tal. Sång utfördes av direktör *Edm. Skoglund* och av en manskvartett, varjämte missionär *C. F. Blom* uppläste av honom författade verser.

Vid den öppna graven nedlades kransar: av missionsdirektor Erik Folke från Svenska Missionen i Kina, av missionssekr. J. E. Lundahl från Svenska Missionsrådet, av fru Anna Peterson från Lärarinnornas Missionsförening och av kyrkoherde Svensson från Bromma kyrkoråd. Den gripande stunden avslöts med sången: »Staden där ovan är härlig.»

*

Samma dag som jordfästningen förrättades var minneshögtid anordnad på Stadsmissionens lokal. Denna leddes av ordföranden i Kommittén för Svenska Missionen i Kina, överste *H. Dillner*, som också höll ett inledningsanförande, vari han bl. a. erinrade om huru målmedvetenhet, klarhet och lugn utmärkte Nathanael Högmans trogna tjänst. Lugn och undergiven vandrade han framåt även uti tåredalen. Han väntade på sin Gud. Han var beredd att mottaga liv och hälsa av honom, men då det blev klart för honom, att livet på jorden snart var slut, då gick han med samma lugn och villighet över gränsen innanför förlåten. Där torkades tårarna. Där mötte honom säkert Guds änglar för att ledsaga honom fram inför Gud på Sion.

Under aftonens lopp höllos också korta anföranden av rektor *Joh. Rinman*, missionärerna *R. Andersson*, *Carl Blom* och *Martin Lindén*, missionsdirektor *Nils Dahlberg*, missionssekreterare *J. E. Lun-*

dahl, pastor *Carl Olsson* och fröken *Mary Ramsten* samt avslutningstal av missionsdirektor *E. Folke*.

Vi erinrades om mycket vi hade att lära av Nath. Högman. Han var öppen för Gud, han hade en underbar förmåga att skilja mellan huvudsak och bisak, och han talade och handlade alltid under en känsla av ansvar. Han blev icke ohörsam den himmelska synen, han stod inför Gud.

Vi påmindes ock om vad han genom Guds nåd varit, vad Gud givit oss genom honom. Han fick vittnesbördet, att han varit »en återspeglare av Herrens härlighet», en man med andlig blick, som levde i den andliga världen, och som såg Kristi församling och Guds rike på jorden i den högre förklaring, som gives det andliga sinnet. Han hade varit en vän, som genom att möta andra med förståelse och visa dem förtroende vunnit deras kärlek och fått bliva till oskattbar uppmuntran och hjälp.

Vid minneshögtiden utfördes solosång av professorskan *Hellström* och dr *Frans Blom*. Det var en sant uppbyggglig och uppfordrande högtidsstund, en stund, som efterlämnat outplånliga minnen. Förvisso kände vi alla, att Gud i vår hemgangne vän givit oss så mycket av värde, att det ej kan med ord beskrivas. Vi ha så rik anledning att med tanke på vad »Herren gav» genom N. Högman säga: »Prisat vare Herrens namn.» I förvissning om att allt vad Gud gör är gjort i trofasthet och med tanke på vad Gud nu givit vår hemförlovade vän vilja vi, även om det sker med smärta, säga: »Herren gav och Herren tog. Prisat vare Herrens namn.»

M. L.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Sinims Land kommer denna gång något försenat dels på grund av att vi ej i tid kunnat ordna med utgivningsrätten efter sekreterare Högmans hemförlovning och dels emedan vi ej tidigare kunnat få det material färdigt, som vi önskade skulle inflyta i detta nummer.

Vi bedja därför tidningens läsekrets om överseende härför på samma gång som vi anbefalla vår tidning åt missionsvännernas hågkomst i förbön, då dess redaktör nu är borta, nej, *hemma hos Herren*.

Ett tack.

Från såväl missionssällskap som enskilda missionsvänner hava vi, med anledning av missionssekreterare Nath. Högmans hemförlovning, fått mottaga skrivelser och brev, i vilka uttryck givits för deltagande i vår stora och smärtsamma förlust. Vi bedja härmed att få uttala ett varmt och uppriktigt tack för dessa skrivelser.

Samtidigt bedja vi också att få uttala vårt varma tack till de missionsvänner, som givit medel till missionen i stället för blommor till kommendör O. von Feilitzen och missionssekr. N. Högman. »De rättfärdigas minne lever i åminnelse».

För all förbön och alla bevis på kärlek och vänskap, som gavs vår älskade make och fader, missionssekreterare Nath. Högman, under hans långa prövotid, och som både då och nu vid hans hemförlovning kommit oss till del, för blommor till bären, gåvor till Missionen och Blomsterfonden och all hedersbevisning, som ägnats hans liv och gärning, bedja vi att få frambära våra hjärtans innerliga och ödmjuka tack.

JUDIT HÖGMAN.
Barnen.

»De övervunno — i kraft av Lammets blod.»

LYFT MIG HÖGRE.

»Lyft mig högre, lyft mig högre»,
Viskade med sakta röst
Lilla Emma på sin dödsbädd,
Lutad mot sin moders bröst.
Och den gode herden hörde
Barnets bön och bar sitt lamm
Huld på starka herdearmar
Över djupen ända fram.

Under vardagslivets vimmel
Klinga ännu mången gång
Dessa barnets ord för hjärtat
Likt en ljuvlig hemlandssång.
Och när jorden vill mig fästa
Vid de ting, som snart förgå,
Hör jag detta: »Lyft mig högre»,
Tills jag själv ock suckar så.

Lyft mig högre, lyft mig högre,
Jorden är för låg för mig.
Jag vill flyga över bergen,
O, min Frälsare till dig!
Du har dött för mig, så lär mig
Nu att leva helt för dig!
Lyft mig över alla hinder,
Jämna själv din väg för mig!

Lyft mig högre, lyft mig högre
Mot den sälla stund, då jag,
Fri från allt som här mig trycker,
Skåda får med fröjd din dag!
Lyft mig över all den ävlan,
Som har blott ett jordiskt mål,
Lyft mig över allt, som icke
Ljuset från ditt öga tål!

Lyft mig högre, ständigt högre,
Tills det goda land jag nått,
Dit du själv, en stund i förväg,
Segrande, o Herre, gått!
Medan det och det på jorden
Mig alltjämt vill trycka ner,
Lyft mig högre, lyft mig högre,
Tills jag dig för evigt ser!

Ur Samlade sånger av *L. S.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Döden — Livet. — Rättfärdighetens, Livets och Härlighetens Ovanskliga Krona. — O. von Feilitzen. — Nathanael Högman. — O. von Feilitzen—Nathanael Högman. — Två minneshögtider. — Till Nath. Högman. — Från Red. och Exp. — Lyft mig högre.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm, 1926.

N:r 5. ÅRG 31. 5 MARS 1926. PREN.-PRIS 2: 25.

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Begravningsprocession i Kina.

"HONOM SKALL OCK JAG BEKÄNNA."*

»Därför, var och en som bekänner mig inför människorna, honom skall ock jag kännas vid inför min Fader, som är i himmelen.»
Matt. 10: 32.

Någon har sagt, att Kristus har många bekännare, men få efterföljare. Detta påstående kan försvaras endast om man i ordet bekännelse lägger in den mening, som ett allmänt språkbruk förvanskat det till, men ingalunda om man ser ordet från dess ursprungliga, bibliska innebörd. Jesu ord till lärjungarna vid det tillfälle, från vilket textordet förskriver sig, visar vad Jesus själv lägger in i ordet bekänna. I vers 20 säger Jesus: »Det är icke I, som talen, utan det är eder Faders Ande, som talar i eder.» I vers 22: »I skolen bli hatade av alla för mitt namns skull; men den som håller ut intill änden, han skall varda frälst», samt i vers 25: »Det är nog för lärjungen, att han bliver såsom hans mästare.» »Därför den som bekänner mig — — —.» Den bekännelse, som Jesus talar om, har alltså sin förutsättning i hjärtats samliv med Gud, i korsets omskapande kraft i vår personlighet samt i sinnets förnyelse och helgelse genom Andens inneboende.

Denna genomgripande förändring i en människas inre skildrar Paulus i 2 Kor. 4: 6: »Ty Gud är den som bjöd ljuset lysa utur mörkret och lysa i våra hjärtan, på det att kunskapen om Guds härlighet i Jesu Kristi ansikte skulle framlysa. Men vi hava denna skatt i lerkäril på det att den översvinneliga kraften må vara Guds och icke något, som kommer från oss.»

Vår hänsovne vän hörde till dem, i vilkas hjärtan »ljuset från Gud» gått upp, och i vilkas liv »kunskapen om Guds härlighet i Jesu Kristi ansikte» strålade fram. Hans liv var en bekännelse om, att skatten hade blivit en personlig egendom, om den ock förvarades i ett lerkäril. Kärlet hade ingen berömmelse mer än den, att den lät skatten komma till sin rätt. Ja ju mera skatten kom till synes, desto mer försvann kärilet. När vi därför denna stund säga några ord om vår vän Nathanael Högman, så är det mera om skatten, vi tala, än om kärilet.

Vilken bekännelse avlade icke Nathanael Högman genom ett liv präglat av den stilla Andens oförgängliga väsende. Huru hade icke kraften från ovan fått genomtränga hans personlighet! Fridsamt och redligt vandrade han i umgänge med Gud. Därför förde han med sig in ibland oss något av den eviga världen genom sin stilla helgade umgängelse.

Ett annat område för Nathanael Högmans bekännelse, som nått långt utöver den personliga vänkretsens begränsning, är hans fulltoniga Kristusförkunnelse. Vi alla, som haft förmånen att få lyssna till hans framställning, bevara minnet därav såsom något av det dyrbaraste av allt. Jag tänker då icke på klarheten i framställningen eller på språkets skönhet, ej heller på det stilla, värdiga, helga-

* Tal av pastor *Joh. Hagner* vid missionssekreterare Nath. Högmans jordfästning i *Bromma* kyrka den 16 februari 1926.

de framställningssättet, allt så utmärkande för honom. — Allt detta glömde vi för budskapet, som han frambar. I sanning, här lyste kunskapen om Guds härlighet i Jesu Kristi ansikte fram. Och kraften var Guds. Huru målades icke Kristus för oss såsom av Gud gjord till visdom, rättfärdighet, helgelse och förlossning. Intet led i det kristna livsinnehållet framhölls på det andras bekostnad, utan allt Guds råd fick komma till sin rätt, om ock Nathanael Högmans käraste ämne var denna tidsålders snara avslutning och Kristi tillkommelse. Huru skulle det kunna vara annat för honom, en yttre missionens man som han var.

Därmed berör jag det tredje område för Nathanael Högmans bekännelse, ett område som sträcker sig utöver Sveriges gränser, ända ut till Kinas miljoner. Nath. Högman hörde till de lyckliga, som fått viga sina liv till förverkligande av Jesu älsklingstanke. Ett liv lagt på missionens altare, såsom hans, är ju en enda mäktig gripande bekännelse om tron på Kristi evangelium såsom det enda tillräckliga till frälsning och salighet. Men om denna livsgärning kunna andra vittna bättre än jag.

*

»Den, som bekänner mig inför människorna — — —.» Huru ytterligt begränsad är icke tiden i en människas liv för detta stora uppdrag. Vem av oss hade icke hoppats, att ännu i många år få ha vår hänsovne vän ibland oss. Huru gripande allvarligt påminnas vi icke nu om, huru snart våra tillfällen att bekänna Jesus inför människorna kan vara förbi. Den påminnelsen gav också Nath. Högman, när jag för jämt en vecka sedan vid denna timme satt hos honom, och jag räknar det som ett testamente från honom till mig: »Käre Johan, upphör aldrig att bära fram det bästa vetet, predika det gamla evangeliet, ty det är ingenting annat som håller. Skulle Gud än en gång vilja giva mig en arbetsdag, aldrig skulle jag säga nej, när någon beder om hjälp.» Må vi bära detta med oss in i vår gärning och gripa de flyende tillfällena för tjänsten i Guds rike!

Hans livsdag är ändad och övergången in i den andra världen har fört vår käre broder in i fullkomligt nya förhållanden. Om det blir glädje i himmelen över att en enda syndare omvänder sig, och det har Jesus själv sagt, huru mycket större måste då icke glädjen vara, när en ökenvandrare träder in i ljusets värld. Jag tror, att det är därför, som så många just i övergångens ögonblick höra sådan förunderlig musik. Det är välkomsthälsningen för den trötte pilgrimen. Jag förmår ju icke att tolka, vad Nath. Högman redan nu har upplevt, helst som bibeln tiger om just själva övergången. Det gives ju ting, som äro så underbara, att ingen människotunga kan uttala dem. (2 Kor. 12: 4). Jag tror, att till detta outsägbara hör mötet mellan den hemkomne bekännande lärjungen och den bekände Mästaren. Det har nu Nathanael Högman fått uppleva.

Det finnes ett gripande ord i Upp. 21: 4 a; som jag dristar mig att till-

lämpa på detta möte: »Gud skall avtorka alla tårar från deras ögon.» Det är ju tårarna, som frampressades under den sista smärtan, lidandet, skilsmässan och nöden härnere, som det där talas om. Det säger mig, det ordet, att Herren så moderligen ömt tar det hemkomna barnet liksom först av allt i sin famn för att avlägsna de sista spåren av jordlivets nöd från barnets panna.

Efter detta personliga möte mellan Mästaren och lärjungen genljuder himlarna av bekännelsen om att en ökenvandrare kommit hem. Här i vår text står: »Honom skall jag bekänna inför min Fader», och i Luk. 12: 8: »Honom skall jag bekänna inför Guds änglar.» Säger icke detta oss, att himlarna genljuda av denna bekännelse. Svindlar icke vår tanke inför detta att bliva bekänd inför Gud själv och de tiotusen gånger tiotusen änglarna. Det är bekännelsen om en syndare, som sökt rening i Lammets blod, om en själ, som icke aktade sitt liv något värt mot att vinna Kristus, om en lärjunge, som mitt i en fientlig farlig värld bekände Jesu namn, och som icke förnekade ens inför lidande och nöd. I sanning, vår vän Nathanael Högman, som nu upplevt detta, han måste väl i salig förundran säga: »Herre, när gjorde jag dig detta.» (Matt. 25: 37—40).

Den korta tiden härnere under kroppsligt lidande och djup inre nöd med en bekännelse, som ju ock präglats av denna tidens begränsningar, den har nu vår broder fått utbyta mot en evig bekännelse från Jesu mun inför Gud och hans änglar. — Och I kära, som idag står sörjande vid en kär makes och faders bår! Jag vet, att människoord äro så innehållslösa en stund som denna. Låt mig därför blott giva eder detta ord ifrån Jesus. Är det icke en outsäglig lindring i all Eder smärta, att Eder make och fader och vår vän inför Guds och Lammets tron fått uppleva uppfyllelsen av detta Jesu löfte?

Så gå vi då att viga stoftet av vår hänsovne vän Nathanael Högman till den sista vilan. Vile Du, käre broder i frid, tills basunen ljuder, då Du tillsammans med alla saligen avsomnade skall uppstå, och vi som då leva, tillsammans med Dig, förvandlas och uppryckas i skyar Herren till mötes. Amen.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Hemförlovat ombud.

Sv. Missionens i Kina ombud, kontraktsprosten *A. P. Risberg*, Lofta, fick den 22 febr. detta år sluta sin verksamhetsdag här nere på jorden. För ej så länge sedan hade vi brev från honom med inbjudan att besöka Lofta. Vi anade ej då, att hans verksamhetstid var så nära sitt slut, som den nu visat sig vara. Så komma dödsbuden ofta oväntat. Give Gud oss då nåd att verka medan dagen varar. Natten kommer, då ingen kan verka.

Missionsresor och möten.

Sedan denna rubrik sist förekom i våra meddelanden från redaktion och expedition har rätt lång tid förflutit. Flera av de våra ha därunder varit i livlig verksamhet.

Kand. *G. Österberg* har så gott som hela tiden varit ute på resor och har senast besökt flera platser i Östergötland och

Småland. Missionär *G. V. Wester* har rest i Nerike och Småland. Fröken *Judith Hultqvist* har också besökt olika platser särskilt i Småland bland våra trogna vänner i Östra Härad. Även missionärsparet *Blom* samt missionär och fru *Andersson* ha haft möten på olika platser och missionär *C. J. Bergqvist* har varit verksam på flera platser i Norrland.

För den närmaste framtiden planeras bl. a. en resa i Skåne för missionärsparet *Blom*. Göteborg hoppas vi skall få ett besök av missionsföreståndare *E. Folke* och Norrköping av missionär och fru *Andersson*. Missionär *Martin Lindén* står i begrepp att resa till Skellefteå med omnejd, och missionär *C. J. Bergqvist* fortsätter sin resa i Norrland.

Den 14 mars.

Denna dag, vilken som bekant är S. M. K:s årliga böne- och offerdag, närmar sig ännu en gång, och vi hoppas, att våra vänner landet runt på denna dag skola ihågkomma vår mission i förbön. Då så ske kan, blir det säkert till hjälp och välsignelse, om man kommer tillsammans till gemensam tacksägelse och förbön. Men om detta är omöjligt får den enskilde träda in i helig bönetjänst, ihågkommande ordet: »En rättfärdig mans bön förmår mycket, då den är i verksamhet.»

Ett ämne till särskild tacksamhet är, att agitationen mot kristendomen i Kina, som särskilt planerades att bedrivas med kraft vid jul och nyår, ej synes hava medfört synnerligen stora resultat. Ställningen är dock ännu mycket allvarlig och manar till förbön.

Ännu ett särskilt allvarligt böneämne vilja vi ock påminna om. Den kämpande skaran i Kina beder om och väntar på förstärkning. Vi behöva personliga krafter, särskilt unga män, vilka givits oss av Gud för hans verk på den teg, han anförtrott åt oss.

En liten skara står redo att resa under sommaren och hösten. För dem behöva vi särskilt bedja, att Herren öppnar väg för dem. Deras utresa kostar t. ex. en ej så liten summa penningar. Må missionens vänner bedja Gud förse med medel, som behövas, samt även i övrigt öppna och bereda väg för dem.

Här i Stockholm hoppas vi denna dag få samlas till en böne- och offerstund i *Stadsmissionens kyrksal*. Kommitténs ordförande, överste *H. Dillner*, kommer v. G., att leda mötet, och hemmavarande missionärer komma att tala. Detaljerat program kommer att meddelas genom annons i Svenska Morgonbladet, Svenska Dagbladet och Stockholms-Tidningen.

Detta möte blir söndagen den 14 mars *kl. 6 e. m.*

Sekreterare Högmans fotografi.

Många av våra och vår hemförlovade missionssekreterares vänner hava givit uttryck för en önskan att få köpa sekr. Högmans fotografi. Men anledning härav bedja vi härmed få meddela, att vi ämna beställa sådana, och att vänner som önska köpa dem kunna meddela detta till vår Exp. Fotografierna tillsändes dem sedan mot postförskott.

Utur djupen.

Ett löfte mig påminn, som du haver talat,
ett ord, som mitt hjärta kan trygga sig vid,
din kärlek har alltid mitt sinne hugsvalat,
nu beder jag dig att få känna din frid.

Mitt skepp är så hjälplöst bland stormar på havet,
där böljor sig resa och bränningar slå,
förutan din hjälp kan det bliva begravet
i djupet, om du ej i fören vill stå.

Vad mig syns omöjligt, förmår du att göra,
ack, låt mig det fasthålla uti min själ;
du kan och du vill ju min farkost så föra,
att allt, som jag fruktar, blir vänt till mitt väl.

Gerda Wallgren.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Från Ishihdistriktet.

(Forts.)

Sent på kvällen kom diakonen Lius sonhustru på besök. Hon ville berätta om den *bönhörelse,* som kommit henne till del. Vid vårt förra besök i Peichuang, hade hon bett om församlingens förbön för sig. Hon var nämligen sjuk sedan en längre tid och blev sämre och sämre. Hon blev efter gemensam bön smord med olja i Jesu namn och blev inom kort bättre. Nu var hon fet och frodig, samt kände sig frisk. Det var en glädje att höra henne giva Gud äran för vad som skett med henne.

*

Söndagen därpå besökte jag Suenchuang-kretsen. Här är det andliga tillståndet ej mycket bättre än i Peichuang, men det är åtminstone en, som sörjer däröver, diakonen Suen, och hans sorg driver honom till bön. Jag hade gott tillfälle att samtala med denne broder. Han kom i god tid på söndagsmorgonen, och det såg länge ut, som om han och kapellstäderskan skulle bli mina enda åhörare. Vid middagstiden slutade dock det skrämmande regnet. Flera kommo, och vi hade vår högmässa på eftermiddagen i stället för på förmiddagen.

Utom dessa två månadsbesök har jag ej på länge kunnat göra några distriktsresor, ty andra resor ha måst göras: till missionskommittésammanträde, presbyteriemöte och resor till Puchow. Min hustru har dock efter återkomsten från Wanchüan gjort några *byresor,* varvid Lisa Gustafsson även varit med.

*

Höstens stormöte var ett hela distriktets möte. Till talare hade kallats Pastor Ching och hans systerson diakonen Chang.

Bild från Ishih-distriktet. Bibelkvinna omgiven av söndagsskolbarn.

Dessa bröder utnyttjades också ordentligt. Knappast någon annan talade. Och de talade gott. När diakonen Chang talade om den förlorade sonen, var intresset spänt till det yttersta. Det blev en sådan målande skildring av den unge mannens sinnesbeskaffenhet och hans öden, att man riktigt levde med i dem. Ett särskilt pikant drag fick skildringen ock genom att den förlorade sonen fick namnet Hai, vår unge evangelists namn. Det befanns sedan, att hans namn som barn även var Tong-ua, alldeles som evangelisten! Intet under att det hördes fnitter här och där i salen, men evangelisten höll god min. Han och Chang äro goda vänner, och troligen hade den senare fått lov av Hai att låta honom figurera som den förlorade sonen.

Jag tänkte dock tillbaka några år, då Hai gjorde som den förlorade sonen, drog bort till ett avlägset land — reste till Kansuh — för att bli rik. När han fått genomleva sina vedermödor och »besinnat sig», vände han åter och mottogs på ett sätt något liknande det, med vilket den förlorade sonen mottogs. Vid den välkomstfest, som hölls för honom, kunde jag icke avhålla mig från att göra en liten antydan i denna riktning, och jag såg, att tårarna då ej voro långt borta.

*

Pastor Ching har vid båda de tillfällen, han förut varit här, varmt talat för kapellbygget. När han nu kom upp på talarstolen och såg den packade salen och den fullsatta gården utanför, kunde han icke heller tiga, utan måste mana till skyndsamhet med bygget. Någon ny insamling gjordes dock ej nu. Det blir så liten ökning i fonden genom de kollekter, som givas här; det behövdes större summor, för att få ihop de 4,000 kr., som fattas.

Vid ekonomimötet tillkom något nytt: *en budget* uppgjordes för det kommande året. Församlingen har åtskilliga gemensamma utgifter utom de särskilda utgifter, varje församling har. De allmänna utgifterna äro för gosskolans drift, eldning i kapellet, kinesisk gästemottagning, avgiften till presbyteriet m. m. och beräknades gå till 180 kr., d. v. s. 75 öre på var församlingsmedlem. Denna summa är ju ej stor, men många kunna ej giva något alls, så att de andra måste betala så mycket mer.

*

Diakoninvigning hade vi även. Det var Chen från Linchin, som enhälligt valts till diakon av sin krets och som nu av moderförsamlingen lika enhälligt godkändes. Sedan även församlingsråd valts för distriktsförsamlingen jämte arbetsutskott, voro alla ekonomiska ärenden undanstökade, och vi hade blott det *bästa* kvar till sist: *Nattvardsmötet*, som vi denna gång anordnat på kvällen sista dagen. Det blev en stilla, ljuvlig stund, fastän även allvarlig, med vidräkning och varning. Det kändes, som om det var ett möte mellan själarna och deras Vän. Säkert blev det i *några* fall en uppgörelse.

*

En sorglig händelse från tiden för stormötet måste meddelas. Några dagar förut fingo vi höra, att vår diakon, den allmänt aktade, varmt gudfruktige Keng, blivit häktad. Det befanns, att han, då han sett sin yngre broders hustru i färd med att binda sin flickas fötter och funnit, att hon icke ville lyssna till sin släktings förmaningar, blivit så ivrig, att han tog ett spö och slog till henne med. Troligen har han dock även knuffat henne, ty hon föll omkull och nedkom kort efteråt med ett dödfött barn.

Det blev naturligtvis stor uppståndelse i hela byn över en sådan händelse och en välkommen anledning för Kengs fiender att söka komma honom till livs. Han fördes till staden och insattes i rannsakningshäktet och hade all utsikt att få sitta kvar där i månader, ty det var, vad byfolket sade, att han förtjänade — och vem kunde gensäga det?

För min del kände jag mig ej kunna ingripa, men vi bådo alla om *Guds* ingripande till det bästa, till Kengs räddning från sig själv. Det var vemodigt att få sända Nya Testamentet till en fånge, vil-

ken var församlingens diakon! Chang (»Himlagåvan») ledde ett bönemöte en av stormötesdagarna och framhöll då kraftigt Keng såsom ett varnande exempel, och jag tror, att lite var kände vikten av påminnelsen: Den som står, må se till, att han icke faller! Djupast känner nog Keng detta själv och blyges över sin häftighet. Må han kunna lära sig, att egen kraft eller eget ärligt uppsåt icke är nog att bevara från fall, så att han lär sig räkna med *Guds* makt!

Emellertid, ehuru det såg ut, som om Keng skulle komma att få sitta inspärrad över hela mötet, slapp han dock ut, detta därigenom att en av de troende har en son, som är god vän med polismästaren, som inspärrat Keng. Denne gick nu i god för honom, och så kom han ut, gick här skamsen bland de troende, men deltog dock i sista delen av mötet.

Mötet hade varit i allo gott och vi skildes åt med saknad. Nästa distriktsmöte blir nästa vår i stället för på hösten, som hittills varit vanligt. Då torde vi få döpa flera personer. Redan nu är det några, som önska döpas, men vid detta möte ansågs det bäst dröja till våren.

Give Herren *väckelse* inom församlingen och bland hedningarne!

Axel Hahne.

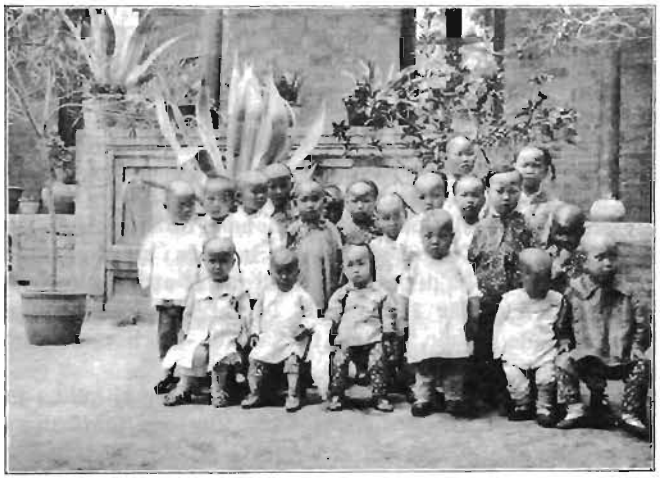

Tillfredsställda små i Barnhemmet, Sinan.

Foto R. Anderson.

Något om julen år 1925 i Sinan.

Allteftersom julen närmade sig, steg spänningen allt högre. Skulle jullådorna hinna fram i tid? Vi hade hört, att lådorna kommit till Hankow, men tågförbindelserna blevo avbrutna på grund av inbördeskriget. Det såg hopplöst ut. Men vi behövde så väl få dessa gåvor från vänner hemma till jul, för att ej våra skyddslingar, både stora och små, skulle bli besvikna. Därför bådo vi dagligen till Herren, som sagt, att vi skola göra våra önskningar kunniga inför Honom, bådo, att Han ville öppna väg för julklapparna. Och Gud hör bön. På själva julaftonen vid eftiden på middagen kommo de efterlängtade klapparna hit. Hur bråttom fingo vi ej att öppna lådorna och paketen för att dela ut till var och en, såsom det bäst passade. Viktigast var att om möjligt alla i samma klass eller ålder få lika. Ty »den kungliga svenska avundsjukan» synes ha en nära släkting i den kinesiska avundsjukan. Därför gäller det att vara så rättvis som möjligt.

När 130 papperspåsar, gjorda av gamla tidningar, blivit fyllda med kinesiska nötter, två karameller samt julklapp i vardera, så var det tid att kalla upp alla »de våra» till andra våningen, där julklappsuldelningen skulle gå av stapeln. Först sjöngos julsånger, varefter evangelisten ledde i bön. Därefter talade jag om julgran (vi hade en cypress klädd till gran i stora rummet, där vi sutto), julgåvor och den stora julgåvan Herren Gud skänkte till all världen den första julen. Sedan sjöngs en sång igen, varefter klapparna delades ut. Glädjen över gåvorna var mycket mycket stor.

Efter en hastig måltid, då min kamrat och jag åto julgröt samt skinka, och barnen åto sin mat som vanligt, gingo vi till kapellet, där julgranen var tänd. Många hedningar hade ock-

så lockats till detta möte på grund av de många ljusen. Evangelisten och en ung studerande från Yüncheng predikade, så det blev sent, innan vi kommo hem igen.

Nästa morgon började julottan kl. 6 och räckte ett par timmar. Vi två hade druckit kaffe, innan vi gingo, men kineserna gingo till julottan utan så mycket som litet kokt vatten att värma sig med, och visade ändå ej någon otålighet över, att det räckte så länge. Ljusen i julgranen och andra ljus voro tända. Det var så festligt för dem som annars rent bokstavligt sitta i mörkret. De kinesiska hemmen äro ju så dåligt upplysta i regel, att man ej kan se att arbete vid det ljuset.

Efter frukost var jag hos en sjuk flicka, dotter till vår bibelkvinna. Flickan har legat sjuk i flera månader. Hon fick en docka samt litet godsaker. O, vad hon blev glad! På förmiddagen var det sångmöte i kapellet, men för att alla kineser skulle kunna gå, voro vi hemma och ordnade för middagen.

Äntligen på eftermiddagen fingo vi en liten stund för vår egen julafton. Men det blev ej så länge, att vi hunno se varandras julklappar en gång. Vi läste, sjöngo och hade en liten bönestund tillsammans samt gåvo varandra våra julklappar. Vad vi fått från Sverige hunno vi ej titta på tillsammans, fastän vi öppnade det mesta var för sig.

Sedan kallades alla upp igen till sångmöte. Liksom kvällen förut bar jag upp vår lille krympling, som ej alls kan gå eller stödja på benen. Han är också stum och döv, men han kan ju se, och ansiktet strålade av glädje över att han fick vara med. Utom mycket sång fingo de se planscher över herdarna och över de vise männen samt berätta, vad de kommo ihåg om det. Jag berättade sedan en berättelse för dem. Glada skildes vi åt för att gå till vila, sedan vi haft en bönestund, då flera bett till Gud.

Annandagens eftermiddag voro pojkarna här för att få se på en del leksaker och läggspel, som de få leka med gemensamt utan att taga med sig. På söndagskvällen voro de stora pojkarna, som lära sig yr-

»En grupp småttingar» i Barnhemmet.
Foto R. Anderson.

ken, samt kockarna med flera här för att leka och titta på dockorna m. m. Ni må tro, en docka är lika rolig för en kines, som är så gammal, att han eller hon har barn och barnbarn, som någonsin för en flicka hemma.

En annan eftermiddag voro alla flickorna på hemmet uppe för att titta på leksaker. Det är en del större leksaker, som skulle vara för fina att giva en särskild, som de få leka med gemensamt. När vi ha dem till gemensamt bruk så att de alla få leka med dem, bli de ej anledning till avundsjuka, bli bara till glädje. Den eftermiddagen var den stora glädjedagen inne, då flickorna skulle få leka med allt detta.

Jag önskar, att ni kunde hava varit med och sett dem alla. Skolflickorna sutto runt ett bord, sysselsatta med läggspel eller andra leksaker. De små drogo en trähäst i ett snöre eller en struts, som nickar med huvudet och därför väcker stor förtjusning. Den lilla blinda flickan drog på en speldosa. Den lille krymp-

lingen, som ej alls kan reda sig själv, var uppburen och satt intill kolfatet för att värma sig. Han fick titta på den ena saken efter den andra, och hålla i handen. Den ena handen kan han använda, men ej den andra. Döv och stum är han också. Men det lilla lidande ansiktet lyste så glatt, då han fick se allt detta.

På golvet sutto en grupp småttingar omkring Minnie Nicholson, som hade en snurra att gå runt. Det var så förunderligt allting! Några dockor och andra saker gingo från hand till hand under uppmärksamt beundrande och beskådande.

En del av leksakerna hade jag med mig till Kina för att ha för sådana lekstunder med barnen, så de hade sett dem förut, men det är lika roligt för varje gång. Andra voro nya för julen från Katrineholm, Jämtland, Norrköping m. fl. platser. Naturligtvis delade vi ut en del saker till julklappar också. Bollar, »gubbnäsdukar», smådockor, pennor, munspel m. m. delades t. ex. ut i »godsakspåsen», som var och en fick. Då vi gjort i ordning 130 påsar av gamla tidningar, så förstå ni, att det gick åt mycket, innan alla fått en sak eller två i påsen.

Julafton hade min kamrat och jag en svensk middag med dopp i grytan, vilket smakade så bra. Annars ha vi haft för mycket att göra för att kunna känna julfrid och helgstämning. Men kanske vi kunna få giva andra mera glädje genom att vi få försaka vår egen vila och stillhet. Och då är det ju en förmån att få göra det.

Julens glädjeämne räcker till för oss alla och räcker året runt. Däröver fröjdas vi också härute i Kina. »När de sågo stjärnan, blevo de mycket glada.»

Ingeborg Ackzell.

En efter undervisning hungrande kvinna.

Vi inbjödos en dag att komma till en by, där tältet var uppslaget en tid i vårås, och två av de män, som vunnos under den tiden, mötte oss med kokvagn och förde oss till byn ifråga. Vi välkomnades varmt till ett av hemmen, och det dröjde ej länge, förrän de flesta av de nyvunna voro samlade och med stor glädje lyssnade till de sanningar ur Guds ord, vilka vi fingo nåd att förkunna för dem. Efter mötet återvände de till sina hem och gingo till vila, men en som ej var hågad att sova, det var hustrun i hemmet, där vi bodde, en ung, intelligent, rar kvinna. Hon tog sin bibel och sångbok och bad oss säga henne betydelsen av det eller det skrivtecknet, som hon glömt. Hon hade under den lilla tid, hon tillhört Herren, ej lärt så litet både i sångboken och bibeln, och den iver och glädje, hon lade i dagen vid inlärande av de krångliga tecknen, samt ifraga om att fatta innehållet av det lästa, förvånade och gladde oss mycket.

Kl. var cirka 10 på kvällen, då vi gingo till vila, men hon satt fortfarande kvar vid sina böcker. Bibelkvinnan, hon själv och jag lågo i samma rum, och ständigt frågade hon bibelkvinnan efter sådant, hon icke förstod. Äntligen lade hon bort böckerna, men ej för att vila, utan för att i ett närgränsande rum sätta sig att spinna färdigt garnet, som fattades till väven, som skulle göras i ordning dagen därpå. Hur dags hon kom och lade sig, vet jag icke, men följande morgon kl. 4 vaknade jag vid att hon tände den osande oljelampan och satte sig att läsa. Men, ack så förargligt, hon hade ju glömt en del skrivtecken igen! Så hörde jag henne läsa, tills hon kom till de tecken, som hon glömt. Då frågade hon med svag röst bibelkvinnan: »Vad är det för tecken?»

»Skall du ej sova», sade jag, efter att ha sett på min klocka. »Det är ju ej morgon än.» — »Jag besvärar ju ej dig», var hennes svar, som lät så löjligt, att jag, trots min trötthet och önskan att få sova i fred, måste le och tacka Gud för hennes sällsporda iver att lära. Efter att ha läst en god stund, släckte hon lampan och gick till vila igen, men kl. ½6 var hon uppe, böjde sina knän, och bad till sin älskade Frälsare, varpå hon gick ut att börja arbetet med sin väv.

När bibelkvinnan och jag vid frukosttiden hade tillfälle att återse henne, värmde det våra hjärtan att se den glädje och frid, som strålade ut från hennes ögon. Sedan hon fått varpningen av väven färdig, gjorde hon sig i ordning att följa med till platsen där tältet var uppslaget, dit hennes man skjutsade oss. Det bleve ett särskilt kapitel att skildra hur vi hade det där, huru på en liten stund en skara på nära 200 män samlades för att se på och höra utlänningen tala (aldrig har min hals blivit så trött av talande som då, 2—3 timmar stodo somliga där, stilla lyssnande till våra vittnesbörd).

Under resan dit och tillbaka igen senare på aftonen sutto vi i kärran och sjöngo små sånger, som hon lärt sig. Då berättade hon också för mig, hur hon dragits till Herren.

I våras, då tältet var uppslaget i deras by, gingo hennes man och deras lille son, som nu går i vår skola här i Tungchow, gärna dit och lyssnade till den nya läran, och mannen kom till tro på Gud. En dag fick den lille gossen en traktat, som han lärde sig läsa. När mor fick syn på traktaten, tog hon från gossen den och rev sönder den. Den lille grät och ångrade djupt att han tagit hem traktaten till mor, som ej alls älskade denna lära.

Kineskvinna med sitt barn.
Foto E. O. Reinhoff.

En dag fick mor emellertid besök av en bibelkvinna, som kommit till tältet för att söka undervisa kvinnorna. Hon insåg så småningom det orätta i att ha rivit sönder sin lille gosses traktat, blev själv intresserad och kom till tro. Så småningom kom bibelkvinnan att bo i deras hem, och efter det de köpt bibel och sångbok var gossens mor outtröttlig i fråga om att lära.

»Nu måste du undervisa mig på kvällarna och nätterna, ty jag har icke tid att läsa utan måste arbeta på dagarna», sade hon till bibelkvinnan, »du får sova på dagarna i stället, då jag arbetar.» Så blev det; sent på kvällarna satt hon och läste, tidigt, *tidigt* på morgnarna steg hon upp och läste och bibelkvinnan kunde ju ej ha hjärta neka att hjälpa henne, nej hon gjorde det med stor glädje. Denna kvinna, fru Cheo, är alltså en av frukterna av tältverksamheten, och vi prisa Herren, som så kan frälsa och förvandla människor även härute. Bed att hon må bli *bevarad* och fostrad — ja, bli en själavinnare!

Hanna Wang.

En bärgad kärve.

Chang Ching-chie har fått hembud. Det budskapet nådde oss nyligen och fyllde oss med både glädje och bävan. Länge hade han varit klen till kroppen. Och

själen, ja, den hade väl länge varit som en rykande veke, ett brutet rö. Men ett brutet rö skall Gud icke sönderbryta, och en rykande veke skall han icke utsläcka. Den sanningen syntes oss vår vän Chang's liv vara en lämplig illustration till.

Han var en av de första, som blevo döpta i Honanfu. Några personer hade blivit intresserade i evangelium därute i byn Chang-yang, och bland dem var Chang. Det kostade måhända mera då under banbrytningens tider än nu att bliva en kristen. Det gällde att modigt taga korset på och följa Jesus, och mod tycktes Chang ej sakna. Det låg något robust över hela hans väsen. Han fruktade för ingen. Han yttrade en gång: »Mitt sinne är så styvt, att jag ej kan böja mig för någon.» Det var detta sinne, som väl var honom till hjälp, men som sorgligt nog också torde ha bidragit till hans fall.

De senare åren har han varit utesluten ur församlingen, men har dock ofta kommit med på vara gudstjänster. Flera gånger har han begärt att bli återupptagen, men det har lika ofta visat sig svårt att villfara hans begäran.

En orsak till att han blev utesluten var, att han trots många förmaningar och övertalningsförsök, gifte bort sin dotter till ett fullkomligt hedniskt hem. Det var väl, som ofta hos kineserna, begäret efter penningen som var det avgörande.

Dessutom var det spelbegäret, som han syntes ha så svårt att bli fri från. Det kunde ibland gå månader, utan att han rörde vid kortleken men så blossade begäret upp på nytt. Särskilt var tiden vid det kinesiska nyåret frestande. Man hade ju då så god tid till sådant. Det var för honom en ständig, nästan hopplös kamp, syntes det oss.

Så kom den tärande sjukdomen och lade sin hand på honom. Vid vårt förra stormöte bad han oss återigen att om möjligt få bli återupptagen i församlingen. Då jag fått visshet därom, sade han genom budet, som framförde begäran, kan jag få frid, ty det står ju: »Allt vad i binden på jorden, det skall varda bundet i himmelen och allt vad i lösen på jorden det skall varda löst i himmeln.» Då vi förstodo, att det var verklig hjärtenöd för honom, och att han ej hade lång tid kvar, villforo vi hans begäran. Blott en månad därefter kom meddelandet, att han fått gå hem.

»Hur var hans sista stunder?» frågade jag. »Jo, han var så lugn och undergiven i det sista och hade fått förvissning om att Gud förlåtit honom alla synder», blev svaret. Då han kände slutet nalkas, kallade han till sig sina två yngsta döttrar, vilka ej ännu tro på Gud, och sade: »Nu skall jag snart lämna eder, men vill innan dess säga eder några ord. Möt mig hos Jesus! Var ej oroliga för mig och gråt ej, då jag är död, ty jag går hem till Gud. Men möt mig därhemma. Det är min sista önskan, att vi alla få mötas i himmelen.» Så somnade han in efter striden. Efter de många årens ökenvandring fick han ingå i Kanaans land. En kärve bärgad för den himmelska ladan.

Vår vän Chang's historia talar om kamp men ock om seger, om mänsklig brist, men ock om gudomlig nåd. Det är ett blad ur den historia, som talar om själarnas kamp mot mörker och synd härute. Huru väl behöva ej våra kristna allt det stöd, som våra förenade förböner kunna ge dem i kampen. Må vi då ej förtröttas utan likna honom, som i oändligt tålamod håller ut med oss en och var »till dess han har fört domen till seger».

Nath. Engbäck.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Hemarbetet, våra ombud och vänner s. 60, 61.
Mötena den 14 mars s. 61.
Ställningen i Kina.
Behovet av förstärkning.
Medel för utresor och andra missionsutgifter s. 61.
De olika grenarna av missionsarbetet på fältet s. 62 f.
Barnhemmet i Sinan s. 64 f.
De efter undervisning hungrande.
I Kina bärgade kärvar.

Internationell judemissionskonferens i Budapest och Warschau år 1927.

De mitt ibland de kristna folken boende judarna utgöra ett problem, som med förnyad styrka tränger sig på vår generations människor. Det är ett gammalt problem, och man sökte förr i tiden komma till rätta med det genom att förtrycka eller förfölja judarna eller genom att vägra dem politiska och sociala rättigheter. De vågor av antisemitism, som tid efter annan skölja över vissa delar av världen, äro försök att tillämpa samma slags metoder på förhållandena i vår tid. Men alla dessa metoder hava visat sig vara fullkomligt förfelade, och det kristna samvetet har vaknat, när det gäller frågan om behandlingen av judarna. Problemet är nämligen i grund och botten av andlig art och det kan blott lösas med andliga medel. Vi måste komma ifrån inrotade fördomar och vädja till det ädlaste och bästa inom Kristi kyrka.

På många håll blir man allt mer och mer övertygad om att det närvarande tidsläget kräver att denna mycket invecklade och kinkiga fraga omedelbart tages upp till behandling. Men en sådan undersökning innebär att man med verkligt deltagande för saken ifraga skaffar sig en överblick över hela läget, och att man på allvar försöker uppfostra kyrkorna och folken på så sätt, att kristenheten må återfa sin känsla av förpliktelse gent emot judarna, mot detta folk, som av alla icke kristna folk är det som har den största inre sammanhållningen, den största anpassningsförmågan och de största resurserna på olika omraden. Här behöves en apostolisk hänförelse, som förmår, på ett sätt som aldrig förr, framhålla för judarna kristendomens budskap och dettas mening samt kristendomens höga sedelära, och som förmår astadkomma ett återvändande till Jesu och apostlarnas missionsmetod, som satte judarnas evangelisering i främsta rummet.

Man förstår ock allt mer att den rätta tiden nu är inne för detta. Den frihet som judarna kommit i åtnjutande av, den eggelse som deras nya rasmedvetande innebär, deras växande missnöje med och avfall från den rabbinska och talmudiska judendomens former och formler, den allt större uppskattningen från judiska tänkares och skriftställares sida av Jesus Kristus sasom intagande en enastående plats i religionens värld, allt detta håller på att bana väg för en religiös pånyttfödelse. Det löftesrika i den nuvarande situationen har uppmärksammats av många, vilka nu därför mena tiden vara mogen för en större kraftansträngning i alla kristna kyrkor för att få ett nytt grepp på det judiska problemet och för att göra ett nytt försök att lösa det.

Under det Internationella Misssionsrådets hägn komma därför våren 1927 konferenser att anordnas i Budapest och Warschau i syfte att söka samla tankar, böner och erfarenheter såsom i en brännpunkt kring detta det viktigaste av alla missionsföretag. Det praktiska ändamålet med dessa konferenser skulle vara att föra judemissionens arbetare tillsammans, att bringa till stånd bättre samarbete på mission-fältet och att söka astadkomma ett upplivande av missionsintresset för hemma. Konferenserna skola bliva internationella och inter-denominationella (öppna för alla folk och för alla kristna trosaskadningar).

För att underlätta diskussionen vid konferenserna har ett frågoformulär gjorts upp, som behandlar hela denna sak, och detta kommer att sändas till ett antal personer, som hava särskild erfarenhet i judemissionsarbetet. Svaren skola sammanfattas i rapporter, så att konferensmedlemmarna skola ha till hands en mängd till saken hörande fakta från alla länder och alla missionssällskap såsom ett underlag för diskussionen.

Doktor John Mott, vilkens inspirerande

förmåga och rika erfarenhet i missionsangelägenheter äro enastående, har åtagit sig att vara ordförande, och doktor J. Macdonald Webster, som är allmänt bekant för sin kännedom om läget i judevärlden och för sin praktiska begåvning och organisationsförmåga, ämnar tjänstgöra som sekreterare. Doktor Webster har redan gjort en resa till Skandinavien, är f. n. på besök i Förenta Staterna och ämnar även besöka länderna i mellersta Europa, innan konferenserna börja.

Det blir nödvändigt att strängt begränsa antalet deltagare i båda konferenserna till 100, och man skall försöka samla de bästa representanterna för kyrkorna och missionsstyrelserna både i Europa och Amerika jämte representativa missionärer, som arbeta i de land där konferenserna hållas och i angränsande länder.

Vi bedja enträget om böner, intresse och samarbete från kyrkorna, missionssällskapen, alla missionsarbetare och alla andra som bära Israels sak på sitt hjärta. Om sinnen och hjärtan på detta sätt förberedas, skola säkert dessa konferenser, under Guds välsignelse och ledning, bliva, vad någon har sagt, »det största som skett i judemissionen sedan apostlarnas dagar».

Januari 1926.

J. A. C. Markellar.
Konferenskommitténs ordförande.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under februari 1926.

Allmänna missionsmedel.

231.	Mölarps Öresförening	50: —
236.	»Annie»	10: —
237.	Fullösa mfg, Kinnemalma	150: —
238.	I. T. B., offerkuvert	10: —
239.	K. M. A., till Agnes Forssbergs underh.	50: —
240.	K. M. A:s pensionsfond till d:o	75: —
241.	G. P., Delsbo, sparb.-medel	4: 74
242.	I. R., d:o, d:o	3: 50
243.	B. L., d:o, d:o	2: —
244.	K. A., d:o, d:o	4: 09
245.	S. S., d:o, d:o	13: 75
246.	K. P., d:o, d:o	2: —
247.	I. R., d:o, d:o	2: —
248.	A. R., d:o, d:o	3: 55
249.	M. P., d:o, d:o	7: 45
250.	L. W., d:o, d:o	2: 07
254.	K. B—L., Jkpg	7: 75
255.	Missionsmedel fr. Nora, gm H. D.	65: —
256.	O. S., »Herrens»	20: —
257.	»Tackoffer»	50: —
258.	»En Herrens vän»	8: —
259.	M. S., Mora	16: —
260.	J. A. J., Elim, Medalby	115: —
261.	O. Å., Spjutsbygd, »tionde», att anv. till missionärernas underh.	40: —
262.	Hvetlandagruppen av L. M. F., »en liten blomma på Anna Östervalls grav», gm E. C.	20: —
265.	»Ett tackoffer till Gud»	5: —
266.	Barkeryds Arbetsförening	50: —
267a.	E. J., Boden, till J. Aspbergs underhåll	100: —
267b.	A. G—n	25: —
268.	En blomma på kommendör O. v. Feilitzens bår, »med tacksamhet och kärlek»	132: —
269.	»Ur Guds rika förråd»	10: —
270.	En blomma på kommendör O. v. Feilitzens bår	2: —
271.	E. P., Mölnbo	3: 75
273.	Reseblidrag från Köping, gm A. H.	5: —
274.	Sparb.-medel från H—lt, gm H. J.	75: —
275.	»Från några Kinavänner i Strängnäs, gm Th. S.	30: —
276.	Ljungbys mfg	30: —
277.	N. O., Huskvarna	44: —
278.	E. O., d:o	5: —
279.	D. B., d:o	5: —
282.	E. L—n, Linköping, i st. för blommor till kommendör O. v. Feilitzens bår	10: —
285.	»Onämnd»	15: —
286.	H. B., Raus, »som tack för bönhörelse»	50: —
287.	Sparb.-medel, gm E. C., Mölndal	10: —
288.	»En blomma på kommendör O. v. Feilitzens bår, med tacksamhet och kärlek»	17: —
289.	M. S.	100: —
290.	H. S.	50: —
291.	Onämnd, i brevlådan	20: —
292.	G. C., Björköby	10: —
293.	Hakebo mfg	150: —
294.	Snaras mfg	50: —
295.	J. Th., gm S. L., Ystad	10: —
296.	G. W—g, gm d:o	10: —
297.	S. A., Hököpinge	10: —
298.	»Blanka pengar och eftöringar i Jesu välsignade namn», av O. och H. K., Lund	9: 25
299.	Koll. i kyrksalen, Lycksele 31/1	18: 11
302.	I. B., Sthlm	10: —
304.	M. K., gm S. A., Brodderud	10: —
305.	A. J., Habo, »Gud är mäktig»	10: —
306.	Linderås kyrkl. mfg	40: —
307.	Från »Mor och dotter»	7: —
308.	Från »En gammal bedjande vän»	10: —
309.	»Ps. 147: 1»	9: 50
312.	O. B., Västerås, rab. på S. L.	4: 50
313.	»En blomma på kommendör O. v. Feilitzens bår»	3: —
314.	Vid missionsbössetömning i Höganäs 5/2	354: 26
315.	K. S.	10: —
318.	»Tionde, från O. O., Eder Fader vet»	20: —
320.	Ch. D. T., Sthlm	200: —
321.	H. H., Sthlm, en blomma på kommendör O. v. Feilitzens bår	25: —
322.	Husaby mfg, till missionär och fru Carléns underh.	40: —
324.	»Tackoffer»	10: —
325.	H. E., Katrineholm, i st. f. 14 mars	50: —
326.	H. J., Eslöv	10: —
327.	Kinakretsen i Gbg, till E. Gunnardos underh.	255: —

328. G. & A. S., Lidköping, »i st. för blommor på Nath. Högmans grav» 10: —
329. M. B., Hejde, »Tionde» 35: —
330. Barnens sparb.-penningar, gm M. B., Hejde 47: —
331. Yngl.-fören. »Libanon», Gbg, »i st. för blommor på Nath. Högmans bår» 50: —
332. »I tacksamt minne, av medlemmar i yngl.-fören. »Libanon», Gbg, »i st. för blommor vid Nath. Högmans bår» 123: —
339. F. H., Duvbo, »tionde» 24: —
340. Syföreningen i Vänfors 50: —
344. G. J., Jkpg 24: —
345. Månstorps mfg 75: —
346. L. M. F., Västerås, insaml. vid C. och E. Bloms besök 13/2 18: 25
347. E. A., Hvetlanda, »en blomma på Nath. Högmans grav» 30: —
348. Sv. B., Mariestad, till d:o 5: —
349. A. H., Axvall, d:o 25: —
350. M. Ö., Stocksund, till d:o 15: —
351. Daggryningen i K. M. A., till E. Bergs underh. 900: —
352. M. S., Jkpg 50: —
353. H. och E. I—n, »blomma vid Nath. Högmans bar» 10: —
354. Julstjärnans exp., Gbg 200: —
357. Missionsoffer på Arnäs 7/2, gm P. J. 50: —
358. Forshems mfg, resebidrag 15: —
359. Missionsv. i Hassle, »i st. för blommor på Nath. Högmans bar» 26: —
360. E. och E. K., Mariestad, d:o 10: —
361. U. E. W. J., Lövåsen, d:o 10: —
362. H. B., Töreboda, d:o 10: —
363. G. och E. Fbg, d:o, d:o 10: —
364. A. K., Hvetlanda 15: —
365. Kinavänner i Vadstena, d:o 15: —
366. Koll. i Örebro vid V. Westers besök, gm S. J. 167: 17
367. Insaml. vid missionsafton vid d:o 67: 25
369. En gava av avlidne godsägaren herr C. J. Gustavsson, Nässjö 3,772: 15
370. L. R., Filipstad 10: —
371. E. och K. R., i st. för blommor på Nath. Högmans bår 10: —
372. E. och J. R., d:o 10: —
373. Linneryds mfg 100: —
374. Husqvarna evang. mfg 100: —
375. G. K., Björköby 15: —
376. L. B., d:o 23: 57
377. En tredjedel av söndagsskolbarnens i Skellefteå koll. 1925, gm C. G. 50: —
378. A. och G. Th., Ulricehamn, »tionde» 150: —
379. O. v. M., Minneapolis 97: 25
380. Myrhults mfg 10: —
381. Offerkuvert från Fridhem, gm H. I. 2: 50
382. E. R., Gistad 50: —
383. Mörteryds mfg, årsbidrag 125: —
387. S. M. K:s del i inlösen av inteckn. i fastighet i Östersund 3,000: —
388. Ränta a d:o 125: —
390. »Till missionär N. Högmans minne. Från L. P., K. S., H. F., L. A., E. L., E. A., E. B.» 15: —
391. Koll. vid G. V. W:s besök i Täby 22: 30
392. D:o vid d:o i Hackvads kyrka 24: 50
393. D:o vid d:o i Edsbergs kyrka 15: 25
394. D:o vid d:o i Hidinge kyrka 11: 66
395. D:o vid d:o i Lanna 15: —
396. D:o vid d:o i Fjugesta 20: —
397. D:o vid d:o i Testa 17: 30
398. D:o vid d:o i Kävesta 16: 32
399. S. J., Örebro, resebidrag 5: —
400. M. L:s sparbössa, Kumla 16: 65
401. A. S:s sparbössa, d:o 6: 66
404. »En blomma på missionssekr. N. Högmans bår, med tacksamhet och kärlek» 133: —
405. E. W., Hälsingborg, »en oförgänglig blomma till missionär Högmans grav» 10: —
406. E. H., Uppsala, Ps. 103: 13, 14 20: —
407. Koll. vid missionär och fru Bloms besök i Enköping 20/2 16: 55
408. D:o vid d:o i Hallstahammar, gm G. F. 31: 75
409. »En Herrens vän» 6: —
410. Onämnd 5: —
411. Koll. vid församlingsafton i S:t Göran's kyrksal 20: —
412. A. C., »i st. för en blomma på missionär Nath. Högmans bår» 5: —
413. »Jag skall rikligen välsigna». Ps. 132: 15 50: —
414. A. K., Björkeryd, gåva och rab. å H. S. Ö. 45: 66
415. Galtås mfg 35: —
416. Koll. i Klippans missionshus 21/2, gm O. B., Riala 15: 63
417. Ur avl. fröken Brita Jonssons, Sigtuna, sparbössa, gm E. E. 9: 25
418. Winköls arbetsförening 150: —
422. »Ps. 5: 13», till missionärernas underhåll 104: 83
423. 2 Kor. 4: 7, till R. Andersons underh. 200: —
425. Stensö Arbetsförening och Kristdala mfg 604: 95
426. »Jes. 55: 12. 13» 500: —
427. »Lova Herren, min själ», Ps. 103: 1 50: —
428. Koll. i Robertsfors kyrka 21/2, vid C. J. Bergqvists föredrag 20: 58
429. »För en guldkedja och brosch» 100: —
430. »Okänd» 200: —
431. Hälften av behålln. av skördefest i Skärfsta, gm F. B. 130: 35
432. E., gm d:o 2: 25
433. Skierydskretsens Kristl. Ungdomsförening 100: —
434. E. Ö., Gnesta, Ps. 22: 28, 29 15: —
435. Koll. i Västerås vid missionär och fru Bloms besök, gm O. B. 36: —

Kr. 15,410: 85

S. M. K:s Pensionsfond.

386. »Onämnd» 10: —
389. Vänner i Flisby, gm G. B. 26: —
424. Mal. 3: 3 50: —

Kr. 86: —

Särskilda ändamål.

232. H. H., Sthlm, för en bibelkvinnas underh. 300: —
233. Visby Femöresförening, till Hugo Linder, hjälp i evangelisationsarbet. 21: —
235. S. S., Sthlm, för lärares underh. i Mienchih 100: —
251. Kinavänner i Norrköping, till R. Bergling, för Industriskolan i Hoyang, gm A. S. 125: —
252. M. B., Kalmar, »Mal. 1: 11. för Herrens verk i Ichuan» 200: —
253. K. F. U. M:s missionskrets, Gbg, till K. F. U. M:s-arbetet i Yüncheng 100: —
263. Gm L:a Svenska Barntidningens exp., Jkpg, till M. Petterssons skola i Sinan 43: 35
264. E. och A., Huskvarna, till I. Ackzells arbete bland barnen 10: —
272. Koll. i Köping, d. 2 febr. 1926, till barnh. i Sinan, gm A. H. 90: —
280. C. J. L., Linneryd, till d:o 35: —
281. Jkpgs Kristl. Yngl.-fören:s Veckomissionskassa år 1925, till H. Linder, att av honom anv. till särskilt ändamål 200: —
283. E. och M. Ph. T., Linköping, till fru H. Tjäder att anv. efter gottf. 20: —
284. D:o till fru S. Sandberg, till d:o 20: —
300. Söndagsskolb. i Kestad och Sätra, sparb.-medel, till barnh. i Sinan, gm S. J. 27: 25
301. Erstorps Ungdomsfören., för evang. Feng Shi-tsüins underh. 100: —
303. A. L., Sthlm, gm M. B., till E. Berg, att anv. i verks. eft. gottf. 50: —

310.	J. P., Skurö, till Minnie Nicholson, att anv. efter gottf.	10: —
311.	Onämnd, tackoffer till H. Linder, att anv. eft. gottf., gm Å. S.	95: —
316.	M. N., gm F. M., Sthlm, till H. Linder att anv. enl. överensk.	25: —
317.	M. E., gm d:o till d:o	15: —
319.	Koll. i Hässelby, till Barnh. i Sinan, gm A. G.	16: —
323.	P. E. W., Djursholm, för evang. Sung Hsi-lien	50: —
333.	M. M., Ljungby, till I. Ackzell för barnh. i Sinan	30: —
334.	»Onämnd», till M. Ringberg, att anv. eft. gottf., gm B. L., Kalmar	100: —
335.	S. M. och O. L., till O. och G. Carlén, att anv. eft. gottf., gm O. L., Skövde	100: —
336.	S. M., till d:o, gm d:o	75: —
337.	A. K., Skövde, till d:o gm d:o	10: —
338.	»Stava», till d:o gm d:o	2: —
341.	M. Ö., Stocksund, till Ester Berg, att anv. eft. gottf.	75: —
342.	A. E. L., Broddetorp, till C. Blom, att anv. för Hsie Hsing-yao	10: 66
343.	C. H., Jkpg, »tack till Gud», till H. Linder, att anv. eft. gottf.	6: —
355.	D. M., Sthlm, till Ester Berg, att anv. enl. överensk.	25: —
356.	Hassle ungd.-fören., till Elsa Engbäck, för arb. i Honanfu	100: —
368.	D. K. U., till Martin B—ngs verks.	50: —
384.	Hälsingborgs Barnmfg, för gossen Ai Hua i Sinan, gm A. Å.	150: —
385.	Onämnd, till J. Hultqvist, att anv. eft. gottf.	5: —
402.	Till bibelkv. verks. i Puchow, gm A. L., Mönsterås	13: 36
403.	Barnmfg i Kungsholms missionshydda för gossen Wang En-tseng	50: —
419.	Syfören. »Vänner i Vena», till M. Ringberg för evang. Chang Ching-chengs underh.	400: —
420.	Misterhults sytörening, till Anna Erikssons verks.	30: —
421.	Malmö fria Kristl. Gymnasistfören., för en flickas underh. i kvinnl. sem. övningsskola	50: —
435.	A. G., Malmö, för evang. Wei Dien-cheng och Siao Hsi-kao	250: —
	Kr.	3,184: 62

Allmänna missionsmedel	*15,140: 85*
S. M. K:s Pensionsfond	*56:*
Särskilda ändamål	*3,184: 62*
Summa under febr. mån. 1926	*Kr. 18,681: 47*

Med varmt tack till varje givare!

»Så tacka vi dig nu, vår Gud, och lova ditt härliga namn.» 1 Krön. 29: 13.

Gåvor till hemmet i Duvbo 4:de kv. 1925.

F. P., Björklinge 10 kr.; L. S., Sthlm, 25 kr.; systrarna I., Hvetlanda, »Till julskinka» 25 kr.; E. B., Flisby, 10 kr.; E. A., Hjorted, 10 kr.; E. A., Hvetlanda, 10 kr.; I. H., Lidingö, 50 kr.; E. W., Hälsingborg, 20 kr.; E. J., Sala, 5 kr.; E. S., Duvbo, 15 kr.; I. A., Norrköping, 25 kr.; L. L., Sthlm, 10 kr.; L. L., Sala, 50 kr.; M. P., Sundsvall, 20 kr. Summa 285 kronor.

In natura: Lilltomtevännerna: grisfötter, korv, skinka. J. U., Värnamo: 1 fårkropp. Lilltomtevännerna: 1 hjärtslag. J. S., Malmö: kaffe. M. L., Malmö: kakao. M. och D. J., Duvbo: apelsiner, lutfisk, julkorv. N. och H. H., Ösby: julgotter, marmelad, specerier, apelsiner. Lilltomtevännerna: 1 burk ärter, 2 burkar nässelkål. L. T., Storängen: julklappar. K. och K. W., Lidingö: Marzipantårta. Björkerydskretsen: julost. Bodasjögtekretsen: julost. Nye Ungdomstörening genom A. S.: julost. M. L., Värna: julost. A. och L. B., Runneryd: julost. Lilltomtevännerna: köttfärs och smörgåsmat varje vecka.

Varmaste tack till varje givare!

Inez Bölling.

Missionstidningen

SINIMS LAND,

utkommer 1926 i sin 31:ta årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, samt missionsnotiser från när och fjärran.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal. kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 5-tal ex. men då intet friexemplar.

När mindre än 5 ex. tagas bör prenumeration ske på posten.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Honom skall ock jag bekänna. — Från Red. och Exp. — Ur djupen. — Från missionärerna. — Från När och fjärran.— Redovisning. — Missionstidningen Sinims Land.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm, 1926.